Marianne Williamson

Legea Compensației Divine

în Profesie, Bani și Miracole

„Căile îmbrățișate de cei care își doresc o relație cu Dumnezeu, care să nu fie strict legată de creștinism, sunt: Yoga, Cabala și Marianne Williamson."

Time Magazine

fy

Editura For You

Marianne Williamson

LEGEA COMPENSAȚIEI DIVINE

în Profesie, Bani și Miracole

Titlul în limba engleză: *The Law of Divine Compensation: on Work, Money and Miracles*

Tehnoredactare şi copertă : Marius Spînu, 7donkeys.eu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

WILLIAMSON, MARIANNE
Legea Compensaţiei Divine / Marianne Williamson – Bucureşti: For You, 2014
ISBN: 978-606-639-049-1
159.9

Tel. / Fax: 021/ 6656223; 031/4286724
Mobile phone: 0724212695
E-mail: monica.visan@editura-foryou.ro
foryou@editura-foryou.ro
editura_foryou@yahoo.com
monica.visan@gmail.com
Website: http://www.editura-foryou.ro

Printed in Romania ISBN: 978-606-639-049-1

Marianne Williamson

LEGEA COMPENSAȚIEI DIVINE

în Profesie, Bani și Miracole

Traducere:
Carmen Terțiu

Editura For You

Prefaţă

Puţine subiecte la care ne gândim sau împrejurări în care ne aflăm pot fi mai stresante decât cele legate de muncă şi bani. Regretatei actriţe Sophie Tucker i se atribuie afirmaţia: „Am fost şi bogată, şi săracă şi, credeţi-mă, să fii bogată e mai bine". Majoritatea oamenilor i-ar da dreptate.

Într-o perioadă în care procesele instituţionale, pe care contăm în mod normal ca să ne susţină bunăstarea financiară, o iau în jos, dacă nu chiar razna, numeroşi oameni caută căi alternative pentru a-şi asigura stabilitatea financiară. Vrem să muncim, dar nu găsim locuri de muncă. Vrem să investim, dar nu simţim că am putea s-o facem în condiţii de siguranţă. Vrem să avem destui bani la bancă, iar gândul că nu-i putem avea ne înspăimântă.

Adesea, abia când abordarea noastră nu mai funcţionează ne deschidem mintea pentru a lua în considerare ceva nou. Finanţele sunt numai unul dintre numeroasele domenii în care viziunea orientată spre material, din ce în ce mai perimată, se dovedeşte inadecvată pentru încercările vremurilor în care trăim, astfel că din ce în ce mai mulţi oameni găsesc o

înţelepciune practică în înţelegerea spirituală. Dogmele şi doctrinele – atât cele religioase, cât şi cele economice – sunt abandonate, în timp ce o înţelegere mai profundă a puterii conştiinţei şi a supremaţiei sale în crearea aspectelor ce ţin de condiţia umană devine o cale mai populară spre o viaţă fericită.

Adevărul este unul singur, exprimat în multe forme, atât religioase, cât şi laice. Timp de 35 de ani, am studiat cele trei volume ale setului de cărţi intitulat *Un Curs în Miracole* – un program de studiu individual de psihoterapie, bazat pe teme spirituale universale. Ca profesor al principiilor *Cursului*, am avut oportunitatea atât de a observa, cât şi de a experimenta gradul lor mare de aplicabilitate. Esenţa *Cursului*, care nu este o religie şi care nu are inclusă vreo dogmă sau doctrină, este renunţarea la frică şi, în locul ei, acceptarea iubirii în inimile noastre. Am văzut că apar transformări miraculoase atunci când ne schimbăm modul de a gândi, de la frică şi limitări, la credinţă şi iubire.

Dintr-o perspectivă metafizică, fiecare experienţă începe cu un gând, iar experienţa se modifică odată cu modificarea gândului.

Dacă avem o problemă în oricare domeniu – indiferent că este vorba despre relaţii, sănătate, bani sau orice altceva – primul loc în care ar trebui să căutăm o soluţie este în modul în care gândim. Este valabil, deopotrivă, în privinţa banilor şi în privinţa oricărui alt lucru.

Această carte este un ghid de principii spirituale ce pregătesc terenul pentru abundenţa materială. Aceste principii se bazează pe modul în care am înţeles eu

Un Curs în Miracole. Teoria, singură, nu ne schimbă vieţile, dar teoria însoţită de schimbări mentale şi de consecinţele acestora asupra comportamentului devine un ajutor miraculos, chiar şi în cele mai grele momente.

Principiul de bază al *Cursului în Miracole* şi cheia către pacea lui Dumnezeu este: „Realul nu poate fi ameninţat. Irealul nu există." Iubirea este realitatea atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu, prin urmare ea nu poate avea opus. Absenţa iubirii, care este frica, nu este nimic altceva decât o iluzie. Iubirea este singurul adevăr etern, în timp ce frica este o halucinaţie a minţii muritoare.

Fiecare gând este o *cauză* care produce un *efect*. Conform *Cursului în Miracole*, fiecare gând pe care îl avem creează o formă, la un anumit nivel. Dacă mintea ta se află într-un loc plin de iubire – dacă gândurile tale au o vibraţie înaltă, divină – atunci experienţa ta va reflecta acest lucru. Dacă mintea ta se află într-un loc încărcat cu frică – dacă gândurile tale au o vibraţie mai joasă, densă – atunci experienţa ta va reflecta aceasta. Modalitatea prin care îţi poţi schimba natura experienţei este să îţi schimbi natura gândurilor.

A căuta rezolvarea unei probleme numai la nivelul efectului nu oferă o soluţie adevărată, ci doar o rezolvare temporară. Doar atunci când abordăm nivelul cauzei – gândurile care au produs deviaţia originară de la iubire – determinăm rezultate miraculoase şi fundamentale. Reamintindu-ne ceea ce este real, în timp ce ne aflăm în prezenţa irealului, transformăm miraculos o problemă la nivelul cauzei care a produs-o. Un miracol este o modificare a percepţiei, de la frică la iubire – de la o

credință în ceva ce nu este real, la încrederea în ceva ce este real. Această transformare a percepției schimbă totul.

Puterea de a schimba un lucru rezidă în abilitatea noastră de a gândi diferit despre acel lucru. Gândirea orientată spre miracole nu reprezintă o stare de negare, cel puțin nu în sensul clasic. Gândirea magică nu înseamnă să îți întorci privirea de la ceva oribil și să privești în altă parte, pretinzând că nu există. Mai curând, este o stare de negare *pozitivă*: să privești la ceva, știind că, din moment ce numai iubirea este, în ultimă instanță, adevărată, nimic altceva nu are efect definitiv. Lucrătorul în miracole nu privește în altă parte pentru a nu vedea iluziile lumii muritoare, ci, mai degrabă, privește *prin* ele, invocând astfel o lume care există dincolo de ele.

Prin influența gândirii pline de iubire, ne este dăruită puterea de a întoarce în iubire orice situație care nu se află în iubire, pur și simplu gândindu-ne diferit la ea. Putem face acest lucru identificându-ne propria noastră lipsă de iubire și fiind dispuși să renunțăm la ea. Pur și simplu, acest mod de a gândi – care uneori e simplu, alteori nu – reprezintă obișnuința mentală a „minții orientate spre miracole".

Dumnezeu a introdus în mințile noastre un Profesor Interior, autorizat de El, care să ne ajute să traversăm podul dintre frică și iubire, atunci când ne este greu s-o facem singuri. Profesorul Interior poartă nume diferite, de la *Cel ce aduce Mângâiere,* la *Iisus* și *Sfântul Duh.* Orice nume am folosi, El nu poate fi chemat în van. Miracolele reprezintă o intervenție divină din partea unui sistem de gândire mai presus de al nostru.

„Miracolele apar din convingere”, afirmă *Un Curs în Miracole*. Convingerea poate fi privită ca un „muşchi al atitudinii”, care ne dă puterea de a vedea dincolo de aparenţe şi de a invoca posibilităţile care există acolo. Cu ajutorul lui Dumnezeu, propriul nostru văl de iluzii, specific lumii acesteia – indiferent dacă are forma falimentului, a recesiunii sau oricare altă formă a fricii – este ridicat, iar noi putem vedea dincolo de el. Potrivit *Unui Curs în Miracole*: „nu există o ierarhie a dificultăţilor în miracole”.

Pe măsură ce parcurgeţi această carte şi aplicaţi învăţăturile cuprinse în ea, vălul vi *se va* ridica. *Veţi* experimenta miracole. Vă *veţi* bucura de abundenţă. Şi *veţi* avea iubire.

CAPITOLUL 1

Legea compensației divine

De cum păşeşti într-o cameră, pe unii oameni se vede scris cuvântul „învingător”. Nu ştii neapărat care le este secretul, dar îţi doreşti să-l fi ştiut şi tu. Este vorba despre programarea din copilărie? Relaţiile de familie? Vreun talent extraordinar?

Pe cât de mulţi oameni de succes există în lume, există tot atâtea motivaţii pentru succes. Dar un anumit gen de abundenţă materială derivă dintr-o carismă ce vine parcă dintr-o altă lume, dintr-un simţ al magicului pe care unii oameni îl poartă cu ei ca pe o aură a destinului. Ei pot să aibă în trecutul lor experienţe pe care noi le asociem în mod normal cu succesul material, sau nu; succesul lor pare să derive din altceva.

Această carte se referă la acel „altceva” şi la puterea pe care ne-o conferă el. Se referă la o zonă spirituală care nu are nimic de-a face cu locurile în care ne-am aflat, cu felul în care am fost sau nu educaţi, cu reuşita noastră

de până acum sau cu eşecul nostru lamentabil. Această carte vorbeşte despre succesul fundamental şi despre perfecţiunea lui Dumnezeu, potenţiale aflate în noi toţi, indiferent dacă sunt manifeste sau nu, însă întotdeauna disponibile pentru a fi exprimate în plenitudinea lor. Fiecare dintre noi poartă în interior manifestarea acestei perfecţiuni, pentru că ea defineşte ceea ce suntem.

Prin alinierea ta la gândurile Lui – gânduri pline de iubire infinită pentru tine şi pentru ceilalţi – câştigi putere asupra formelor-gând de vibraţie joasă, care există în lume.

Această cale nu este un substitut al altor căi lumeşti spre succes, ci, mai degrabă, o cale interioară care le influenţează pe toate celelalte. Este o cale către abundenţa materială prin mijloace imateriale, oferind un set de chei spirituale spre puterea lumească. Însuşeşte-ţi oricare dintre principii sau pe toate şi permite-le să-şi arate eficacitatea. Căile spiritului nu sunt căi ale sacrificiului, ci, mai curând, un mod prin care să te deschizi complet spre gloria infinită a universului.

Gloria există. Ea aşteaptă doar s-o accepţi. Ceea ce urmează reprezintă o explicaţie a ceea ce este ea, a modului în care funcţionează şi a modului în care poţi să o accesezi.

Universul este programat să lucreze în favoarea noastră. Lumea nu este o expresie gigantică, insensibilă şi aleatoare a proceselor biologice, ci, mai curând, o reflectare vie a iubirii pentru tot ceea ce are viaţă. Universul, în sine, este miraculos.

Desigur, nu este nevoie să crezi asta. Se poate să nu ţi se pară deloc astfel.

Dar legile spirituale nu sunt denumite degeaba „veşti bune". Adevărul spiritual lucrează constant, dincolo de ceea ce pot vedea ochii. El descrie o „altă lume", invizibilă, care există într-un spaţiu aflat dincolo de împrejurările noastre muritoare.

Interacţiunea noastră cu lumea spirituală este guvernată de propriile noastre gânduri. Când ştim acest adevăr şi ne aliniem gândurile în mod conştient cu el – uneori chiar în pofida modului în care ne simţim – îi activăm puterea spirituală. Ne transformăm împrejurările muritoare, aliniindu-ne gândurile despre ele la o lume care există dincolo de ele.

În situaţia în care crezi că te afli sub influenţa unui univers aleatoriu, căruia nu-i pasă de tine, atunci îţi vei experimenta viaţa în acest fel. Dacă crezi însă că te afli sub influenţa unui univers iubitor, care are grijă de tine, atunci în *acest* fel îţi vei experimenta viaţa.

Indiferent de ceea ce ni se întâmplă în viaţă, noi alegem modul în care vrem să considerăm lucrurile. Şi cel mai mare dar pe care ni-l putem oferi este dorinţa de a ne schimba mentalitatea. În ciuda a ceea ce poate

părea cea mai tristă şi mai dificilă situaţie, avem puterea să credem că este posibil să fie altfel, că lucrurile se pot schimba, că se poate petrece un miracol.

Şi atunci, se petrece.

Această simplă schimbare în modul nostru de a gândi poate face toată diferenţa cu privire la ce urmează să se petreacă în continuare. Felul în care gândim eliberează un număr infinit de posibilităţi, care nu s-ar fi produs *dacă nu am fi crezut că ar fi fost posibile*. Aceasta este puterea gândurilor noastre de a atrage şi, totodată, de a respinge rezolvări miraculoase.

Liberul arbitru înseamnă că poţi să gândeşti ce vrei tu. Totuşi, nu poţi transforma în fals ceea ce este adevărat sau în adevărat ceea ce este fals. Universul *chiar* te iubeşte. Universul *este* programat să lucreze în favoarea ta. Iar universul *este* capabil să aducă transformări miraculoase în orice situaţie de pierdere sau lipsă. Fără a ţine seama de ceea ce s-a petrecut în viaţa ta, universul este capabil şi pregătit să-ţi aducă alinare şi refacere.

Eşti iubit, iar menirea ta este să iubeşti. Dintr-o minte plină cu infinită iubire, răsare puterea de a crea posibilităţi infinite. Avem puterea de a gândi în moduri care reflectă şi atrag toată iubirea din lume. Un asemenea mod de gândire se numeşte *iluminare*. Iluminarea nu este un proces pentru care muncim, ci o alegere care ne este disponibilă în orice clipă.

Iluminarea este răspunsul la fiecare problemă. În orice situaţie în care ţi se pare că te afli sub efectul unor

forţe asupra cărora nu ai niciun control, aminteşte-ţi că Dumnezeu se află în interiorul minţii tale şi că nu *există* forţe asupra cărora El să nu aibă control. Prin urmare, prin puterea Lui, aflată în interiorul tău, nu există condiţii muritoare asupra cărora tu să nu ai putere. Ori de câte ori binele tău este întunecat de aparenţele unei lumi lipsite de iubire, universul este programat să te ridice din acea situaţie şi să te readucă într-o stare de abundenţă.

Ca expresie a perfecţiunii divine, universul se auto-organizează şi, totodată, se auto-corectează. Indiferent de gradul în care mintea voastră este aliniată la iubire, veţi primi compensaţia divină corespunzătoare lipsurilor existenţei voastre materiale. Din esenţa spirituală apare manifestarea materială. Aceasta nu este doar o teorie – este un fapt. Este o lege după care acţionează universul. Eu o numesc *Legea Compensaţiei Divine*.

Aşa cum există legi obiective, perceptibile, pentru fenomenele exterioare, tot aşa există legi obiective, perceptibile, ale fenomenelor interioare. Legea gravitaţiei, de exemplu, nu este doar o „credinţă". Ea este valabilă indiferent dacă crezi în ea sau nu. Nici legile spirituale nu sunt doar credinţe; ele sunt reprezentarea modului în care acţionează conştiinţa.

Odată ce ştim că există o lege – că există o tendinţă naturală a universului de a îmbunătăţi toate lucrurile – atunci ne abandonăm în braţele lui Dumnezeu şi Îi permitem să ne ridice.

Din punct de vedere practic, problema care se

pune este dacă alegem gânduri care activează sau care dezactivează Legea Compensaţiei Divine. Atunci când îi acordăm mai multă credibilitate realităţii şi puterii lumii materiale, decât realităţii şi puterii iubirii, o dezactivăm.

Dacă împrejurările în care ne aflăm ne ispitesc să avem gânduri de genul: „Probabil că nu sunt suficient de bun", „Nu voi mai avea niciodată altă şansă", „Va dura o veşnicie până când situaţia asta se va remedia" sau „Urăsc pe oricine e responsabil de asta", atunci miracolele, deşi sunt programate în natura universului, nu-şi pot găsi drum către conştienţa noastră. Cu fiecare gând pe care îl avem, fie chemăm, fie împiedicăm producerea unui miracol. Prin urmare, nu împrejurările în care ne aflăm, ci, mai degrabă, gândurile noastre despre ele sunt cele care determină dacă avem puterea de a le transforma.

Legea Compensaţiei Divine se aplică la fel în toate situaţiile, dar în cadrul acestei cărţi ne vom axa pe aplicarea ei în cazul banilor şi al lipsei acestora. Într-o vreme de incertitudine economică – în care împrejurările ne ispitesc şi mai mult să credem mai degrabă în neajunsurile din planul material, decât în abundenţa din planul spiritual – capacitatea noastră de a gândi diferit face absolut toată diferenţa.

Facturile te privesc necruţător drept în faţă. Pierderea bunurilor ipotecate este iminentă. Creditul nu mai poate fi plătit. Nu se găsesc locuri de muncă. Şi, odată cu toate acestea, apare haosul pe multe planuri. Cine nu are nevoie de un miracol în această situaţie?

Dacă te identifici numai cu corpul tău şi cu realitatea

acestuia, mai degrabă decât cu spiritul tău şi cu realitatea *acestuia*, atunci eşti tentat să crezi că diminuarea volumului de bunuri materiale diminuează cumva ceea ce eşti. Dar tu nu eşti doar o fiinţă a lumii materiale; tu eşti o fiinţă a unui spirit fără limite. Iar în spirit nu există lipsuri. *Tu* nu ai lipsuri doar pentru faptul că împrejurările tale manifestă lipsuri.

În cazul în care convingerea ta intimă este „Am lipsuri" şi porţi această credinţă cu tine, vei perpetua sau crea, în mod inconştient, împrejurările care să o reflecte. Dar împrejurările tale sunt în întregime flexibile: ele reflectă, pur şi simplu, comenzile date de mintea ta.

Indiferent de ceea ce se petrece în lumea materială, adevărul tău imuabil este realitatea ta spirituală. Când îţi aminteşti acest lucru, invoci Legea Compensaţiei Divine.

Tu eşti o idee plină de iubire în Mintea lui Dumnezeu. Circumstanţele nu ar trebui şi nu trebuie să te ispitească să crezi altfel. Universul te inundă cu iubire, nu datorită a ceea ce ai făcut sau nu ai făcut, ci datorită a ceea ce *eşti*. Gândeşte-te la universul însuşi ca la un mesaj personal, plin de iubire, trimis ţie de Dumnezeu. Prin alinierea ta la gândurile Lui – gânduri pline de iubire infinită pentru tine şi pentru ceilalţi – câştigi putere asupra formelor-gând de vibraţie joasă, care există în lume.

Într-un sens material, situaţia ta ar putea fi cu adevărat sumbră. Poate că ai fost tratat injust sau poate chiar ai fost trădat de alţii. Tu însuţi ai făcut, poate, o greşeală enormă. Totuşi, ceea ce contează este ce gândeşti acum:

zăbovești în trecut sau îi permiți unui miracol să se manifeste în prezent? Te învinuiești, pe tine și pe alții, sau te binecuvântezi, pe tine și pe ceilalți? Te agăți de credința ta în realitatea dezastrului, sau îți deschizi mintea către posibilitatea unui miracol? Realiniază-ți gândurile cu cele ale lui Dumnezeu și, în orice clipă, universul este gata să o ia de la început.

Erorile și întorsăturile greșite nu trebuie să ne abată din cale. Universul deține o capacitate de corecție similară celei din cadrul unui dispozitiv GPS. Dacă ai programat o adresă în GPS, dar apoi faci întoarceri diferite față de cele recomandate de acesta, dispozitivul creează automat un nou traseu. Tot astfel acționează și universul.

Poate că te-ai gândit să ajungi la nivelul financiar dorit, obținând o anumită diplomă, mergând la un anumit loc de muncă sau făcând o anumită investiție. Dar apoi s-a întâmplat ceva: situația economică s-a înrăutățit, ai făcut o greșeală sau altcineva a făcut-o. Legea Compensației Divine ne asigură că universul va crea, pur și simplu, un nou traseu. Ceea ce lipsește va deveni abundent din nou, iar rănile vor fi vindecate. „Pe neașteptate" – sau, datorită unei mentalități orientate spre miracol – miracolele vor curge în mod natural.

De ce? Pentru că perfecțiunea este căminul tău etern, la care universul este programat să te readucă, ori de câte ori vei fi deviat, din orice motiv, de la gândurile care te duc și te mențin acolo.

Atât de mult ești iubit.

CAPITOLUL 2

Puterea credinței

Cu ani în urmă, la începutul carierei mele de orator, am avut ideea unei seri de spiritualitate şi divertisment muzical – idee despre care credeam că era minunată. *A fost* într-adevăr, o idee minunată, dar am mai avut şi altă idee, care n-a mai fost atât de bună: în loc să-i informez pe oameni cu privire la cât de frumoasă urma să fie seara respectivă, am ales să-i surprind plăcut, odată ajunşi acolo! *Geniu în marketing, ştiu...* Prin urmare, bineînţeles că n-au venit prea multe persoane. Până la urmă, eu prezentasem evenimentul sub forma: trebuie să aveţi încredere în mine că va fi ceva care să merite!

Închiriasem un teatru imens şi frumos, am avut muzicieni fantastici – seara a fost cu adevărat de primă clasă, minunată. Un comentariu comun printre cei aflaţi acolo, a fost: „Oh, dacă aş fi ştiut cât de frumoasă urma să fie seara asta, aş fi adus cu mine zece prieteni!”. Măcar de-ar fi fost aşa!

Credinţa nu este doar un principiu teologic; este un „muşchi" mental şi emoţional.

Părinţii mei zburaseră din Houston la Los Angeles pentru această ocazie, iar la sfârşitul spectacolului au venit în culise pentru a mă felicita. Când tatăl meu m-a îmbrăţişat, am izbucnit în lacrimi.

„Oh, tati" am suspinat. „A fost un mare eşec!"

„Ce tot spui?" a exclamat el. „A fost minunat!"

„Da, dar nu a fost suficientă lume!" m-am plâns eu. „Tati, am pierdut *zece mii* de dolari!"

„Dă-i încolo, soro!" mi-a spus el. „Mai înainte de toate, sunt mândru de tine că ai făcut zece mii de dolari, pe care ai putut să-i pierzi, şi apoi sunt mândru că ai riscat pentru ceva atât de minunat. Dacă vei avea necazuri cu cineva pe tema asta, spune-i doar că *poţi amortiza pierderea*."

A doua zi şi în zilele următoare, o prietenă de-a mea, care cântase în cadrul spectacolului, se tot frământa în legătură cu pierderea mea financiară. Dar în loc să mă alătur îngrijorării ei, de altfel, plină de compasiune, i-am urmat întocmai sfatul tatălui meu şi i-am spus întruna: „Toni, pot amortiza pierderea".

Am spus-o de atâtea ori, încât am început să mă conving şi pe mine însămi, şi cred că, în timp, am reuşit s-o conving şi pe ea. În acel moment, nu deţineam controlul asupra a ceea ce se întâmplase în trecut, dar deţineam controlul asupra modului în care gestionam în prezent ceea ce se întâmplase. Da, făcusem o greşeală, dar universul nu ar fi vrut să mă oprească acolo. Drumul înspre, sau departe de redresarea financiară, rezidă în modul în care aleg să gândesc în legătură cu ceea ce s-a întâmplat: o dovadă a unui eşec absolut şi a unui destin tragic sau o oportunitate de a mă ierta pe mine însămi şi de a-mi începe miracolul.

Ceea ce îmi trebuia atunci, mai mult decât orice altceva, era *credinţa* – credinţa că puteam merge mai departe şi că, până la urmă, aveam să-mi recuperez pierderea.

Credinţa nu este doar un principiu teologic; este un „muşchi" mental şi emoţional. Este un aspect al conştiinţei, o funcţie a minţii. Cu fiecare atitudine pe care o avem, demonstrăm credinţă – fie credinţa că lucrurile pot merge bine, fie credinţa că lucrurile pot merge rău. Problema noastră este că noi tindem să avem o credinţă enormă în puterea tragediilor noastre şi o credinţă mult prea mică în puterea miracolelor.

Însăşi credinţa noastră este o forţă puternică: amplificăm puterea unui lucru, amplificându-ne *credinţa* în puterea lui.

Ca orice muşchi, credinţa devine puternică atunci când este folosită şi slăbeşte atunci când nu este utilizată.

În momentul în care credința în iubire și în puterea ei miraculoasă devine o formă-gând care ne ghidează modul de a gândi, ea devine o putere extraordinară, prin care ne transformăm viețile.

Nu este suficient că puterea spirituală există: este necesar să avem *credința* că ea există pentru ca noi s-o putem folosi în favoarea noastră. Credința ne influențează starea psihică și emoțională, care, la rândul său, influențează puternic *modul în care* experimentăm ceea ce se petrece în viețile noastre.

Când ai în față un maldăr de facturi pe care nu știi cum le vei putea plăti, când ești vânat de creditori sau când te temi că îți vei pierde casa, când te confrunți cu imaginile dezastrului economic și cu recesiunea, cu lipsurile de fiecare zi, este ușor să-ți fie teamă că situația ta financiară nu va face decât să se înrăutățească. Pare mai simplu să *crezi* în puterea pierderilor financiare decât să *crezi* în posibilitatea redresării economice.

Dar credința nu este oarbă – este vizionară. Să ai încredere într-un rezultat pozitiv nu înseamnă că negi existența unei probleme sau că ignori obstacolele – pur și simplu, înseamnă că susții o soluție.

În situația în care crezi că dezastrul economic este temelia realității existenței tale, doar pentru că simțurile tale fizice și împrejurările muritoare practic strigă că așa este, atunci această credință este o forță puternică. Credința ta este literalmente folosită împotriva ta.

Dar dacă îți privești greutățile financiare actuale

drept ceea ce sunt ele, *de fapt* – o deviere temporară de la perfecţiunea iubirii, petrecută în cadrul unei realităţi muritoare, dar neavând loc realmente, pentru că numai *iubirea este reală* – atunci această viziune a ta lucrează la crearea unui miracol. Îţi eliberează energia, gândurile şi emoţiile şi îţi deschide mintea către experimentarea miracolelor.

Pentru că asta este un miracol: o schimbare în modul de gândire, care îţi schimbă apoi experienţa. Această schimbare în percepţie – dorinţa ta de a privi dincolo de aparenţe – îţi permite să invoci un set diferit de probabilităţi pentru viitor. Ea îţi permite să priveşti dincolo de ceea ce se întâmplă, la ceea ce *ar putea* să se întâmple, creând, astfel, spaţiul pentru manifestarea acelei posibilităţi.

Credinţa înseamnă putere. Ea îţi schimbă viaţa, schimbându-te pe *tine*.

Ea te plasează pe o fundaţie diferită de a fi în interiorul tău. Îţi conferă o încredere bazată pe ceva ce se află în tine, dar care nu este din tine, ceva ce poate face pentru tine ceea ce tu nu poţi face. Te împiedică să te afunzi în mentalitatea de victimă – o atitudine care atrage şi mai multă victimizare – şi te ridică la o atitudine pozitivă, care atrage şi mai multe rezultate pozitive. Lucrurile în care alegem să ne investim credinţa influenţează literalmente, direct, ceea ce urmează să se întâmple.

Citatul din *Biblie*: „Fericiţi cei care cred şi nu pot vedea" înseamnă „Puternici sunt cei care îşi amintesc cine sunt, chiar şi atunci când împrejurările îi tentează

să creadă altfel".

Este destul de uşor să crezi în abundenţa infinită a lui Dumnezeu, atunci când ai un milion de dolari în cont, dar ceea ce este important de reţinut este că tot ceea ce se vede începe într-un loc care iniţial nu se vede.

Când un pilot nu poate vedea orizontul datorită slabei vizibilităţi, el nu presupune că orizontul a dispărut. În condiţii de vizibilitate redusă, pilotul zboară cu ajutorul dispozitivelor care pot evalua o situaţie mai clar decât o poate face el. Credinţa este ca şi cum ai zbura cu ajutorul dispozitivelor: implică ipoteza că, doar fiindcă tu nu poţi vedea o posibilitate într-un moment, asta nu înseamnă că ea nu există.

Şi credinţa nu înseamnă doar să ştii că iubirea este întotdeauna prezentă: credinţa înseamnă, totodată, să ştii că ceea ce *nu* este iubire *nu* există cu adevărat! Da, sigur că există în cadrul realităţii noastre tridimensionale şi muritoare – facturile, pierderea bunurilor ipotecate, concedierea, recesiunea – dar ea nu este realitatea *supremă*. Puterea ta de a invoca adevărul suprem se află în claritatea cu care ştii să recunoşti ceea ce este adevăr şi ceea ce este iluzie. Iubirea este reală şi nimic altceva nu există.

Cu fiecare gând pe care-l avem, noi ne manifestăm fie credinţa în iubire, fie credinţa în frică.

Credinţa în iubire: „Nu am un loc de muncă, în sensul în care îl defineşte lumea aceasta, dar ocupaţia mea divină este stabilită de Dumnezeu. Sunt aici ca să iubesc şi să fiu iubit, şi aceasta este ceea ce îmi defineşte valoarea. Niciun eşec terestru nu-mi stabileşte valoarea

în univers şi nicio lipsă materială nu-mi diminuează plenitudinea întru Dumnezeu. Îmi accept greşelile şi îi iert pe ceilalţi pentru greşelile lor. Aşez această situaţie de lipsă aparentă în mâinile Lui şi rămân cu credinţa absolută că ea se va schimba în mod miraculos, *chiar în timp ce rostesc aceste cuvinte.*"

Credinţa în frică: „Sunt un ratat total. Sunt prea bătrân ca să-mi pot găsi un alt serviciu; sunt preferaţi cei mai tineri. Situaţia economică nu se va redresa ani întregi de acum înainte. Toate locurile de muncă sunt ocupate. Sistemul e blocat. Am dat-o în bară rău de tot. Mi-a copt-o cutare persoană. Nu voi putea plăti niciodată facturile astea. Probabil că o să-mi pierd şi casa. Renunţ. Nu are rost. E prea târziu. Am dat greş. Să-l ia naiba pe preşedinte. Să-i ia naiba pe republicani. La naiba cu toate corporaţiile. La naiba cu sindicatele. Să-i ia naiba pe bogaţi. Să-i ia naiba pe săraci."

Gândurile aflate în slujba fricii dezactivează Legea Compensaţiei Divine. De ce? Pentru că sunt *neiubitoare*. Sunt gânduri agresive, iar miracolele se petrec numai sub auspiciile gândurilor pline de iubire. Iubirea şi numai iubirea este cea care ne dă puterea de a transcende formele-gând de vibraţie joasă şi aparenţele lumii fizice. Doar iubirea pentru noi înşine şi pentru ceilalţi ne dă autoritatea divină de a reprograma traiectoriile după care se desfăşoară vieţile noastre.

Miracolele iubirii sunt create în fiecare moment dat, fără a fi împiedicate de absolut nimic din ceea ce a fost în trecut. *Acesta este felul în care lucrează universul.*

Credinţa ta în iubire nu determină puterea iubirii, dar determină dacă vei *experimenta* acea putere sau nu. Nu poţi stinge lumina, dar îţi poţi acoperi ochii cu mâinile, plângându-te apoi ce întunecoasă este camera. Universul este luminat, infinit şi etern, cu lumina iubirii şi cu noi posibilităţi. Poţi crede în acest lucru şi experimenta miracole. Sau poţi crede în iluziile lumii muritoare, experimentând la nesfârşit lipsuri şi neajunsuri.

Am recuperat cei zece mii de dolari pe care i-am pierdut cu atât de mulţi ani în urmă, la Los Angeles, şi, deşi nu pot spune cu certitudine că de atunci n-am mai făcut nicio greşeală financiară, nu am uitat niciodată ceea ce m-a învăţat tatăl meu în acea seară: că pot recupera pierderea. Chiar dacă am mai trecut prin situaţii determinate de greşelile mele sau de greşelile altcuiva, am învăţat că ceea ce rezultă din frică nu durează permanent. Fiecare dintre noi alege cum cataloghează ceea ce i se întâmplă în viaţă, iar a privi o situaţie cu încredere în miracole înseamnă a privi prin ochii şi cu puterea lui Dumnezeu.

Dacă îţi aminteşti că eşti o fiinţă spirituală, că numai Dumnezeu este sursa puterii tale şi că universul este inerent conceput pentru a veni în întâmpinarea nevoilor tale, atunci ai o mentalitate orientată spre miracole. Îţi exerciţi dominaţia asupra planului muritor, atunci când îţi aminteşti că tu nu eşti *din* el. Te vei aşeza „întâmplător" lângă cineva care caută o persoană cu abilităţile tale, pentru a o angaja. „Întâmplător", îţi va veni ideea unui proiect nou şi fabulos, pentru care vei obţine finanţare

cu uşurinţă. „Întâmplător", vei primi un cec de la cineva care îţi datora bani de ani întregi şi care nu ţi i-a returnat până acum.

De ce? Pentru că există un tărâm al infinitei creativităţi, care se află *dincolo* de mintea muritoare, în interiorul Minţii lui Dumnezeu. Aceasta nu este o fantezie, ci, mai degrabă, realitatea spirituală a universului. Dacă alegi să nu crezi în asta, aceasta este alegerea ta; dacă alegi să crezi în asta, acesta este miracolul tău.

Universul este programat să materializeze, prin tine, cele mai înalte posibilităţi pentru creativitatea şi bucuria ta. Şi aceasta nu se va schimba absolut niciodată. În Mintea lui Dumnezeu, nu eşti niciodată prea bătrân; în Mintea lui Dumnezeu, nu eşti niciodată necorespunzător; în Mintea lui Dumnezeu, nu eşti niciodată definit de C.V.-ul tău sau de eşecurile tale. În Mintea lui Dumnezeu, nu există nicio greşeală pentru care să nu-ţi fie dată oportunitatea de a o corecta şi nici ceva care să te fi afectat, din partea altcuiva, şi care să nu poată fi compensat, atunci când ierţi şi mergi mai departe.

Niciuna dintre împrejurările tale materiale nu are puterea de a opri motorul intenţiei cosmice, care este aceea ca tu să fii binecuvântat. Şi eşti binecuvântat„etern" – cu alte cuvinte, clipă, după clipă, după clipă. În fiecare secundă, indiferent ce s-a întâmplat în trecut, universul a aranjat şi continuă să aranjeze posibilităţi infinite, pentru ca tu să prosperi. Dacă nu poţi să-ţi dai seama de asta acum – dacă disperarea şi anxietatea atârnă ca un văl înaintea ochilor tăi, împiedicându-te să-ţi aduni măcar

puţină credinţă în Dumnezeu – atunci acum, în acest moment, sprijină-te pe credinţa mea! Două minţi unite, indiferent de poziţia lor în timp sau spaţiu, pot înlătura orice lanţuri care ne leagă şi ne pot readuce pe acel tărâm atât de încântător, unde lucrurile se reaşază şi unde există întotdeauna o şansă de a o lua de la început.

CAPITOLUL 3

Să faci din iubire piatra de temelie

Să doreşti iubirea, să crezi în puterea iubirii – toate acestea sunt lucruri minunate. Dar roata atinge drumul spiritual în locul în care decidem dacă *acţionăm,* sau nu, în virtutea iubirii.

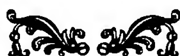
Una dintre zonele în care nu este întotdeauna simplu să pui iubirea pe primul loc este cea a banilor. Şi nu din cauză că subiectul ar fi mai complicat decât oricare alt domeniu al vieţii – ci pentru că, pur şi simplu, mentalitatea înrădăcinată în lume este aceea că profitul, şi nu iubirea, este piatra de temelie. Într-o lume dominată de sărăcie, această mentalitate are sens. Într-o lume în care sărăcia nu ar exista, ea nu ar avea niciun sens.

A pune iubirea pe primul plan nu presupune o viaţă de „sacrificiu", aşa cum mulţi au fost învăţaţi să creadă. De fapt, este exact invers. Să pui iubirea pe primul plan înseamnă să ştii cine eşti şi că ai dreptul la miracole. Să pui iubirea pe primul loc înseamnă să ştii că universul

te susține în crearea binelui, a sacrului și a frumosului. Înseamnă să știi că te afli pe Pământ cu un scop și că scopul însuși va crea oportunitățile pentru a fi dus la îndeplinire.

Să faci din iubire piatra ta de temelie nu te determină să „pierzi"– în final, este calea prin care ajungi, inevitabil, să câștigi. Deoarece ceea ce dăruiești, vei primi, iar ce refuzi, îți va fi refuzat. Așa cum mi-a spus cândva un prieten, universul ține contabilitatea perfect.

Să pui iubirea pe primul loc înseamnă să știi că universul te susține în crearea binelui, a sacrului și a frumosului. Înseamnă să știi că te afli pe Pământ cu un scop și că scopul însuși va crea oportunitățile pentru a fi dus la îndeplinire.

Să faci din iubire piatra de temelie nu înseamnă că trebuie să dăruiești tot ce ai sau să nu ceri niciodată să fii plătit pentru serviciile pe care le oferi. Principiul schimbului corect îi oferă iubire atât celui care dăruiește, cât și celui care primește.

Să faci din iubire piatra de temelie nu înseamnă că ești constrâns să faci orice și oricând îți cere cineva ceva. Iubirea dă întotdeauna răspunsul plin de iubire – dar, câteodată, răspunsul plin de iubire este „nu".

Totuşi, să facem din iubire piatra de temelie înseamnă să luăm în serios ideea că suntem pe Pământ pentru a face ceea ce i-ar plăcea Iubirii să facem şi să facem cu ajutorul resurselor noastre numai ceea ce suntem ghidaţi din interior să facem. Ştiu din propria mea experienţă că, atunci când am acţionat în felul acesta, am câştigat şi în plan financiar, şi în alte moduri. Iar când nu am acţionat astfel, am pierdut.

Calea iubirii poate să nu conducă imediat şi pe termen scurt la strângerea unei bogăţii. Dar urmarea căii iubirii duce la încredere, relaţii mai profunde şi, în consecinţă, la o probabilitate mai mare de a avea o situaţie viitoare bună. Abundenţa noastră *interioară* este, în cele din urmă, sursa abundenţei noastre *exterioare*. Cine *suntem* – şi nu doar serviciile pe care le oferim – creează bani.

Persoanele care sunt pozitive şi energice atunci când se prezintă la serviciu, oare nu ele sunt cel mai probabil promovate? Oamenii care sunt drăguţi cu tine şi te ajută atunci intri în magazinul lor, oare nu ei au afacerea la care este cel mai probabil să revii? Persoanele care îţi inspiră siguranţă autentică şi încredere în excelenţa muncii lor, oare nu ele sunt cele pe care, cel mai probabil, le vei angaja pentru următorul tău proiect? Ştiţi vorba aceea despre persoanele de treabă, care ajung să termine pe ultimul loc? E o minciună.

Totuşi, uneori ne temem că, dacă ne dăruim iubirii, vom cădea, cumva, într-o baltă de slăbiciune – că iubirea ne va face vulnerabili, uşor de rănit sau mai

puțin eficienți. Suntem de părere că este în regulă ca Dumnezeu să fie stăpân peste viețile noastre spirituale, dar că am face bine să nu-L facem stăpân și peste banii noștri! Odată, o femeie mi-a spus: „Nu m-ar deranja să-I dau lui Dumnezeu banii mei, dar, dacă sunt mai mult de două sute de mii de dolari, cred că ar fi mai bine dacă i-aș gestiona eu!". Și iată ce face gluma aceasta atât de amuzantă: de cele mai multe ori, tocmai în privința banilor avem cea mai mare nevoie de miracole!

Iubirea este *echilibrul* nostru. Nu ne conduce către un comportament lipsit de înțelepciune. Nu ne determină să ne aruncăm banii în mod nechibzuit, atunci când ar fi nevoie să-i păstrăm pentru familia noastră. Nu ne conduce la lipsă de respect față de principiile gestionării banilor sau față de legile comerciale corespunzătoare. Nu ne determină să ne comportăm irațional și nechibzuit. Iubirea nu distruge lucrurile; iubirea face ca toate lucrurile să fie în regulă, prin alinierea evenimentelor din planul lumii cu șabloanele firești ale unui univers creativ, care funcționează în baza intenției.

Iubirea ne face să ne trezim dimineața cu un sentiment al menirii noastre și cu un șuvoi de idei creative. Iubirea ne inundă sistemul nervos cu energie pozitivă, făcându-ne mult mai atractivi pentru potențialii angajatori, clienți și parteneri creativi. Iubirea ne umple cu un farmec puternic, care ne permite să producem idei și proiecte noi, chiar și în cadrul unor situații ce par restrictive. Iubirea ne determină să ne ispășim greșelile și să îndreptăm consecințele lor. Iubirea ne determină să

acţionăm cu desăvârşire, integritate şi excelenţă. Iubirea ne determină să ne punem în serviciul celorlalţi, să iertăm şi să sperăm. Aceste aspecte sunt contrare unei conştiinţe a sărăciei; ele reprezintă materialele unei creaţii spirituale a bunăstării.

În 1992, am publicat o carte cu titlul *A Return to Love [O întoarcere la Iubire]*. La vremea aceea, eram un pic naivă – nu stătusem să mă gândesc la lucruri precum contractele specifice publicării unei cărţi, statutul de bestseller sau drepturile de autor. Eram bucuroasă că pot să trăiesc din donaţiile sugerate la conferinţele mele despre *Un Curs în Miracole*. Când scriam cartea, cred că nici măcar nu m-am gândit la cât de bine s-ar putea vinde. Îmi aduc aminte că speram să se vândă suficiente exemplare cât să nu mă simt stânjenită! În realitate, a fost a cincea carte cea mai bine vândută în America, în acel an, datorită, în principal, entuziasmului lui Oprah Winfrey.

La vremea aceea, am avut un sentiment puternic că banii nu vor veni direct din carte – ci că vor veni *prin* ea, dar nu cu adevărat, *din* ea. Am simţit ca şi cum banii ar fi fost o plată divină pentru ceva mai mult decât cartea, în principal pentru activitatea caritabilă pe care o desfăşurasem gratuit în anii de dinainte. A fost plata pentru felul în care am încercat să-mi trăiesc viaţa, curăţând toată dezordinea trecutului şi încercând să fiu în slujba celorlalţi. Căutătorul nu urmăreşte să „obţină bani", ci să facă un schimb de energie. Şi atunci când energia pe care o dăruim poartă conştiinţa iubirii, energia ce curge înapoi spre noi ia acea formă care ne serveşte

cel mai bine. Mi-am dat seama că, dacă am trăit cinstit şi am muncit din greu, cineva, cumva, a avut grijă de mine.

Înainte de publicarea cărții, îmi trăiam viața cu un anumit grad de naivitate. Nu îmbrățişasem principiile mai sofisticate conform cărora se presupune că bunăstarea este creată şi, în consecință, am fost binecuvântată pe neaşteptate. Sub nicio formă, activitățile mele din timpul acelor ani nu ar fi putut fi considerate că sunt bune pentru afacere, pentru că nu *exista* nicio afacere! Dar eram, în felul meu propriu, în afacerea Tatălui meu. Şi apoi, atunci când a fost publicată cartea, am văzut cum ceea ce făcusem fără plată[1] s-a întors la mine înmiit şi chiar mai mult.

Astfel acționează Legea.

[1] În engleză, expresia este *for love* (*gratis, fără plată)*, însă, dacă traducem cuvintele separat, înseamnă *din iubire*. (N.T.)

CAPITOLUL 4

Cum dezactivăm Legea: imaginea negativă despre sine

Legea Compensaţiei Divine reprezintă modul natural de funcţionare a universului, dar depinde de fiecare dintre noi să ne eliberăm mintea de gândurile care o blochează. Gândurile lipsite de iubire dezactivează Legea. Ele sabotează dinamica prin care universul este programat să ne susţină.

Când gândim sau rostim ceva negativ, chiar dacă noi considerăm că nu vorbim serios, gândul respectiv poartă energie creatoare. Fiecare gând este o cauză care creează un efect. O minte nedisciplinată, uşor atrasă către necredinţă şi gânduri lipsite de iubire, reprezintă un obstacol enorm în calea succesului.

Gândurile negative care dezactivează Legea Compensaţiei Divine au tendinţa de a se grupa în trei categorii:

(1) Imaginea negativă despre sine,
(2) Mânia şi
(3) Vinovăţia.

Vom studia aceste categorii în cadrul acestui capitol şi al următoarelor două, începând cu imaginea negativă despre sine.

Creşterea spirituală implică renunţarea la poveştile trecutului nostru, astfel încât universul să poată scrie o poveste nouă.

Eliberarea de ideile negative despre sine este importantă nu numai din cauză că ele îţi fac rău; e importantă pentru faptul că *ele nu sunt adevărate*. Călătoria spirituală este o cale de renunţare la gândurile ego-ului nostru şi de a permite să fie înlocuite cu gândurile lui Dumnezeu. Motivul pentru care să adopţi o imagine pozitivă despre tine este acela că ea te descrie în felul în care gândeşte Dumnezeu despre tine.

Totuşi, în opoziţie cu gândurile lui Dumnezeu, există acele numeroase imagini negative despre sine, cărora le permitem să cutreiere nestingherite prin mintea noastră:

„Nu sunt suficient de bun."

„Sunt un ratat."

„Nu am ştiut niciodată cum să fac bani - pur şi simplu nu am ce-mi trebuie pentru asta."

„Tatăl meu (sau mama, profesorul etc.) a avut dreptate. Nu voi ajunge niciodată cineva."

„Sunt prost."

„Nu am suficient talent."

„Sunt prea bătrân."

„Nimeni nu mă vrea."

„Nimeni nu mă apreciază."

„Sunt depăşit."

„Toate joburile bune au fost date altora ..."

„Nu există niciun loc de muncă disponibil pentru mine."

„În momentul ăsta, nici măcar nu mai are rost să încerc."

„Am fost tras pe sfoară."

„Sistemul e compromis."

Toate aceste gânduri dureroase apar din identificarea exagerată cu planul material. Identificarea cu sinele tău material, în locul celui spiritual, te va expune întotdeauna la proiecţiile urii de sine, pentru că sinele muritor nu reprezintă ceea ce eşti. Planul muritor este, în cel mai bun caz, o paradă permanent schimbătoare de percepţii individuale, cărora le lipseşte o temă consecventă. Câteodată te vei considera demn de propria ta stimă, iar alteori nu – în funcţie de ceea ce se află în contul tău bancar, de opiniile celorlalţi despre tine şi aşa mai departe. Cu greu poate constitui aceasta o bază solidă pentru succesul în carieră...

În planul muritor, niciunul dintre noi nu este perfect tot timpul. Dar în planul spiritual, noi toţi suntem, în

permanență, perfecți. Cine suntem noi *cu adevărat* – creații perfecte ale lui Dumnezeu, inalterabile și nelimitate, niciunul dintre noi nefiind mai mult sau mai puțin sclipitor decât oricine altcineva – reprezintă imaginea de sine cea mai benefică posibil. Să te vezi pe tine în funcție de realitatea ta spirituală, în loc de cea materială, înseamnă iluminare. Din această perspectivă, vezi că tu *ești* lumina. Niciun gând sau situație a întunericului – adică lipsa iubirii din propria ta minte sau din mintea altcuiva – nu are vreo influență asupra adevărului a cine ești sau a ceea ce universul a planificat pentru tine. Trecutul tău, greșelile tale, părerile celorlalți despre tine, nici măcar eșecurile tale nu limitează în niciun fel ceea ce ești sau ceea ce este posibil pentru tine, în acest moment.

Una dintre cele mai obișnuite idei negative despre sine – o idee care stă la baza multor altor sentimente izvorâte dintr-o gândire greșită – este aceea că nu suntem suficient de buni; că ceva în noi este defectuos.

Poate fi tentant să credem că „unii dintre noi au acel ceva, iar alții nu". Unii sunt talentați, iar alții nu. Unii dintre noi sunt inteligenți, iar alții nu. Unii sunt născuți pentru a avea succes, iar alții nu. Și, de multe ori, ne vedem pe noi înșine în partea a doua a acestor comparații.

Atâta timp cât ne credem separați de restul universului, ne mărginim la a ne compara cu ceilalți.

Un Curs în Miracole ne învață că toți suntem speciali și că niciunul nu este special. Toți purtăm amprenta lui Dumnezeu și, pe deasupra, o purtăm împreună, ca o

singură ființă. Niciunul dintre noi nu are o capacitate mai mare sau mai mică decât oricine altcineva de a fi folosit drept canal pentru geniul ce se revarsă constant din Mintea lui Dumnezeu. Acest geniu se revarsă în noi ca într-o singură ființă, dar este acceptat de noi separat. Geniul lui Dumnezeu este un dar oferit nouă tuturor, dar este alegerea noastră dacă îl primim sau nu.

Ne lipsește încrederea în *ceea* ce există înăuntrul nostru, pentru că ne lipsește încrederea în *Cine* există înăuntrul nostru.

Fiecare dintre noi are un rol unic în vindecarea lumii. Fiecăruia ne-a atribuit Dumnezeu o anumită funcție, pe care numai noi o putem îndeplini. La nivelul funcției noastre divine, niciunul dintre noi nu se află în competiție cu celălalt. Universul are un număr infinit de porții de tort. A mea nu ia dintr-a ta, iar a ta nu ia dintr-a mea. Este loc pentru ca darurile *fiecăruia* să înflorească. Există loc mai mult decât suficient pentru noi toți.

Când vizionarul și geniul universal recunoscut, Buckminster Fuller, a fost întrebat cum definește el *geniul*, răspunsul lui a fost: „Cineva care a avut mama potrivită". Presupun că s-a referit la cineva care a avut parte, în copilărie, de cea mai bună programare pozitivă, cineva căruia sau căreia i s-a spus, de mic copil, că *este* inteligent sau inteligentă și că *va* reuși. Dacă din copilărie ni se spune că suntem meniți să reușim, atunci vom tinde spre succes. Dacă de mici ni se spune că suntem sortiți eșecului, atunci vom tinde spre eșec.

Dar, chiar dacă mama sau tatăl tău nu ți-a spus că ești minunat, atunci când erai copil, Tatăl/Mama Divină îți spune asta acum. Înțelegerea spirituală este un remediu pentru orice programare falsă pe care ai fi putut s-o primești în copilărie. În loc să analizezi la infinit o înregistrare din copilărie, o poți șterge, imprimând una nouă peste ea. O poveste, nu contează cât de reală faptic, rămâne totuși doar o poveste. Creșterea spirituală implică renunțarea la poveștile trecutului, astfel încât universul să poată scrie o poveste nouă. Nu îți renegi copilăria - o transcenzi.

Ești un copil al Domnului, porți în tine amprenta eternă a Sursei tale perfecte și ești îndreptățit, din fire, la miracole. Aceasta nu este o considerație arogantă a ego-ului, ci, mai curând, o smerită acceptare a cine ești cu adevărat. Pur și simplu, ai în interiorul tău puterea eternă a universului.

Deoarece ești un copil al lui Dumnezeu, plămădit din iubire, numai iubirea are putere asupra ta. Sinele tău muritor poate fi deteriorat, dar sinele tău spiritual, nu. Nu este necesar să te identifici cu distrugerile din această lume, pentru că efectele acestora sunt temporare. Fiecare lucru plin de iubire ce ți s-a întâmplat vreodată a fost real, și orice altceva a fost iluzie. Asemenea iluzii nu au vreun efect asupra viitorului tău decât dacă le porți cu tine în prezent. Depinde în totalitate de fiecare dintre noi dacă ne considerăm pe noi înșine bunuri deteriorate.

Desigur că e posibil ca lucrurile să fi fost dure în trecut, dar trecutul s-a încheiat și nu te poate atinge decât dacă rămâi în el. Chiar acum, în acest moment, universul

nu-i răspunde trecutului tău, ci adevărului a cine ești, cine ai fost întotdeauna și cine vei fi mereu.

Cu toții avem „materialul potrivit", pentru că toți suntem gazdele lui Dumnezeu; vocea Lui, și nu a ego-ului, este vocea pe care o putem asculta și pe care putem învăța s-o urmăm. Fiecare dintre noi este menit să fie un vas pentru realitățile spirituale ale talentului, creativității și inteligenței. Ele nu sunt lucruri pentru care să îți asumi vreun merit personal – dar nici lucruri pentru care să îți ceri scuze că le ai.

În calitate de copil al lui Dumnezeu, *se întâmplă* pur și simplu să fii beneficiarul unei puteri și a unor posibilități nelimitate. Chiar dacă ai știut dintotdeauna acest lucru, sau nu, chiar dacă l-ai practicat, sau nu, în tine se află chiar acum, abilitatea latentă de a crea și îndeplini lucruri aflate dincolo de cele mai îndrăznețe visuri ale tale.

Și acest lucru nu se schimbă niciodată. Nicio circumstanță muritoare nu-i diminuează puterea lui Dumnezeu. Nu contează ce C.V. ai sau câte diplome ai obținut. Nu contează ce greșeli ai făcut sau cum merge economia. Contează numai unde îți plasezi conștiința acum.

Această recunoaștere a infinitei puteri a lui Dumnezeu și a infinitei Sale iubiri pentru noi este importantă în legătură cu o altă idee negativă despre sine, foarte apăsătoare pentru mulți dintre noi: gândul că suntem prea bătrâni pentru a materializa serviciul sau banii în existența noastră.

Încă o dată, suntem provocaţi să gândim în felul în care gândeşte Dumnezeu. Trupul îmbătrâneşte, însă spiritul nu. Universul nu ne lasă niciodată, în niciun moment, şi nu se întâmplă vreodată ca el să considere că nu suntem suficient de buni sau că suntem depăşiţi. Poţi bloca revărsarea miracolelor la uşa ta doar dacă gândeşti astfel despre *tine însuţi*.

În mod special noi, femeile, suntem tentate să credem că valoarea noastră scade odată cu diminuarea frumuseţii fizice. Şi totuşi, uneori se întâmplă ca frumuseţea noastră interioară să strălucească cel mai mult, atunci când frumuseţea exterioară începe să pălească. Sau, după cum spunea Ralph Waldo Emerson: „Pe măsură ce îmbătrânesc, frumuseţea mi se furişează înăuntru." Pentru univers, noi nu suntem niciodată invizibili.

Este adevărat că în tinereţe avem unele însuşiri minunate, pe care le pierdem pe măsură ce înaintăm în vârstă, dar este la fel de adevărat că, atunci când suntem mai avansaţi în vârstă, avem unele însuşiri minunate pe care nu le posedam atunci când eram tineri. Darurile vârstei nu sunt chiar atât de tangibile precum cele ale tinereţii, dar nu sunt mai puţin reale. Cu cât ni le revendicăm – apreciind în totalitate darul nematerial al înţelepciunii, care vine din acumularea experienţei de viaţă – universul va urma direcţia noastră, reflectându-ne înapoi valoarea pe care, mai întâi, noi ne-am acordat-o nouă înşine. Aşa cum scria Emily Dickinson: „Nu îmbătrânim odată cu trecerea anilor, ci ne înnoim în fiecare zi."

Da, dacă eşti mai în vârstă, pot fi persoane care să nu dorească să te angajeze din acest motiv; dar universului miraculos nu-i pasă de vârsta ta. Universul este flexibil şi, dacă suntem deschişi către posibilităţi infinite, atunci oportunităţile vor apărea. Aşa cum afirmă *Un Curs în Miracole*: „Miracolele sunt naturale. Atunci când ele nu apar, ceva a mers prost." Astăzi, sunt exemple, în lume, de octogenari însufleţiţi şi care arată foarte bine! Dacă Betty White[2] poate fi cea mai senzuală bunicuţă din Cleveland[3], atunci cu siguranţă că totul este posibil. Nu cred că cineva ar putea crede că *ea* nu-şi poate găsi de lucru.

Aşadar, cum renunţăm la lucrurile negative pe care ni le spunem, la repetarea cronică a gândurilor şi sentimentelor care ne determină să alunecăm pe panta emoţiilor? Uşor de zis: „Nu voi mai gândi aşa", dar nu întotdeauna este şi uşor de făcut. Formele-gând înrădăcinate sunt ca o depunere de sedimente pe conştiinţa noastră. Dar nu ni se cere să fim propriii noştri reformatori - ni se cere doar să-i predăm lui Dumnezeu gândurile şi emoţiile care au nevoie să fie reformate. Spiritul Lui dinăuntrul nostru va face restul. Cel mai mare miracol pe care Dumnezeu ni-l oferă este că, atunci când noi Îi cerem, El ne schimbă mintea.

Aşa cum se spune în *Cursul în Miracole*: „Iubirea se primeşte prin rugăciune şi se exprimă prin miracole."

---

[2] Betty Marion White, actriţă şi scriitoare americană în vârstă de 91 ani. (N.T.)

[3] Referire la rolul spumos jucat de Betty White în serialul de televiziune *Hot in Cleveland*.(N.T.)

Doamne Dumnezeule,

Simt cum alunec într-o groapă a plângerii de milă, a egocentrismului și a negativității.

Știu că nu ar trebui să gândesc în acest fel, dar mi-e frică și nu mă pot opri. Te rog, înlocuiește-mi gândurile cu ale Tale, Doamne Dumnezeule.

Îmi doresc să mă văd diferit. Te rog, trimite-mi un miracol. Amin.

CAPITOLUL 5

Cum dezactivăm Legea: mânia

Mânia este a doua categorie de gânduri care dezactivează puterea Legii Compensaţiei Divine. Mânia este o impuritate emoţională care împietreşte inima şi închide mintea.

Nu neg faptul că, în multe cazuri, este de înţeles de ce eşti mânios. Poate că ai datorii, poate că ai un loc de muncă necorespunzător sau nu ai deloc unde să munceşti, fără ca tu să ai vreo vină pentru asta. Poate că cineva te-a concediat pe nedrept, a spus minciuni despre tine vreunui şef, a furat bani de la tine sau te-a exploatat pentru câştigul lui financiar. Cu toate că ai încercat să fii cât se poate de responsabil, ai fost pur şi simplu înlăturat de circumstanţe aflate în afara controlului tău.

Aceste lucruri se întâmplă. Şi este normal să te simţi mânios atunci când se întâmplă.

Şi totuşi, chiar şi atunci, iubirea este răspunsul. Fără iubire, universul nu se poate programa să compenseze ceea ce ţi-a fost luat. Dacă nu ne eliberăm de mânie, aceasta poate bloca universul miraculos, iar ideea că ai fost persecutat va căpăta putere, recreând apoi scenariul în care vei fi victimizat.

Iertăm, aşadar, deoarece ne urmărim propriul nostru interes. Te iert, pentru că vreau să mă eliberez de durere. Te iert, pentru a mă elibera de ceea ce ai făcut. Dincolo de greşeala ta, mă îngrijesc de iubirea din interiorul tău, astfel încât să mă pot îngriji, dincolo de greşeală, de iubirea din mine – pentru că numai atunci pot primi un miracol.

Nu am fost creaţi pentru a fi expuşi efectelor lipsei de iubire, din noi sau din ceilalţi. Aşa cum menţionează *Un Curs în Miracole*: „Hristos din tine nu poate fi crucificat." Sinele material poate fi nedreptăţit, dar sinele spiritual, nu. Simte-ţi emoţiile, da, dar fii suficient de conştient de sine, pentru a şti diferenţa dintre procesarea emoţiilor şi rezultatul lor final. Să-ţi simţi emoţiile este sănătos; să te agăţi de ele mai mult decât ai nevoie este slăbiciune. Exprimă-ţi mânia într-un mediu protejat, iar apoi fii conştient când vine vremea să încetezi să-ţi mai exprimi durerea.

Nu contează dacă cineva îţi spune că „ai dreptul" să fii supărat – *ai dreptul*, desigur, să simţi orice vrei să simţi! Dar singurul mod în care poţi experimenta miracole este să priveşti situaţiile prin prisma mentalităţii orientate spre miracole.

Dacă ţii mânie, nu răneşti pe nimeni, decât numai pe tine. Aşa cum afirmă *Un Curs în Miracole*: „Preferi să ai dreptate sau să fii fericit?" Ţelul tău este să aduni oameni care să se plângă împreună cu tine, care să încuviinţeze că ai fost persecutat sau preferi companioni spirituali care să ţi se alăture în recunoaşterea faptului că nu poţi *fi* persecutat, deoarece eşti copilul lui Dumnezeu?

Universul ştie că ai fost rănit şi se ocupă deja de cazul tău, pentru a îndrepta orice rău care s-ar fi putut produce. Dacă persistă, mânia ta pune piedici în mecanismul de funcţionare a acestei maşinării miraculoase, care este universul.

Tu nu ai fost neapărat *cauza* a ceea ce ţi s-a întâmplat, dar eşti responsabil pentru modul în care te raportezi la ceea ce ţi s-a întâmplat. Da, indiferent ce s-a întâmplat, s-a întâmplat; dar ceea ce se întâmplă *acum* depinde de tine. Poţi răspunde călăuzit de ego, asigurând existenţa suferinţei, sau poţi răspunde călăuzit de spirit, asigurând, astfel, producerea unui miracol.

Nivelul rănilor este nivelul iluziei. Identificându-ne cu acest nivel, experimentăm efecte la acest nivel. Un lucru are puterea de a ne răni în măsura în care credem în puterea lui. Dacă credem în realitatea unei răni, atunci

ne vom simţi răniţi în mod real. Vindecarea rezidă în amintirea a ceea ce este real.

Lipsa de iubire nu este, până la urmă, reală. Ea există într-o realitate tridimensională, dar tu eşti mai mult decât o simplă fiinţă din planul muritor. Dacă îţi aminteşti acest lucru, te ridici deasupra suferinţei cronice care năpăstuieşte această lume. Te înalţi în tărâmurile nemuritoare, unde tot ceea ce nu este iubire se îndepărtează de tine în mod natural, iar tu nu mai suferi.

Va dura până când acest lucru se va manifesta? Probabil că da. Dar viteza cu care se schimbă modul tău de gândire determină viteza cu care se schimbă împrejurările tale muritoare.

Asta nu înseamnă că negăm în mod absurd că nu s-a întâmplat ceva – înseamnă doar că îi negăm puterea de a ne afecta pe noi, în esenţă. Mânia, dacă există, trebuie conştientizată negreşit, dar a acţiona disfuncţional în virtutea ei este, în cel mai bun caz, periculos şi în cel mai rău caz, distructiv. Ar trebui să ne simţim mânia, să acceptăm că există şi apoi să i-o predăm Spiritului Sfânt, spre transformare. După aceea, în loc să ne investim energia în a ridiculiza ceea ce este, devenim capabili să afirmăm şi să creăm ceea ce ar putea fi. Ceva miraculos se petrece atunci când spunem: „Sunt supărat, dar nu vreau să mai fiu. Doamne, ajută-mă să văd această situaţie diferit. Amin."

Câteodată, suntem supăraţi pe oameni pe care nici măcar nu-i cunoaştem. Mulţi simt o mânie justificată

față de bănci, politicieni, Wall Street[4] și față de toți cei care s-au îmbogățit – sau care i-au servit pe cei bogați – cu prețul oricui altcuiva.

Există o furie legitimă, etică, față de situația economică actuală, însă furia legitimă nu trebuie să includă mânia personală.

Martin Luther King Jr. a fost insultat de politica de discriminare rasială instituționalizată, dar temperamentul său nonviolent l-a ridicat deasupra mâniei personale. Mahatma Gandhi a fost insultat de politica de colonizare pe care au dus-o englezii în India, dar temperamentul său nonviolent l-a ridicat deasupra mâniei personale.

Rețineți că, în ambele cazuri, faptul că acești doi bărbați s-au ridicat deasupra vibrației joase a mâniei, le-a dat putere să devină și mai eficienți în eradicarea situațiilor care le-au adus ofensă.

Nonviolența nu a însemnat că ei au privit în altă parte, pentru a nu vedea problema, ci că au privit *prin* problemă, spre un tărâm al posibilităților care exista dincolo de situațiile care i-au mâniat. Această abilitate – autoritatea spirituală a făcătorului de miracole, dacă vreți – le-a dat puterea de a invoca lumea pe care își doreau s-o vadă.

Dacă rămân în mânia mea, mă racordez la tărâmul în care pot să *fiu* făcut mânios. Privesc pe cineva din afara mea ca sursă a pierderii mele, condamnându-mă astfel, pe

[4] Wall Street - districtul financiar al orașului New York; termen utilizat ca simbol pentru întreaga piață financiară a Statelor Unite, precum și pentru marile interese financiare din New York. (N.T.)

mine însumi, la experienţa pierderii. Într-un mod pervers, este ca şi cum aş idolatriza chiar persoanele care m-au rănit. Pentru că, dacă eu cred că ele îmi pot lua binele, atunci înseamnă că eu cred că ele au fost *sursa* binelui meu! Cred, probabil, că ele sunt mai puternice decât Însuşi Dumnezeu, din moment ce mă gândesc că ele mă pot priva definitiv de ceea Dumnezeu doreşte să am.

Dincolo de mânie, se află capacitatea noastră de a ierta. Iertarea înseamnă să-i priveşti pe oameni prin prisma cunoaşterii spirituale a inocenţei lor, în locul percepţiei muritoare a vinovăţiei lor.

Iertarea este, într-adevăr, o modalitate diferită de a gândi, deoarece presupune chiar renunţarea la acel aspect al minţii despre care noi credem că ne protejează de răni viitoare. Este un act radical, dar, cu siguranţă, nu înseamnă slăbiciune. De fapt, iertând, nu le oferim victoria celor care ne-au greşit, ci ne eliberăm de acel aspect al minţii care blochează corecţia divină. Prin urmare, a *nu* ierta le asigură victoria celor care ne-au greşit, prin faptul că le permitem să ne modeleze realitatea. Mânia, atitudinea defensivă, martiriul ş.a.m.d. nu atrag miracole. Mila şi compasiunea, da.

A pune o problemă în mâinile Domnului înseamnă să ne rugăm ca modul în care *gândim* despre problemă să fie schimbat. Dacă numai iubirea este reală şi doar ea are putere asupra noastră, atunci greşelile noastre şi ale altora ne pot afecta numai dacă alegem să rămânem agăţaţi de ele.

Iertăm, aşadar, deoarece ne urmărim propriul nostru interes. Te iert, pentru că vreau să mă eliberez de durere. Te iert, pentru a mă elibera de ceea ce ai făcut. Dincolo de greşeala ta, mă îngrijesc de iubirea din interiorul tău, astfel încât să mă pot îngriji, dincolo de greşeală, de iubirea din mine – pentru că numai atunci pot primi un miracol. Atunci când înlătur barierele din calea deschiderii mele spre iubire, universul se va reprograma imediat, pentru a-mi trimite miracole. Iertarea este cea mai puternică cheie spre noi începuturi.

Nimic din toate acestea nu este întotdeauna uşor. E greu atunci când treizeci de ani de muncă asiduă îţi sunt daţi deoparte printr-o decizie managerială rece şi calculată, luată de cineva care are jumătate din vârsta ta. E dureros când cineva în care ai avut încredere îţi fură banii, împrăştie minciuni despre tine sau te sacrifică pentru a obţine el avantaje. Dar furia şi condamnarea nu vor face decât să întârzie vindecarea. Oricât de greu ne-ar fi uneori să ne adunăm puterile ca să fim dispuşi să iubim, *Un Curs în Miracole* afirmă că „fărâma noastră de bunăvoinţă este totul". Când suntem dispuşi să vedem inocenţa din altă persoană, chiar dacă ea a avut un comportament lipsit de iubire faţă de noi, activăm Legea Compensaţiei Divine.

Apoi miracolele încep automat să curgă. Ele vor veni sub orice formă care compensează cel mai bine eroarea originală, inclusiv – dacă aceasta îţi va servi cel mai bine – sub forma mult mai multor bani decât cei pe care i-ai pierdut iniţial.

Să cauți, oare, o reparație legală pentru răul suferit, dacă într-adevăr acesta a fost cazul? Poate, dacă interior te simți condus să faci asta. Dar dacă nu cauți să și ierți, nicio sumă de bani nu-ți va vindeca suferința. Indiferent câtă dreptate lumească ți se va face, vei continua să simți o rană în inimă. Dreptatea exterioară ne va face prea puțin bine, dacă în interior rămânem victime.

Poate că lucrul cel mai plin de iubire pe care putem să-l facem este să reparăm un rău făcut pe seama noastră – sau pe seama altcuiva. Dacă ne angajăm pe calea iubirii, asta nu înseamnă că ignorăm importanța dreptății. Trebuie să acționăm întotdeauna pentru dreptate, pentru că dreptatea este a lui Dumnezeu. Dar să căutăm să eliberăm emoția interioară a mâniei, astfel încât miracolele să poată curge. Așa cum spunea Martin Luther King Jr.: „Scopul nostru este acela de a crea o comunitate plină de iubire, iar acest lucru va necesita o schimbare calitativă în sufletele noastre, precum și o schimbare cantitativă în viețile noastre."

Poate că lucrul cel mai plin de iubire pe care putem să-l facem este să combatem și să reparăm răul făcut pe seama noastră (așa cum au făcut și King, și Gandhi). Dacă ne angajăm pe calea iubirii, asta nu înseamnă că ignorăm preocuparea pentru dreptate. Dimpotrivă, continuăm să lucrăm pentru dreptate, dar eliberăm emoția interioară a mâniei, astfel încât să le putem permite miracolelor să funcționeze. Dreptatea exterioară nu ne va ajuta la nimic, dacă rămânem victimizați în interior.

Se spune deseori, că putem fi aspri sau că putem fi mai buni.[5] Dacă ducem mai departe mânia şi blamarea, vom deveni, inevitabil, aspri. Cu greu se poate spune că asprimea este trăsătura de personalitate pe care cineva o caută la un angajat, la un partener, la o persoană pe care s-o promoveze sau în care să investească. Faptul că stăm agăţaţi de vechile răni poate inspira simpatie pentru o vreme sau chiar sprijin temporar. Dar nu va inspira invitaţii la un nou început, nici din partea altor persoane, nici din partea universului însuşi.

Doamne Dumnezeule,

Te rog ajută-mă să-mi iert greşelile din trecut. Te rog ajută-mă să-i iert pe aceia care mi-au refuzat binele. Te rog, arată-mi inocenţa din noi toţi. Îmi doresc să văd că doar iubirea este reală, dar durerea împrejurărilor se ţine ca o gheară de inima mea.

Te rog, inundă-mi mintea cu percepţie divină, ca să pot zări dincolo de vălul iluziei şi să pot deveni liber, pentru a o lua din nou de la început. Îţi mulţumesc, Doamne. Amin.

[5] Joc de cuvinte în limba engleză: *bitter* = aspru; *better* = mai bun. (N.T.)

CAPITOLUL 6

Cum dezactivăm Legea: vinovăția

O altă categorie importantă de gânduri care dezactivează Legea Compensației Divine o constituie vinovăția.

Câteodată, avem destul de mult succes în a-i ierta pe ceilalți, dar nu suntem la fel de buni în a ne ierta pe noi înșine. Gândim: „Bine, pot crede că universul a fost programat să-mi ofere ceea ce mă făcea fericit, dar apoi *am dat-o în bară*. Și nu mă pot ierta."

Mulți dintre noi avem amintiri neplăcute – chiar dureroase – legate de bani, și multe dintre ele intră în categoria „greșeala mea, fir-ar să fie!"

Având în vedere impactul semnificativ pe care erorile financiare îl pot avea asupra vieților noastre și ale familiilor noastre, sentimentele de vinovăție pot fi îngrozitoare. Dacă unul dintre copiii tăi nu poate merge anul acesta la lecțiile de dans, datorită unei greșeli pe

care ai făcut-o tu, sau dacă nu poate merge la facultate sau dacă nu poate avea nunta pe care a visat-o – şi câteodată consecinţele sunt mult mai dramatice – atunci sentimentele generate de eşec pot fi intense.

Poate că am greşit în trecut, dar nu suntem legaţi de acele greşeli în prezent – atâta timp cât acum suntem dispuşi să gândim aşa cum nu am făcut-o atunci, să acţionăm aşa cum nu am făcut-o atunci, să curăţăm prezentul de ceea ce trebuie curăţat şi vine din trecut şi să fim acum cine nu am fost atunci.

Ego-ul este cel care ne programează să facem greşeala şi apoi ne pedepseşte sadic pentru ea. Ne îndeamnă să facem ceva prostesc, după care ne va face să credem că, dacă am făcut o asemenea greşeală, suntem cele mai proaste şi mai iresponsabile fiinţe umane aflate în viaţă. Acum totul e îngrozitor şi nu va putea merge decât înspre şi mai rău!

Dar ego-ul minte. A minţit când ne-a convins să facem ceva prostesc; minte, de asemenea, când ne spune că, deoarece am făcut un lucru atât de îngrozitor, suntem persoane oribile, pentru care nu există speranţă.

Vinovăţia e crudă şi nu te lasă niciodată în pace. Te duce la obsesie, ură de sine, autopedepsire şi îţi

distruge imaginea de sine. Însă întotdeauna trebuie să îți amintești: vinovăția nu este adevărată, pentru că ai fost creat ca un copil inocent al lui Dumnezeu, iar realitatea Sa este de neschimbat. De aceea, natura universului este construită în așa fel încât tu să poți compensa erorile trecutului și să o poți lua de la început.

Uneori, după ce am făcut o greșeală, persoane bine intenționate încearcă să ne consoleze, spunându-ne lucruri precum: „Există un motiv pentru care s-a întâmplat asta", în timp ce noi, în inima noastră, știm că „Da, există un motiv pentru care s-a întâmplat asta, și îți spun eu care este: *am făcut o greșeală stupidă*!" Câteodată e necesar să înfruntăm realitatea crudă că *am făcut* o greșeală și să o privim cu ochii larg deschiși.

Următorul pasaj din *I Ching* se adresează cu putere nevoii noastre de sinceritate brutală față de noi înșine, atunci când am greșit: „Doar atunci când avem curajul să privim lucrurile exact așa cum sunt, fără a ne înșela pe noi înșine și fără a ne face iluzii, o lumină, care se va arăta din evenimente, va face ca drumul spre succes să poată fi recunoscut."

E posibil să avem nevoie să simțim rușinea de a ști că am făcut ceva prostesc și să ardem de durerea provocată de această greșeală, dar din asta vom ieși o persoană mai smerită, mai integră și mai cu picioarele pe pământ. Un eșec rămâne un eșec doar dacă refuzăm să învățăm din el. Orice situație care ne învață o mai mare smerenie, moderație, înțelepciune cu privire la sine și la ceilalți, responsabilitate, iertare, profunzime

a reflecţiei, abilitatea de a lua decizii mai bune şi ceea ce este cu adevărat important nu este, în final, un eşec. Uneori, ceea ce considerăm a fi un eşec în momentul în care se întâmplă serveşte, de fapt, la generarea unei schimbări în interiorul nostru, care creează un succes chiar mai mare pe viitor.

Oamenii măreţi nu sunt aceia care nu au căzut niciodată. Oamenii măreţi sunt aceia care, atunci când cad, cercetează adânc în interiorul lor şi găsesc puterea de a se ridica. Uneori, acea noapte neagră a sufletului ne învaţă câteva lucruri foarte importante despre noi înşine – despre cine am fost şi despre cine alegem să fim acum; despre ce am făcut bine şi despre ce am greşit. Persoanele sănătoase spiritual sunt acelea care îşi asumă responsabilitatea pentru propriile greşeli, îşi acceptă erorile, fac ceea ce pot pentru a remedia lucrurile şi îi permit iertării şi compasiunii să-i purifice.

Dacă eşti ca noi toţi, precis ai dat-o în bară regeşte, într-un moment sau în altul. Dar nu-ţi serveşte nici ţie şi nici altcuiva să te biciuieşti încontinuu. Să ai remuşcările corespunzătoare? Da. Să creşti din greşeli şi să faci lucrurile cât poţi de bine? Da. Dar să rămâi blocat în mocirla urii de sine? Cu desăvârşire, nu. Poate că am greşit în trecut, dar nu suntem legaţi de acele greşeli în prezent – atâta timp cât acum suntem dispuşi să gândim, aşa cum nu am făcut-o atunci, să acţionăm aşa cum nu am făcut-o atunci, să curăţăm în prezent ceea ce trebuie curăţat din trecut şi să fim acum cine nu am fost atunci.

Când ne asumăm responsabilitatea deplină pentru situaţiile în care ştim, în inima noastră, că am acţionat inadecvat sau fără integritate ori în care nu am ştiut să respectăm oportunităţile şi abundenţa care, odată, erau ale noastre, experimentăm miracolul ispăşirii. Ispăşirea este un proces mental prin care ne corectăm percepţiile, modificând astfel traiectoria probabilităţilor ce vor apărea ca rezultat.

Ispăşirea este ca un buton de resetare spirituală. Este un dar de la Dumnezeu, ce ne oferă oportunitatea de a ne curăţa karma de greşelile din trecut recunoscându-le, asumându-ne responsabilitatea pentru ele, acceptându-le şi făcând tot ce e posibil pentru a ne schimba tiparele de comportament ce ne-au dus la crearea situaţiei care ne produce ruşine acum.

Recunoaştem greşelile din trecut şi ne rugăm: „Vreau să fiu altfel decât am fost înainte. Te rog, arată-mi cum." Universul corectează atunci toate limitările cauzate de gândirea noastră greşită. Vinovăţia dispare din mintea noastră, în timp ce gândurile de compasiune şi iubire îi iau locul.

Buddha a descris Legea Karmei, sau Legea Cauzei şi Efectului, astfel: pentru fiecare acţiune, există o reacţiune. Prin urmare, dacă am acţionat fără înţelepciune, este de aşteptat să suferim.

Cu circa cinci sute de ani mai târziu, Iisus a revelat alchimia milei lui Dumnezeu, care postulează că, într-un moment de graţie, toată karma este arsă, toate datoriile sunt plătite şi iertate. De la confesiunea catolicilor,

la Ziua Ispăşirii a evreilor, până la cei care practică întrunirile în doisprezece paşi, în cadrul cărora îşi fac inventarul moralităţii, noţiunea de *ispăşire* este parte a învăţăturilor de înţelepciune din principalele religii şi sisteme spirituale ale lumii.

Ispăşirea poate aduce un nivel profund de smerenie – în timp ce avem în faţă un maldăr de facturi şi ne confruntăm cu înţelegerea inconfortabilă a faptului că ar fi trebuit să fim mai responsabili sau în timp ce ne gândim la ce anume a dus la concedierea noastră şi ştim, în inima noastră, că noi înşine am fost problema. Poate că am participat la beţia turbulentă a nechibzuinţei financiare care a caracterizat ultimele câteva decade ale societăţii noastre. Poate că am cumpărat prea mult, am economisit prea puţin sau am fost prea nepăsători în privinţa banilor, ori neserioşi când i-am folosit. Ispăşirea ne dă puterea să ne iertăm pe noi înşine – ne dă înapoi respectul de sine. Am făcut ceea ce am putut ca să ne îndreptăm greşelile, iar bunătatea unui univers milos se deschide pentru noi, în moduri pe care se poate să nu ni le fi imaginat vreodată.

Nu există greşeală pe care s-o fi făcut vreodată şi care să nu poată fi corectată divin, atâta timp cât recunoşti gândurile greşite care te-au condus la greşeală, oricare au fost ele, şi i le predai lui Dumnezeu. Un miracol nu este doar o „reparaţie": este o intervenţie a unui sistem de gândire aflat dincolo de al nostru, având puterea, literalmente, de a anula consecinţele deciziilor din trecut, rezultate dintr-o gândire greşită.

Un Curs în Miracole ne spune să ne întoarcem exact la momentul în care a intervenit greşeala, să acceptăm faptul că atunci nu i-am permis adevărului nostru interior să ne ghideze decizia şi să ne amintim că putem alege din nou, *acum*. Şi asta este ceea ce facem: punem acel moment în mâinile lui Dumnezeu şi ştim că nu avem nevoie să ne simţim vinovaţi, pentru că „El va anula toate consecinţele deciziilor noastre greşite, dacă Îl vom lăsa".

Miracolele transcend legile timpului şi ale spaţiului. În prezentul miraculos, greşelile din trecut sunt anulate.

Timpul pe care i-l ia lumii materiale ca să oglindească schimbarea noastră, de la o gândire bazată pe frică, la o mentalitate orientată spre miracole, este simbolizat, în *Vechiul Testament*, de cei patruzeci de ani care le-au trebuit israeliţilor, după ce au scăpat de condiţia de sclavi, ca să ajungă în Pământul Făgăduinţei. Este exprimat, în *Noul Testament*, prin cele trei zile de după răstignire, până la Învierea lui Iisus. În poveştile biblice despre Moise şi Iisus, mintea celui apropiat de Dumnezeu a devenit un canal pentru reconstrucţia lumii muritoare. Prin puterea gândirii noastre, şi noi putem să ne modificăm radical experienţa lumii.

Dumnezeu ne iubeşte la fel, şi când facem lucrurile cu înţelepciune, şi când facem greşeli. Iubirea Lui pentru noi nu se bazează pe comportamentul nostru, ci pe cine suntem noi, iar El ştie cine suntem – inocenţi pe dinăuntru – pentru că El ne-a creat astfel. Când greşim, este pentru că în acel moment *uităm*

cine suntem, iar răspunsul Lui la acest lucru nu este să ne pedepsească, ci să ne corecteze.

Asta nu înseamnă că tu nu trebuie să faci nimic pentru a îndrepta lucrurile; de fapt, orice lecţie pe care nu ai reuşit s-o înveţi anterior, va trebui s-o înveţi acum. Mila universului rezidă în faptul că ţi se dă oportunitatea să faci asta. S-ar putea să nu primeşti imediat acea mărire de salariu; s-ar putea să fie necesar să te smereşti şi să te descurci cu mai puţini bani, pentru o vreme. S-ar putea să nu ajungi personaj important, într-o poziţie nouă; s-ar putea să trebuiască să fii coborât cu câteva trepte, înainte de a putea face următoarea ta urcare spectaculoasă. Dar vei vedea scrisul de mână al lui Dumnezeu în toate acestea, dacă participi – în loc să opui rezistenţă – la echilibrarea balanţei spirituale. Vei şti, în inima ta, că acesta este un lucru bun şi vei fi bucuros să-ţi câştigi calea înapoi spre tărâmul abundenţei. Odată ce ţi-ai revendicat prosperitatea *interioară*, universul va începe procesul revendicării ei *exterioare*.

Eşti programat interior ca să te ridici la cea mai înaltă posibilitate creatoare a ta şi nimic din ceea ce faci nu poate şterge dorinţa sufletului tău de a o atinge sau dorinţa universului de a ţi-o oferi. Nicio deviere de la iubire – din partea ta sau a altcuiva – nu poate opri universul de la intenţia sa divină, că viaţa ta trebuie să fie una de abundenţă şi bucurie.

Conform *Unui Curs în Miracole*, orice miracol pe care l-ai deviat este „ţinut în siguranţă pentru tine, până când eşti pregătit să-l primeşti". Universul are o poliţă de

asigurare încorporată. Orice ai pierdut, este programat să ți se returneze – poate sub altă formă, în altă situație, în alt oraș sau împreună cu alți oameni, dar, prin puterea ispășirii, se *va* întoarce la tine.

Doamne Dumnezeule,
Simt că am dat greș.
Simt că toate eforturile mele nu au folosit la nimic.
Îmi este rușine pentru întorsătura pe care a luat-o viața mea.
Nu știu ce să fac sau unde să mă duc.
Te rog, dragă Doamne, repară-mi inima,
Vindecă-mi mintea și schimbă-mi împrejurările.
Așterne o cale pentru mine, pentru a putea ieși din întuneric, la lumină.
Îmi ispășesc greșelile și mă rog pentru iertare.
Te rog să faci Tu, pentru mine, ceea ce nu pot face eu.
Îți mulțumesc, Doamne.
Amin.

CAPITOLUL 7

Confruntarea cu prejudecățile noastre

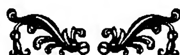
O altă cale prin care facem să devieze bunăstarea este prin credința neconștientizată că nu prea e în regulă să ai bani. La fel cum unii oameni au prejudecăți referitoare la săraci, alții au prejudecăți referitoare la bogați.

Susțin mișcarea *Occupy Wall Street*[6] pentru că, în ultimele decenii, în Statele Unite ale Americii, a avut loc o demontare sistematică a garanțiilor adecvate, oferite de echitatea economică. Dar am remarcat, la câțiva dintre participanții la această mișcare, că pasiunea lor pare a fi mai puțin un entuziasm pentru drepturile tuturor de a

[6] *Occupy Wall Street – OWS* – este denumirea dată unei mișcări de protest care a început la 17 septembrie 2011 în Zuccotti Park, aflat în districtul financiar Wall Street, din New York, problemele principale ridicate fiind inegalitatea economică, lăcomia, corupția și influența inoportună a corporațiilor asupra guvernului. Sloganul OWS, „Noi suntem cei 99%", se referă la inegalitatea dintre venituri și distribuția bogăției în America între cei mai bogați 1% și restul populației. (N.T.)

participa la motorul prosperităţii economice şi mai mult o critică instinctivă împotriva oricui ia parte la acesta. Prin urmare, acest lucru face ca mişcarea să fie vulnerabilă tuturor tipurilor de critică eronată – că susţinătorii mişcării sunt împotriva bogaţilor şi aşa mai departe. Cu greu poate fi vorba despre asta. Mesajul nu este că, în America, oamenii nu ar trebui să se poată îmbogăţi, ci că terenul de joc ar trebui să fie atât de accesibil, încât *oricine* care munceşte suficient de mult să se poată îmbogăţi. Şi că banii ar trebui să poată cumpăra multe lucruri în America, dar nu şi guvernul american!

Atâta timp cât facem banii în mod corect, nu numai că primim o binecuvântare, ci şi răspândim binecuvântarea de la unii, la ceilalţi.

Indiferent cât de mult ne zbatem pentru abundenţă financiară, vom avea mari greutăţi în a o atinge, dacă în subconştient îi dezaprobăm pe cei care o au. Dacă spunem ceva, dar gândim altceva, vom sfârşi întotdeauna cu rezultate confuze. Mulţi oameni se programează singuri pentru eşec, muncind din greu, dar emiţând un semnal ambivalent în univers, despre faptul că ar vrea sau nu ar vrea cu adevărat bani.

Gânduri ca „Vreau, dar *nu ar trebui* să vreau, aşa

că... nu, nu vreau cu adevărat; dar de fapt, vreau, dar nu vreau să admit că vreau" indică ambivalenţă.

Acest amestec confuz de gânduri aduce, inevitabil, o combinaţie confuză de experienţe. Mulţi oameni eşuează să materializeze banii pentru că, la un anumit nivel profund, ei nu cred că ar trebui să-i aibă.

Fiind învăţaţi că sărăcia e sfântă, ei cred, prin urmare, că oamenii bogaţi nu sunt, poate, virtuoşi. Fiind învăţaţi că bunăstarea este o resursă finită, unii cred că a materializa bani pentru ei înşişi înseamnă, prin definiţie, a lua de la altcineva. Indiferent care este motivul, mulţi oameni cred că nu este în regulă să-ţi doreşti bani. Şi dacă renegi dorinţa, literalmente renegi banii.

Această carte nu tratează numai modul în care putem atrage miracole, dar şi modul în care le respingem.

Judecata este una dintre cele mai mari bariere în calea propriilor noastre împliniri miraculoase. Dacă judeci pe altcineva pentru că se bucură de prosperitate, îţi vei sabota inconştient propria bunăstare. Dacă gândeşti că, într-un fel, este mai *curat* să fii sărac, atunci, cel mai probabil, aceasta vei materializa: sărăcie.

Am primit odată, o scrisoare de la o femeie, pe nume Judy, care conducea o afacere numită *Café Joy (Cafeneaua Bucuriei)*. Îmi spunea că e disperată, deoarece cafeneaua ei era pe punctul de a fi închisă. Îi datora bani proprietarului, iar acesta refuza să fie cooperant. Peste toate acestea, proprietarul magazinului care se învecina cu cafeneaua făcea toate eforturile posibile ca să intre în

posesia spațiului în care era cafeneaua. Ea scria:

Noi am muncit din greu, patru ani de zile, pentru a pune afacerea pe roate. Locul acesta este foarte special și aș fi devastată să-l pierd. Nu numai că servim hrană sănătoasă, dar am creat ceea ce oamenii numesc „un loc frumos și liniștit". Am creat, de asemenea, o comunitate, am sprijinit și am reunit artiști, precum și vecini și colegi... acest spațiu devenind un loc foarte special și important pentru cartierul nostru. Nu a fost niciodată o afacere pentru bani – accentul s-a pus întotdeauna pe camaraderie și pe sănătate – astfel încât sunt tristă și confuză în legătură cu motivul pentru care ne este luată... și sunt supărată în special pentru că pierd acest loc în favoarea unor oameni care, pur și simplu, sunt în stare să plătească mai mult decât putem plăti noi.

Intrigată, am invitat-o pe Judy la mine. În timp ce discutam, mi-au plăcut pasiunea și viziunea ei cu privire la cafenea, dar am remarcat și că avea niște atitudini interesante cu privire la bani, afaceri și capitalism în general. Ca proprietar de afacere, avea nevoie să facă profit pentru a rămâne pe linia de plutire, dar a rostit lucruri din care reieșea clar că nu respecta efortul de a face asta. A vorbit despre profit cu un dispreț subtil. Indiferent că voia să admită sau

nu, din moment ce conducea o mică afacere, *era* o capitalistă; de asemenea, părea să proiecteze asupra tuturor afacerilor capitaliştilor ideea că 99% dintre ei sunt nişte speculanţi lipsiţi de etică!

Judy îi trimitea mesaje ambivalente universului, mintea ei conştientă *spunând* un lucru, iar subconştientul ei *auzind* altceva. Discutând mai departe cu ea, am aflat că avea atât o calificare în domeniul social, cât şi experienţă în zona non-profit, precum şi excelente abilităţi antreprenoriale. Integrate, experienţele ei din trecut ar fi putut forma un mariaj excelent între valorile şi aptitudinile ei practice. Dar acele lucruri se aflau în război în interiorul ei. Judy se afla în conflict cu ea însăşi: deţinea o afacere, da, dar se simţea aproape ca şi cum i-ar fi fost *ruşine* de asta. Era în situaţia în care nu voia să-şi *admită* sieşi că afacerea trebuia să aducă bani pentru a rezista, deoarece, cumva, aceasta ar fi făcut experienţa imorală sau impură.

Provocarea lui Judy consta în a face pace cu faptul că profitul era necesar pentru cafeneaua pe care o deţinea. Şi putea face asta doar privind mai profund la motivul pentru care se gândise vreodată că profitul nu ar trebui să existe.

Mi-a spus: „Niciodată nu am vrut să am mai mult decât persoanele din jurul meu" – ca şi cum, dacă ea ar fi avut mai mult decât alţii, asta ar fi scăzut cumva abundenţa disponibilă pentru ceilalţi. Acest tablou al lumii financiare, în care presupunem că există doar un număr finit de porţii de plăcintă, iar dacă eu iau o felie, atunci rămâne mai

puţin pentru tine, se numeşte *joc cu suma zero*.

Dacă eu simt că, dacă îţi cer ţie să mă plăteşti, te jupoi, bineînţeles că mă simt vinovat când îţi cer bani! Aceasta va crea confuzie în programarea universală şi îmi va deturna abundenţa.

Dar dacă simt că îţi ofer un serviciu onorabil, pentru care îţi cer o plată echitabilă şi corectă, atunci pot să mă simt bine cu privire la acest schimb, *deoarece sporesc abundenţa amândurora*. Schimbul corect este un principiu spiritual, nu numai unul economic. Atâta timp cât facem banii în mod corect, nu numai că primim o binecuvântare, ci şi răspândim binecuvântarea de la unii, la ceilalţi.

Universul spiritual *nu* operează după principiul *jocului cu suma zero*. În tărâmul spiritului, abundenţa este infinită, iar creativitatea mea nu ia din a ta; de fapt, o sporeşte pe a ta. Eu furnizez energie printr-un serviciu sau produs, iar tu furnizezi energie prin banii pe care îi plăteşti pentru el. Într-un schimb echitabil, ambele părţi câştigă.

Chiar şi la nivelul lumesc, niciun economist nu crede că există o sumă fixă a bunăstării. În schimb, economiştii vorbesc despre cele mai bune strategii pentru *crearea* bunăstării, despre cum schimbul de bunuri şi servicii poate spori cantitatea totală de bunăstare din lume. În acest fel, ei oglindesc dinamica spirituală aflată la lucru în privinţa banilor.

Judy mi-a spus că s-a rugat pentru a fi eliberată de orice rezistenţă legată de câştigul bănesc, iar în timpul conversaţiei noastre am privit împreună, în profunzime,

la cauza rezistenţei. Convingerile adânc fixate în interior nu sunt eliminate ca prin minune, atunci când ne rugăm. Ele sunt *aduse în conştiinţă* atunci când ne rugăm; apoi este responsabilitatea noastră să le predăm şi să *cerem* să fie eliminate. Spiritul va lua de la noi numai ceea ce suntem dispuşi să eliberăm.

Judy a menţionat că avea obiceiul de a le spune clienţilor – *chiar scrisese pe meniu!* – următoarele cuvinte: „Vă mulţumim pentru sprijinul dumneavoastră!" M-am uitat mirată când am auzit asta şi am întrebat-o: De ce nu le-ai spune: „Vă mulţumim pentru afacerea dumneavoastră?"

Ea a început să recunoască rezistenţa pe care o manifesta – şi anume, credinţa nerecunoscută că era ceva nedrept sau în neregulă în a face bani. Pe de o parte, avea nevoie să facă bani, pentru ca afacerea să-i prospere – şi era foarte conştientă de munca grea depusă de ea şi de angajaţii ei, prin care furnizaseră servicii de calitate comunităţii. Pe de altă parte, avea sentimente ambivalente cu privire la a primi bani. Războiul se dezlănţuise în ea şi, astfel, şi în cafeneaua ei.

Încă o dată, tot ceea ce experimentăm în această lume este o oglindire a gândurilor noastre. Dacă îţi este ruşine să celebrezi banii, nu te aştepta ca banii să te celebreze pe tine.

Dacă tu crezi că a face bani înseamnă a-i înşela pe ceilalţi, a-i exploata sau a băga mâna pe nedrept în buzunarul altcuiva, atunci, ca persoană corectă ce eşti,

nu te vei simţi bine în legătură cu asta, şi nici nu ar trebui.

Dar cafeneaua lui Judy este ceea ce ar trebui să fie capitalismul pieţei libere. Nu există nimic pentru care să te *ruşinezi.* (Capitalismul are feţe diferite în societăţi industrializate diferite, iar acest lucru nu este conştientizat de unii oameni. Critica îndreptată spre practicile de afaceri lipsite de etică *nu* este o critică inerentă la adresa capitalismului însuşi.)

Am întrebat-o pe Judy de ce simţea nevoia să-şi vadă clientela într-o astfel de lumină deplorabilă – ca şi cum ar fi fost vorba de orfanii din *Oliver Twist* şi nu de adulţi în toată puterea cuvântului, oameni înstăriţi. Le făcea oare vreun serviciu, dacă aproape îi infantiliza, în numele echităţii economice? În calitate de lucrător social, Judy venise în contact cu multe persoane aflate în dificultate, care aveau nevoie de o mână de ajutor; este posibil ca ea să fi adus în activitatea ei de patron al cafenelei o energie care era potrivită muncii ei în domeniul social, dar care nu era neapărat potrivită în contextul de faţă. *Clienţii ei nu veneau la ea pentru a primi ajutor; ci veneau pentru cafeaua ei!*

Legea Compensaţiei Divine i-ar fi adus orice miracol de care avea nevoie: o cale prin care să ajungă la o înţelegere corectă cu proprietarul spaţiului, precum şi o modalitate prin care să redeschidă *Cafeneaua Bucuriei.* Judy avea nevoie, mai mult decât orice, să-şi alinieze gândirea la tiparele naturale ale universului, aşa că ne-am rugat pentru asta. Ea a adoptat o atitudine diferită şi s-a

deschis către noi începuturi.

Am auzit spunându-se că rugăciunea nu schimbă atât de mult situaţia în care te afli, ci mai degrabă te schimbă pe tine pentru a-i face faţă situaţiei. Ea schimbă efectele asupra vieţii tale, pentru că te schimbă pe tine la nivelul cauzei. *Principiul Incertitudinii al lui Heisenberg* afirmă că, atunci când cel care percepe se schimbă, se schimbă şi ceea ce este perceput. Faptul că Judy a reuşit să aibă o nouă atitudine însemna – *la propriu*, şi nu doar la figurat – că oportunităţile pe care altfel nu le-ar fi experimentat, aveau să apară acum.

Dacă ar fi rămas la: „Situaţia e groaznică", „Îl urăsc pe proprietar", „La naiba cu proprietarul afacerii vecine" şi „Acum nu mai e nicio speranţă", adăugând astfel acest eveniment la C.V.-ul ei de victimă, cu siguranţă că universul i-ar fi dovedit că are dreptate. Dacă ne convingem pe noi înşine că nu mai e nicio speranţă, atunci subconştientul nostru scoate din tablou orice dovadă care ar putea susţine contrariul.

Atitudinea lipsită de speranţă şi negativitatea ar fi putut-o duce pe Judy la multe lucruri diferite, însă niciunul dintre ele miraculos: depresie, anxietate, asprime, resentimente, mânie, victimizare şi multe alte forme de suferinţă. Până la urmă, proprietarul chiar fusese intolerabil, vecinul fusese incorect, iar clienţii cafenelei profitaseră de ea. Ar fi fost multe locuri pe care Judy le putea alege pentru a rămâne: frica are multe adrese.

Dar Judy voia un miracol şi era pregătită să-l primească. *Un Curs în Miracole* afirmă că putem fi

nemulțumiți sau putem avea un miracol; nu le putem avea pe amândouă. Treaba lui Judy a fost să-și vindece mintea de falsele convingeri, de mânie și de resentimente, indiferent de cât de grea era această sarcină – și de a-și aminti faptul că nu există grad de dificultate în materie de miracole. Ea a făcut în mod perseverent aceste lucruri. Și-a privit greșelile din trecut, a fost deschisă pentru a le corecta și a fost pregătită să avanseze spre o stare de spirit superioară.

Unul dintre lucrurile la care i s-a cerut lui Judy să renunțe a fost atașamentul ei față de formă. Fusese întotdeauna atașată de un *anume* cartier și de un *anume* spațiu fizic pentru vechea ei cafenea. Dar universul nu ne va susține niciodată vreun atașament față de formă. Spunem deseori: „Vreau ca binele meu să vină sub această formă specifică" – *acești* bani, *această* slujbă, *acest* loc în care să trăiesc, *această* persoană și așa mai departe.

Dar iubirea nu este formă; este conținut. Promisiunea lui Dumnezeu nu este aceea că vom obține întotdeauna ceea ce dorim. Promisiunea Lui este că, în toate, iubirea va fi aceea care, în cele din urmă, va triumfa. Ca o reflectare a Minții lui Dumnezeu, universul *are intenția* ca tu să te dezvolți la adevăratul tău potențial, iar uneori aceasta înseamnă să *nu* primești ceea ce dorești, pentru a realiza că ești în regulă fără acel lucru – ceea ce, contrar a ceea ce crezi, îți așterne apoi calea pentru a atrage acel lucru sau ceva mai bun!

Pierderea reprezintă pentru noi o oportunitate de a

practica încrederea în existenţa unor posibilităţi infinite. Universul nu a investit în cafeneaua lui Judy, ci în iluminarea lui Judy. Dezvoltarea adevăratului potenţial implică *detaşarea*, şi nu *ataşamentul* de formă; ea admite înţelegerea faptului că forma este limitată, dar spiritul nu. Şi de aceea ne eliberăm: ne eliberăm de ataşamentul de formă, astfel încât substanţa universală să se poată rearanja. Ne rugăm: „Doamne, eu mă las în voia Ta. Am încercat să controlez această situaţie – m-am străduit cât de mult am putut – şi acum totul se prăbuşeşte. Tot ce mi-a rămas este să mă rog pentru un miracol. Te rog, ghidează-mi gândirea spre un nivel mai înalt. Amin." Din punct de vedere spiritual, acesta nu este sfârşitul, ci începutul.

Este aproape amuzant atunci când doctorii spun: „Am făcut tot ce era posibil. Singurul lucru pe care îl mai putem face acum este să ne rugăm", ca şi cum Dumnezeu este doar ultima noastră opţiune, cea pe care o alegem atunci când toate celelalte lucruri *cu adevărat* eficiente au eşuat. Până la urmă, ce înseamnă puterea infinită a universului pe lângă ştiinţă, tehnologie şi toate celelalte?

Ne activăm puterea spirituală, rugându-ne din primul moment în care o idee îşi face apariţia:

Doamne,
Fie ca această idee de afacere să servească celui mai înalt bine al tuturor!
Dacă nu presupune cea mai potrivită utilizare a abilităţilor mele, te rog să mi-o ştergi din minte.
Dacă presupune cea mai potrivită utilizare a abilităţilor

mele, te rog așterne calea ca ea să aibă succes.
Ghidează-mi gândirea și acțiunile!
Amin.

Rugați-vă în fiecare zi ca munca voastră să fie în serviciul vindecării lumii:

Doamne,
Fie ca această afacere să fie o binecuvântare pentru toată lumea care lucrează în cadrul ei și pentru toți cei care beneficiază de ea.
Fie ca și unii, și ceilalți să aducă și să atragă prosperitate și iubire.
Amin.

Nu uitați: Voi nu-i cereți unei forțe aflate în afara voastră să schimbe, ca prin minune, împrejurările exterioare; voi cereți ca Ghidul Divin aflat în *interiorul* vostru să vă schimbe natura gândurilor. Și rugați-vă pentru vindecare și corecție, ori de câte ori o acțiune rezultată dintr-un mod de gândire greșit, al oricui, deturnează iubirea:

Doamne,
Am nevoie de un miracol.
Știu că Tu ești mai mare decât problema mea legată de afacerea pe care o am, dar singur nu pot s-o rezolv. Te rog, ghidează-mi gândirea, deschide-mi inima și trimite-mi un miracol. Amin.

Înainte ca Judy să plece de la mine în ziua aceea, am ieşit amândouă pe balconul apartamentului meu şi am privit de sus panorama oraşului. Privind la distanţă, am putut zări locul în care se afla cafeneaua ei, dar am văzut, de asemenea, şi alte străzi şi împrejurimi. Ideea era evidentă: Dumnezeu nu este limitat de o formă.

Pe măsură ce modificările în modul de a gândi al lui Judy au început să capete viaţă, au început să apară şi schimbările. Nu a durat prea mult până ce Judy a găsit un loc nou, perfect pentru cafeneaua ei. A reuşit să ajungă la o înţelegere decentă cu fostul proprietar; o rudă impresionată de munca ei asiduă şi de atitudinea ei pozitivă i-a finanţat mutarea în noul loc; şi alte forme de susţinere i-au apărut „pe neaşteptate". Toate acestea i-au redat energia personalităţii sale, i-au adus înapoi zâmbetul pe chip şi au dat din nou formă ideii pe care o iubea atât de mult, aceea de a avea o cafenea aflată în serviciul comunităţii. Abundenţa interioară a lui Judy – dorinţa ei de a munci din greu, integritatea ei, dragostea faţă de misiunea ei, vigilenţa faţă de propria gândire şi credinţa – toate acestea au activat Legea Compensaţiei Divine. Ceea ce odată părea a fi o lipsă în viaţa ei, s-a transformat într-un bine şi mai mare.

Împrejurările noastre se pot schimba – şi deseori aşa se întâmplă – dar iubirea lui Dumnezeu este neschimbată şi inalterabilă. Răspunsul compensatoriu al iubirii, la orice tip de lipsuri sau limitări, este conţinut în tiparele universului. Indiferent de problema pe care o avem, universul *are grijă de ea*. Judy şi-a amortizat pierderea -

sau, mai exact, spiritul a amortizat-o pentru ea. A scăpat de sentimentul de vinovăţie în legătură cu ideea că banii se fac doar pe cheltuiala altora. A învăţat că a avea succes nu este un păcat, ci o binecuvântare.

Şi iată că şi-a primit miracolul.

CAPITOLUL 8

Capitularea spirituală

Nimănui nu-i place să se îngrijoreze în privinţa banilor. Nimănui nu-i place să-şi piardă slujba. Nimeni nu vrea să se confrunte cu posibilitatea de a fi falit. Dar aceste lucruri se întâmplă. Şi atunci când intervin, ele nu sunt simple incidente aleatorii.

Legea Cauzei şi a Efectului este piatra de temelie a universului. Fiecare efect are o cauză, aşa cum fiecare cauză are un efect. Iar nivelul originar, primar, al cauzei este gândul. Cu alte cuvinte, gândul este cauza iniţială a tot ceea ce se întâmplă, şi tot gândul este cauza iniţială a oricărui efort de schimbare. Cartea *Genezei* afirmă că lumea a început după ce „Dumnezeu a vorbit". Gândurile Lui au creat universul şi îl re-creează continuu.

Fiecare gând de iubire este o Cauză (cu majusculă); fiecare gând de frică este o cauză (cu minusculă). Cauza cu minusculă lucrează cu gândurile de frică. Gândurile *C (de iubire)* domină gândurile *c (de frică)*, pentru că iubirea

este reală şi frica, nu; iubirea vine de la Dumnezeu, frica, nu. Orice aspect produs de o gândire bazată pe frică se întâmplă numai în cadrul iluziei lumeşti, iar iluziile nu pot rezista în prezenţa iubirii.

Experimentăm cine suntem cu adevărat şi care este menirea noastră, în orice moment în care ne revărsăm iubirea în univers.

Starea voastră naturală este prosperitatea exterioară, pentru că starea voastră interioară este prosperitatea spirituală. Prin prosperitate exterioară, nu mă refer neapărat la un grad ridicat de bunăstare, aşa cum defineşte lumea bunăstarea, ci la un nivel de subzistenţă materială care nu include lipsurile sau frica.

Dincolo de vălul iluziei, care reprezintă cadrul nostru perceptual, există un univers de miracole. Acest univers nu este o lume de vis. El este casa noastră spirituală, la care suntem meniţi să ne întoarcem – nu cândva, după ce murim sau după multe vieţi de efort, ci în fiecare clipă a vieţilor noastre. Inima este busola care ne conduce acolo. Universul plin de miracole este acolo unde sufletul nostru trăieşte cu adevărat, chiar şi în uitarea noastră muritoare. Nu este o metaforă, ci o dimensiune reală a conştiinţei. Este Sfântul Graal al căutării spirituale.

O schimbare a gândirii de la frică, la iubire *este*

miracolul. Miracolul nu este un eveniment supranatural. Este un eveniment metafizic („Meta" înseamnă *mai mare*, astfel că realitatea metafizică se referă la o realitate care este mai mare decât cea fizică). Nu este nimic supranatural la iubire sau la efectele sale; de fapt, iubirea este adevărata noastră stare de a fi. Modul de gândire al lumii este pur şi simplu răsturnat, naturaleţea iubirii fiind simţită uneori aproape ca nenaturală, iar caracterul nenatural al fricii părând natural. Cel mai puternic şi eliberator lucru pe care îl putem face este să ieşim din gândirea bazată pe frică, ce domină lumea – să renunţăm la programarea mentală ce ne-a fost inoculată şi să acceptăm în locul ei, una nouă.

Au fost perioade în care ceea ce am crezut a fi cel mai bun mod de gândire ne-a dus direct într-un şanţ. Uneori, deşi ne-am jucat ceea ce credeam a fi cele mai bune cărţi, tot am dat faliment. Am făcut ceea ce am crezut că trebuie să facem şi, totuşi, am pierdut totul. Am încercat să facem tot ce puteam mai bine şi tot am ajuns să fim ameninţaţi de dezastru.

Aceste evenimente se întâmplă atunci când suntem pregătiţi să facem un lucru de care suntem înspăimântaţi: să admitem faptul că nu mai avem idei, că avem nevoie de ajutorul pe care suntem incapabili să ni-l acordăm. Apoi realizăm – cam atunci când genunchii ni se izbesc de podea – că acesta nu este momentul în care totul s-a *sfârşit*; ci este momentul în care totul începe. Ce anume începe? Conştienţa noastră referitoare la cine suntem cu adevărat, la Cine păşeşte împreună cu noi şi la motivul

pentru care ne aflăm aici.

Experimentăm cine suntem cu adevărat şi care este menirea noastră în orice clipă în care ne revărsăm iubirea în univers. Acesta este momentul în care, în sfârşit, „am ajuns", cultivând o atitudine prin care ne vedem pe noi înşine ca fiind aici pentru a servi un plan mai măreţ decât al nostru propriu, ca vase prin care iubirea, care este inima tuturor lucrurilor, curge pentru a binecuvânta lumea. Desigur că nu e cazul să anunţăm acest lucru tuturor celor cu care ne întâlnim, dar este ceva la care fiecare dintre noi se poate gândi şi conform căruia poate acţiona. Şi aceasta face toată diferenţa.

Deschiderea completă către iubire este foarte diferită de „mentalitatea de succes" despre care am fost învăţaţi de lume. Nu e vorba despre a lua taurul de coarne, despre încercarea de a-i înlătura pe alţii pentru a ajunge tu în frunte sau despre strădania disperată de a ajunge în vârful piramidei. În calitate de copii ai lui Dumnezeu, fiecare dintre noi *se află* deja în vârful piramidei. Singurul vârf real al piramidei este iubirea, iar iubirea este ceea ce suntem.

Conştientizând faptul că eşti aici doar pentru a iubi, realizezi că, atâta timp cât faci asta, ţi-ai împlinit deja menirea. Iar iubirea nu trebuie să fie ceva grandios. După cum spunea Maica Tereza: „Nu există fapte mari; există doar fapte mici, făcute cu multă iubire." Poate fi vorba despre un salut mai binevoitor, adresat controlorului de la ieşirea din băcănie, sau scuze adresate unei persoane pe care ai rănit-o sau o simplă exprimare a milei, compasiunii sau iertării.

Este important nu numai ceea ce dăruieşti, când iubeşti, ci şi cât de mult te deschizi tu, pentru a primi. Pe măsură ce dăruieşti iubire, universul îţi va trimite înapoi iubire. Este vorba despre cauză şi efect.

Atunci când ne vedem pe noi înşine ca pe nişte canale pentru energia creatoare infinită a universului, avem şi gânduri mai mărețe decât: „Cum fac rost de un serviciu?" Suntem înălţaţi într-un tărâm al conştiinţei în care întrebări de genul: „În ce mod pot servi cel mai bine lumea?" prevalează asupra celor de genul: „Cum pot ieşi din asta?" În acel tărâm, *obţinem* în mod natural un serviciu, *câştigăm* bani în mod natural şi *creăm* în mod firesc prosperitatea exterioară, care reflectă prosperitatea din inimile noastre. Asta nu înseamnă că nu mai trebuie să ne facem jocul de glezne. Ba da, dar picioarele noastre devin ghidate de o cunoaştere despre care e posibil să nu fi ştiut că o avem.

Nu facem asta doar pentru a câştiga bani sau pentru a găsi de lucru; facem asta pentru a trăi în fluxul unei vieţi pline de sens şi bucurie. Într-un mod foarte real, banii sunt pe ultimul loc. Suntem aici pentru a face o muncă ce aparţine unui plan superior celui al simplilor bani. Asta nu înseamnă că banii nu trebuie respectaţi sau folosiţi în mod adecvat, cu responsabilitate şi moderaţie. Dimpotrivă – şi vom suferi în consecinţă atunci când uităm să procedăm astfel. Dar banii în sine nu sunt nici buni, nici răi. Ei reprezintă un lucru material care, ca toate lucrurile materiale, sunt impregnaţi cu sfinţenie, *dacă sunt creaţi în mod corect şi sunt folosiţi în scopuri divine.*

Calea către abundenţă este să ne lăsăm abilităţile

şi talentele în grija lui Dumnezeu, cerând ca ele să fie folosite de Dumnezeu pentru a ajuta la vindecarea lumii. Prea multă lume simte că are talent, dar pur şi simplu nu ştie ce să facă cu el. Nu am crescut într-o societate care să întrebe: „Care sunt darurile tale şi cum pot face ele ca lumea să devină un loc mai frumos?" Mai degrabă suntem întrebaţi: „Ce vei face ca să-ţi câştigi existenţa?" Asta ne scoate din ritmul nostru natural, pentru că pur şi simplu sufletul nu gândeşte în acest fel. Nu există o înclinaţie mai naturală decât aceea de a servi iubirea. Ceva foarte puternic se întâmplă atunci când ne rugăm: „Doamne, te rog, foloseşte-mă." Atunci când ne facem pe noi înşine disponibili universului pentru scopurile sale întru iubire, oferta ne este acceptată imediat.

Atunci când ceva, orice – inclusiv banii – este separat de înclinaţiile noastre naturale, universul miraculos este împiedicat să-şi urmeze cursul natural. Dacă facem din iubire piatra noastră de temelie, atunci vieţile noastre vor prospera în mod natural. Uneori, ceea ce mai târziu ne va aduce o avere, vine mai întâi printr-un impuls creativ pe care nimeni nu-l crede neapărat profitabil la început.

Nu face un lucru deoarece crezi că ţi-ar putea aduce bani; fă-l pentru că îţi îmboldeşte inima să cânte. Porunca biblică „Căutaţi mai întâi Împărăţia Cerurilor şi apoi tot restul vi se va adăuga vouă!" înseamnă conştientizează-ţi unimea cu tot ceea ce există şi tot ceea ce ar putea contribui la binele tău va apărea din puterea acestui gând.

S-ar putea ca, într-o zi, să fii chemat să faci o sarcină

care nu-ţi aduce niciun ban. Dar dacă ea contribuie la statutul tău de fiinţă umană, la caracterul şi integritatea ta, dacă te învaţă despre tine şi lume, dacă îţi aduce o oportunitate de a te deschide complet către viaţă – atunci este o activitate prosperă. În altă zi, te-ai putea afla într-o slujbă care nu-ţi place cu adevărat, dar, dacă eşti sincer cu tine, realizezi că te învaţă să fii disciplinat sau smerit sau responsabil – lecţii necesare pentru a atrage şi gestiona banii în mod corect.

Banii vin din univers şi vor ajunge atunci când sunt creaţi – nu doar de o cauză materială, ci de energia corectitudinii. Corectitudine înseamnă „utilizare corectă” a minţii, iar singura utilizare corectă a minţii este iubirea.

Universul ştie care ne sunt nevoile şi este programat să ni le împlinească. Atunci când începem să ne întrebăm: „Am împlinit nevoile iubirii?” mai des decât întrebăm: „*Mi*-a împlinit iubirea nevoile?”, miracolele care apar în mod natural în prezenţa iubirii, ne vor cădea la picioare şi în braţe.

Pentru mintea egotică, capitularea înseamnă renunţare. Pentru mintea spirituală, capitularea înseamnă a dărui şi a primi. Odată ce suntem acolo, în interiorul acelui loc sfânt, unde totul este bogăţie interioară, aurul exterior al prosperităţii lumeşti apare în mod miraculos. Vine, invitându-ne să ne folosim bunăstarea cu responsabilitate şi s-o împărţim cu generozitate, aşa cum a împărţit-o universul cu noi.

CAPITOLUL 9

Transcenderea fricii

Pentru mintea egotică, niciunul dintre lucrurile de genul: „iubeşte şi totul va fi bine" nu sună atractiv – nici măcar sănătos.

Şi totuşi, sarcina noastră spirituală, în viaţă, este să transcendem ego-ul. Ego-ul este mintea bazată pe frică. Este propria noastră putere mentală, întoarsă împotriva noastră. Este partea din noi care crede că trebuie să ne zbatem ca să ajungem în faţă, că trebuie să concurăm cu toţi ceilalţi, că există numai o cantitate limitată de succes în lume.

Dar mintea egotică nu este ceea ce suntem noi cu adevărat, iar ceea ce spune ea nu este adevărat. Este propria noastră ură de sine, deghizată în iubire de sine. Ego-ul pretinde că ne ajută când, de fapt, ne ademeneşte în iadul anxios al gândurilor confuze şi producătoare de confuzie.

Ego-ul este constituit din tiparele cronice şi autodistructive – pe care le perpetuează – prin care ne sabotăm pe noi înşine, prin care pierdem oportunităţi, distrugem relaţii şi ne subminăm pe noi înşine, într-o mulţime de feluri. Totuşi, aceste tipare autodistructive nu se anunţă ca fiind astfel. Ego-ul este foarte seducător. Se arată sub veşmântul consideraţiilor responsabile, spunându-ne că un lucru este rezonabil, ceva despre care abia mai târziu aflăm că nu a fost nicidecum rezonabil; a părut doar, din cine ştie ce motiv nebunesc, o idee bună la acea vreme.

Ego-ul, sau mintea bazată pe frică, este credinţa falsă că suntem separaţi de Dumnezeu.

Modul de gândire egotic, bazat pe frică, al lumii (care este la 180 de grade faţă de modul de gândire al lui Dumnezeu), cade ca un văl pe ochii noştri, ascunzând ceea ce este real. Şi atunci, cum transcendem ego-ul şi cum ridicăm vălul? Acest văl al iluziilor se ridică automat, atunci când ne amintim cine suntem şi de ce suntem aici.

Cheia pentru a avea putere în orice situaţie stă în clarificarea a două aspecte: *Cine sunt, cu adevărat?* şi *De ce sunt aici?* Răspunsurile corecte la aceste două întrebări îţi dau puterea de a înfăptui miracole.

Mintea ta este sfântă, pentru că este o creaţie a lui Dumnezeu. A fost creată în scopul răspândirii în lume a iubirii Lui. Munca ta este orientată spre succes în măsura în care este dedicată scopurilor iubirii. Aminteşte-ţi acest lucru şi mintea ta se va umple cu o putere de nepătruns.

Până când nu ne vom alinia cu adevărul spiritual, vom fi vulnerabili la gândurile ego-ului. Conform *Unui Curs în Miracole*, cu fiecare gând pe care îl avem suntem fie gazda lui Dumnezeu, fie prizonieri ai ego-ului.

Îmi aduc aminte cum îmi spuneam, cu ani în urmă, că nu aveam de ce să mă tem de diavol. Am realizat că nu există o forţă a răului care să vâneze planeta în căutarea sufletelor oamenilor şi că acea idee era doar în mintea mea. Dar apoi am realizat că acela e *cel mai rău loc în care putea să existe*. Nu prea e o veste bună faptul că singurul loc în care întunericul există, se află în capul tău.

Ego-ul reprezintă o tentaţie constantă spre percepţii lipsite de iubire şi locuieşte în noi toţi. El creează limitări; apoi ne face să credem că limitările sunt insurmontabile. Confecţionează o problemă, apoi ne convinge că problema este de nerezolvat. Faptul că ego-ul se află în interiorul minţii tale nu înseamnă sub nicio formă că îţi este prieten. Pe de altă parte, faptul că este în interiorul minţii tale înseamnă că *numai tu îl poţi schimba*!

La una dintre conferinţele mele, un bărbat mi-a povestit că a avut o viaţă fericită ca profesor de pian, dar că, din cauza crizei economice care a lovit din plin atâta

lume, nu mai avea suficienţi elevi pentru a trăi din asta. Dan mi-a spus că se rugase pentru un miracol.

Până aici, toate bune şi frumoase. Nu mult după aceea, a primit o înştiinţare despre un post ce se înfiinţase în cadrul unui institut educaţional aflat aproape de locuinţa lui, post care părea să fie potrivit calificării sale. Fusese recomandat cu entuziasm pentru această poziţie şi simţea cu certitudine că avea şanse mari să-l obţină.

Perfect. În continuare, toate bune şi frumoase. Legea Compensaţiei Divine părea să-şi facă treaba. Dar apoi, ego-ul s-a apucat de lucru.

Iată cum a descris Dan procesul gândirii sale. Şi-a spus că problema era că poziţii ca aceasta erau prea legate de politică, prea încărcate cu dramă instituţională şi că el ar fi trebuit să joace un anumit fel de joc pentru a putea concura pentru job. După multă analiză, a decis să nu aplice. Observaţi cum s-a strecurat ego-ul în gândirea lui: da, m-am rugat pentru un miracol, dar am decis că ceea ce mi-a apărut în cale nu este suficient de bun. Dacă ar fi fost cu adevărat un miracol, ar fi arătat exact aşa cum mi-am imaginat. Odată ce judecata s-a instalat, miracolul a fost blocat.

Priviţi cât de viclean este ego-ul în acest caz, respingând oportunitatea în numele *valorilor* şi determinându-l pe Dan să creadă că alegerea lui, bazată pe frică, era cumva superioară din punct de vedere etic.

Cum ar fi arătat un proces de gândire al minţii orientate spre miracole? În primul rând, odată ce te rogi pentru un miracol, consideră-l realizat. În al doilea rând,

fii atent când universul îți trimite o oportunitate, *chiar dacă ea nu arată așa cum te-ai aștepta*. Dacă o posibilă soluție la problemă apare într-o formă pe care ego-ul tău nu a planificat-o, atunci, de obicei, aceasta este *cu atât mai mult* – și nu *cu atât mai puțin* – un semn al faptului că ea vine de la Dumnezeu.

L-am întrebat pe Dan cum a putut fi sigur că ar fi fost vorba, cu adevărat, de o implicare politică. Zvonurile de pe stradă cu privire la faptul că situația era „politică", erau bazate pe împrejurări din trecut, care nici măcar nu aveau vreo legătură cu el. Nu erau neapărat adevărate și, chiar dacă ar fi fost, asta nu înseamnă că trebuiau să se aplice și în cazul lui.

Cum putea fi el sigur de ceea ce îi oferea această împrejurare, înainte măcar de a se deschide experienței? Exact ca cineva care aude soneria de la ușă și care, fără măcar să deschidă ușa, presupune că știe cine e de partea cealaltă, cu ce este îmbrăcată persoana respectivă și de ce se află acolo – așa că decide să nu deschidă ușa!

Nu este suficient faptul că miracolele vin la noi întotdeauna – mai trebuie să și fim receptivi sau „pregătiți pentru miracol". Pentru a primi miracolele, trebuie să avem atât o minte deschisă, cât și o inimă deschisă. Ego-ul obișnuiește să le închidă pe amândouă.

A fi deschis către miracole este o disciplină și o artă. Trebuie să ne ferim de gândurile care ne spun că știm cum arată un miracol, ce înfățișare va avea sau în ce formă va veni; de fapt, prin însăși natura lor, miracolele reprezintă o întrerupere a tiparelor și o discontinuitate în situația existentă.

Legea Compensaţiei Divine croieşte o nouă traiectorie, una care nu este bazată pe trecut, ci, mai degrabă, doar pe iubirea lui Dumnezeu pentru tine. Dumnezeu nu cunoaşte limite şi nici nu se pleacă în faţa poruncilor lipsei şi neajunsurilor dictate de ego. El nu împărtăşeşte modul meschin în care te evaluează ego-ul – şi nici tu nu ar trebui s-o faci.

Cum scăpăm de acest intrus din mintea noastră? Ego-ul nu este ceva de care *să scapi*, pentru că, în realitate, el nu există. Este doar o halucinaţie muritoare, pe care am achiziţionat-o cu toţii. El reprezintă absenţa iubirii, în acelaşi mod în care întunericul reprezintă absenţa luminii. Când aprindem lumina, întunericul dispare; când comutăm pe iubire, ego-ul dispare. Tot ceea ce îi consacrăm adevărului, va putea să-i reziste minciunii.

Ego-ul, sau mintea bazată pe frică, este credinţa falsă că suntem separaţi de Dumnezeu. În conformitate cu *Un Curs în Miracole*, credem că avem multe probleme diferite, dar în realitate, avem una singură: această credinţă falsă.

Cu mulţi ani în urmă, după una dintre prelegerile mele, un bărbat a venit la mine şi mi-a spus: „Toată această treabă cu «bizuie-te pe Dumnezeu» nu mă reprezintă". I-am spus că, de câte ori, în propria mea viaţă, *nu m-am bizuit* pe Dumnezeu, m-am trezit bizuindu-mă pe ceva sau pe cineva pe care ar fi fost de dorit să nu mă sprijin!

Nu este o slăbiciune să te bazezi pe puterea universului, care rezidă în interiorul nostru. Faptul că putem fi eroi solitari, fără a depinde de cineva sau

de ceva, este un mit. Sufletul *se bizuie pe Dumnezeu*, iar aceasta face parte din natura sa.

Idolatria este atunci când ne bazăm pe ceva sau cineva care nu reprezintă de fapt sursa binelui nostru suprem, dar despre care credem, dintr-un motiv nesănătos, că o reprezintă. Aceasta este o tentaţie aproape inevitabilă pentru noi toţi, trăind, aşa cum o facem, într-o lume în care planul material este considerat a fi singura realitate veritabilă.

Acest gând eronat – că lumea materială este salvarea noastră – este nebunia care stă la baza tuturor erorilor. Este iluzia principală a ego-ului. În aspectul profesional al vieţilor noastre, această iluzie poate duce la greşeli diverse: frica deghizată în umilinţă; comportamentul iresponsabil deghizat în risc rezonabil; cheltuielile peste măsură deghizate în atitudine de abundenţă; publicitatea lipsită de etică, pretinsă „a nu fi mare lucru", deghizează modul în care „se fac lucrurile", în realitate.

Conexiunea noastră cu planul spiritual este antidotul la nebunia ego-ului. Ea ne dă înţelepciune, o scară de valori şi corectitudine. Ne dă încredere şi putere. Este rugăciunea ca munca noastră să fie folosită de Dumnezeu, pentru ca lumea să devină un loc mai bun.

Bob Dylan a cuprins acest adevăr în cântecul său *Trebuie să serveşti pe cineva*. „Poate fi diavolul sau poate fi Dumnezeu/dar trebuie să serveşti pe cineva." A nu servi pe nimeni sau nimic nu este o opţiune. Rugaţi-vă să serviţi universul, iar universul vă va servi pe voi.

Ceea ce este plasat proactiv în serviciul iubirii, este protejat de ghearele fricii. Ceea ce este plasat proactiv în

serviciul sănătăţii psihice, este protejat de ghearele nevrozei. Ceea ce este plasat proactiv în serviciul a ceea ce este bine, sacru şi frumos, este protejat de forţele distrugerii.

Ia-te în serios pe tine, ia în serios munca pe care o faci şi pe Dumnezeul din tine – dedică-te scopurilor iubirii zilnic, în fiecare ceas, chiar în fiecare moment – şi ego-ul nu va avea nicio şansă. Ştie să recunoască o minte sfântă, atunci când o vede.

Doamne,
Îţi dedic Ţie talentele şi abilităţile mele.
Fie ca ele să fie folosite într-un mod care să-Ţi servească scopurilor Tale.
Îţi predau Ţie afacerea şi finanţele mele.
Fie ca munca mea să se ridice la potenţialul ei maxim,
Ca o binecuvântare pentru întreaga lume.
Şi aşa şi este.
Amin.

CAPITOLUL 10

Pozitivitatea

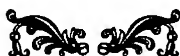
Majoritatea oamenilor realizează efectele vătămătoare ale negativității la locul de muncă: tânguiala, văicăreala, mânia şi, în general, modul negativist de a vorbi creează bariere evidente pe drumul către împlinire. Fie că este vorba despre o plângere individuală cu privire la sistemul care „nu mă va lăsa să reuşesc", fie despre cineva care începe să insiste că o idee creativă „pur şi simplu nu poate fi realizată, aşa că nici să nu mai vorbim despre asta", atitudinile negative opresc miracolele aflate pe drum.

Dacă puterea negativității este clară pentru aproape oricine, prin comparaţie cu ea, puterea pozitivităţii energice nu primeşte atenţia cuvenită. Pozitivitatea este mai mult decât absenţa negativităţii; ea este prezenţa pozitivului – prin gând, cuvânt şi acţiune. Cu alte cuvinte, nu este de ajuns să nu fii, pur şi simplu, negativ. Dacă

suntem interesaţi de crearea miracolelor, de invocarea celei mai puternice manifestări creative, atunci trebuie *să fim pozitivi* în mod proactiv. Există trei tipuri de atitudine pozitivă care fac toată diferenţa: pozitivitatea cu privire la ceilalţi oameni, pozitivitatea cu privire la posibilităţi şi pozitivitatea în ceea ce ne priveşte pe noi înşine.

Haideţi să începem cu pozitivitatea cu privire la ceilalţi oameni. Până la urmă, puţini dintre noi înfăptuim ceva doar prin noi înşine. O serie de angajatori, angajaţi, colegi, asociaţi, clienţi şi aşa mai departe formează o matrice de relaţii, care stă la baza oricărui succes lumesc.

Nu-ţi considera viaţa profesională ca fiind *separată* de viaţa spirituală, ci ca fiind *centrul* vieţii tale spirituale. Indiferent de natura ocupaţiei tale, ea îţi este slujirea.

Orice relaţie, fie ne dă energie, fie ne ia energie, în funcţie de ceea ce îi oferim sau îi refuzăm. Şi nu numai comportamentul nostru faţă de ceilalţi, ci şi adevăratele noastre gânduri despre ei construiesc şi/sau distrug relaţii. Din moment ce toate minţile sunt unite, fiecare ştie, în subconştient, totul. Gândirea pozitivă despre cei cu care lucrăm (sau despre cei cu care ne-ar plăcea să lucrăm) are o putere miraculoasă. Când ne gândim la cineva cu dragoste, realizăm un contact între suflete,

invocând astfel exprimarea sinelui superior al persoanei respective. Acest lucru, la rândul său, crește posibilitatea ca el sau ea să ne întâlnească la nivelul sinelui nostru superior, crescând șansele pentru crearea unei sinergii și unei creativități la nivel înalt, între noi.

Să te gândești cu iubire la cineva este o măsură mult mai sofisticată decât simpla vizualizare a rezultatelor pozitive ce decurg dintr-o relație de afaceri. De fapt, acest lucru nici nu este cu adevărat pozitiv, decât dacă intenția noastră centrală este aceea de a fi în serviciul celorlalți. Să gândești pozitiv despre cineva înseamnă, din punct de vedere spiritual, să binecuvântezi persoana respectivă, să te rogi pentru fericirea ei și să te rogi ca noi să fim un instrument care să aducă și mai mult bine în viața acelei persoane.

Indiferent de situațiile care aduc oamenii împreună, în planul spiritual fiecare relație este o misiune.

Suntem aduși împreună de un univers ce funcționează pe baza intenției, dintr-un singur motiv: iluminarea tuturor celor implicați. Fie că suntem conectați prin relații profesionale sau de familie, fie că ne întâlnim ocazional sau rămânem împreună o viață, scopul fiecărei relații este vindecarea lumii.

Ego-ul ne separă gândurile referitoare la sfera profesională de cele legate de sacru, decretând că sfera profesională este materială, iar Dumnezeu este spiritual, astfel că cele două nu se întâlnesc. Având în vedere că lumea însăși este o simplă proiecție a gândurilor noastre, oricum nu există o separare fundamentală între

spiritul nostru (gândul plin de iubire) şi orice *facem*. A ne separa gândurile referitoare la sfera profesională de cele legate de devoţiunea spirituală duce, prin urmare, la pierderea puterii personale, pentru că ne aruncă din mintea spirituală, în frică. În frică, uităm cine suntem cu adevărat. Uitând cine suntem, uităm Cine sălăşluieşte înăuntrul nostru. Uitând Cine sălăşluieşte în interiorul nostru, pierdem conexiunea conştientă cu propria noastră putere. Amintindu-ne Cine se află în interiorul nostru şi dedicându-ne scopurilor Sale, atingem rezultate miraculoase.

În consecinţă, priveşte-ţi viaţa profesională ca *parte centrală* a vieţii tale spirituale, şi nu ca fiind *separată* de aceasta. Indiferent de natura ocupaţiei tale, ea îţi este slujirea. Fiecare relaţie, activitate, împrejurare face parte din slujirea ta, în măsura în care gândeşti în acest fel. O astfel de devoţiune îţi ridică vibraţia gândirii, îmbunătăţind astfel experienţa pe care ceilalţi o au cu tine şi pe cea pe care tu o ai cu ei.

Prin ochii noştri fizici, un grup de oameni care lucrează împreună este văzut ca fiind format din entităţi prudente şi separate, legate doar prin pura coincidenţă a întâmplării de a lucra în acelaşi loc şi în acelaşi timp. Într-adevăr, dacă acesta ar fi un univers aleatoriu, chiar aşa ar fi.

Dar universul *nu* este *aleatoriu* şi fiecare are o însărcinare divină, ca să fie acolo unde se află. Această însărcinare nu presupune neapărat că situaţia trebuie să rămână aşa cum este: uneori, lecţiile iubirii înseamnă să

înveţi să spui *nu*. Dar, într-un fel sau în altul, tot ceea ce se întâmplă are un sens.

Lecţiile vin sub multe forme diferite şi pentru fiecare persoană aflată într-o anume situaţie, lecţia este diferită. Pentru cineva, lecţia poate fi aceea de a oferi mai mult. Pentru altcineva, de a fi mai binevoitor. Pentru o persoană, de a asculta mai mult. Pentru o alta, de a se exprima mai mult. Totuşi, indiferent de situaţie, a munci împreună este o oportunitate de creştere pentru fiecare dintre cei implicaţi. Iar creşterea fiecăruia este un canal pentru manifestarea miracolelor.

Am participat odată, la o întâlnire de afaceri, împreună cu un grup de persoane care încercau să lanseze un nou proiect. Conversaţia s-a centrat pe bani: *De unde vor obţine bani? Cum vor atrage banii necesari finanţării proiectului? Cum vor putea atrage investitori?*

Stând acolo împreună cu grupul, mă tot gândeam la cât de mult aur nevăzut se ascundea chiar acolo, la acea masă de conferinţe. Doar că nu se săpase pentru a se ajunge la el – de fapt, nimeni nu părea măcar să realizeze că el se afla chiar acolo. Fiecare persoană de la masă purta comori interioare de nepreţuit, sub forma ideilor şi a creativităţii. De unde ştiu asta? Ştiu pentru că, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, *noi toţi purtăm aceste comori.*

Civilizaţia modernă nu a descătuşat în profunzime potenţialul uman, pentru că perspectiva asupra lumii, mult prea materială, nu *recunoaşte* existenţa unui potenţial uman profund. În consecinţă, continuăm să

proiectăm asupra unor surse externe – banii şi ceea ce pot cumpăra ei – noţiunea idolatrică legată de faptul că avem nevoie de acele surse pentru a crea succesul. De fapt, este exact invers. Atunci când deschidem uşa către adevăratul succes – împărtăşindu-ne pasiunea şi ideile în scopul unui bine mai înalt, fiecare persoană fiind invitată să-şi exprime contribuţia sa unică la întreg – orice mijloace materiale necesare pentru susţinerea activităţii vor fi furnizate în mod miraculos, de către un univers care se auto-organizează. Odată ce energia acumulată este suficient de puternică, afacerea se va materializa de la sine.

Energia poate crea bunăstare, dar bunăstarea, în sine, nu poate crea energie. Nicio sumă de bani, nicio tehnologie sau strategie nu poate egala valoarea creată de oamenii pasionaţi, ce caută împreună noi posibilităţi. Bunăstarea materială decurge din sursa imaterială a imaginaţiei şi a pasiunii omeneşti – pasiunea pentru o idee, un ţel, o posibilitate a ceva ce nu există încă. O asemenea pasiune nu poate fi cumpărată, ci doar inspirată. Un salariu nu poate genera entuziasm uman prin el însuşi – cel puţin nu pentru mult timp. Entuziasmul uman nu este *creat* de bani – el *creează* banii.

Dar la masa aceea de conferinţe nu exista niciun recipient în care oamenii să-şi poată revărsa inimile, cu atât mai puţin ideile. Nimeni nu i-a întrebat despre ei înşişi sau despre viziunile lor creative mai profunde. În mod ironic, ceea ce le lipsea era ceva ce nu costa niciun ban: conştiinţa unei preocupări autentice. Această

preocupare este esența adevăratei conduceri. Un lider adevărat nu este individul din vârf care doar le dă ordine subordonaților. Un lider este cel care oferă spațiu pentru manifestarea geniului celorlalți.

Cu mulți ani în urmă, un tânăr care lucra pentru mine și-a descris locul de muncă în felul acesta: „Suntem acolo, pe partea cealaltă a străzii, facem casetele audio și nimeni nu vine vreodată să ne întrebe ce facem sau măcar să observe că existăm." Am rămas buimacă. Un elefant stătea lângă mine și eu nici măcar nu realizasem că se afla în încăpere.

La ce mă gândeam, mai exact? Dacă cineva din echipa mea putea fi atât de nefericit, atât de ignorat, oare cum puteam să cred că această activitate era capabilă să *producă* în mod real, în lumea aceasta? Așa cum spunea Mahatma Gandhi: „rezultatul este conținut în mijloace." Nicio companie sau organizație plină de oameni nefericiți nu se va ridica vreodată la potențialul ei maxim.

Cu toții suntem selectivi în privința aplicării principiilor spirituale, până la proba contrarie, și ani întregi nu am știut să văd aspectul de slujire al locului de muncă însuși. Aveam o preocupare profundă pentru publicul meu și pentru nevoile sale, dar am avut o viziune deformată asupra a ceea ce le datoram, sau nu, oamenilor care mă ajutau să-mi servesc publicul.

Locul nostru de muncă poate fi bârlogul ego-ului sau sanctuarul spiritului. Poate fi un loc primitor pentru atitudinile lipsite de respect, pentru proclamarea drepturilor, pentru aroganță, lene, exploatare, lipsă de

loialitate şi lăcomie. Dar locul de muncă poate fi, de asemenea, un frumos cămin pentru cele mai benefice energii, dacă alegem în mod proactiv să le exprimăm. Ego-urile noastre sunt mai vigilente în le a monitoriza altora păcatele, decât în a le identifica pe ale noastre proprii; suntem rapizi în a remarca ceea ce noi considerăm a fi greşelile celorlalţi şi, uneori, lenţi în a le privi pe ale noastre. Angajatorului i se pare mai simplu să-l blameze pe angajat; angajatului i se pare mai simplu să-l blameze pe angajator. Cel ce caută adevărul nu urmăreşte să arunce vina pe cineva – el caută doar să înţeleagă şi să se transforme.

Cât despre tânărul care îmi spusese că nu păream să dau dovadă că-mi păsa dacă el exista sau nu, comentariul său a deschis poarta unui stăvilar de conştientizare din partea mea. L-am dezamăgit ca angajator şi ştiam asta. Mi-a luat ani întregi ca să înţeleg faptul că fiecare loc de muncă ar trebui să găzduiască o *echipă a pozitivităţii.* Fiecare angajat are dreptul să se simtă apreciat pentru darurile cu care este înzestrat şi fiecare angajator are dreptul să se aştepte la cele mai înalte standarde de excelenţă.

Cum ar fi putut liderul de la întâlnirea de afaceri menţionată anterior să dezgroape aurul angajaţilor săi? Înainte să fi mers la întâlnire, ar fi putut spune o rugăciune pentru fiecare persoană care urma să participe sau ar fi putut să îi salute lăuntric, de la suflet la suflet, în orice fel ar fi fost autentic pentru el. În timpul întâlnirii, i-ar fi putut privi pe rând pe fiecare, gândind: „Iubirea din

interiorul meu salută iubirea din interiorul tău" (desigur că nu ar fi fost potrivit să spună un astfel de lucru cu voce tare!). La nivel conştient, nimeni nu ar fi ştiut că ceva a intervenit. Dar la un nivel invizibil, la un nivel miraculos, fiecare dintre cei aflaţi la acea masă ar fi fost aliniat la o poziţie psihologică şi emoţională mai înaltă. Fiind salutaţi interior, membrii grupului s-ar fi simţit invitaţi să-şi împărtăşească darurile.

Dacă eşti interesat de crearea unei echipe a pozitivităţii, haide să începem acum:

Scrie pe o foaie de hârtie numele fiecărei persoane cu care ai lucrat în trecut – angajaţi, angajatori, colegi, clienţi, agenţi şi aşa mai departe. Închide ochii şi permite-le să îţi apară în imaginaţie sub forma unui rând de oameni care aşteaptă să intre la un film. Pentru că exact asta au fost, cu excepţia faptului că nu şi-au aşteptat rândul pentru a *vedea* un film, ci pentru a *juca* într-un film: filmul *vieţii tale*!

În timp ce te gândeşti la acele persoane din trecutul tău, aminteşte-ţi că fiecare relaţie este o misiune, în cadrul căreia oamenii sunt aduşi împreună, pentru că ei reprezintă o maximă şi mutuală oportunitate pentru evoluţia sufletului. Faptul că unele persoane ţi-au plăcut sau nu este irelevant; faptul că ele te-au plăcut sau nu este irelevant. Ceea ce este relevant este să vezi acum ce lecţie e posibil să nu fi învăţat atunci, ca să nu mai fie necesar să o repeţi.

În spaţiul interior al minţii tale, fă o plecăciune în faţa fiecărei persoane care stă la rând. În inimă,

binecuvântează, cere-ţi iertare şi iartă oriunde este necesar. Iar iertarea completă *este* necesară, dacă vrem să atragem şi să producem miracole. Mulţumeşte-i fiecărei persoane pentru binecuvântarea pe care ţi-a oferit-o, chiar dacă această binecuvântare a fost sub forma unei lecţii învăţate.

Referitor la fiecare persoană în parte, întreabă-te: *Am făcut tot ceea ce puteam? Aş fi putut face mai mult? Aş fi putut acţiona diferit?* Apoi pune fiecare relaţie în mâinile lui Dumnezeu.

Acum, imaginează-ţi un alt rând de persoane, printre care se regăsesc şi unele persoane din primul rând: toate persoanele cu care lucrezi acum sau cu care ai putea lucra. În interiorul tău, fă o plecăciune în faţa spiritului fiecăreia dintre ele. Recunoaşte darurile fiecăruia şi mulţumeşte-i pentru ceea ce a făcut pentru tine. Umple-ţi inima cu o atitudine de apreciere. Roagă-te să fii un vas de iubire care atrage performanţa şi geniul lor.

Acum, imaginează-ţi persoanele cu care ţi-ar *plăcea* să lucrezi: persoane cu care ai fi încântat să colaborezi sau pentru care ai fi bucuros să lucrezi. Fii conştient de faptul că ele s-ar putea să fie persoanele destinate să se afle pe calea ta în viaţă, sau nu; ele pot reprezenta doar o imagine a tipului de oameni care activează în zona proiectelor pe care ţi le doreşti. Orice ar fi ceea ce vizualizezi, onorează imaginea şi las-o în grija lui Dumnezeu. Roagă-te ca energia ta să se extindă într-o asemenea măsură, încât să îţi fie *natural* să te afli în aceeaşi încăpere cu astfel de oameni, lucrând şi creând

împreună cu ei. Singurele bariere care există sunt cele aflate în mintea ta. Caută să îndepărtezi barierele din calea iubirii şi miracolele le vor înlocui. Barierele vor dispărea în neant, acolo de unde au venit.

Poate că ai posibilitatea de a te ruga împreună cu echipa ta, dar este posibil ca acest lucru să nu fie potrivit. În orice caz, *tu te poți* ruga în fiecare zi pentru fericirea şi împlinirea fiecărei persoane cu care lucrezi sau cu care îți doreşti să lucrezi. Procedând astfel, îți vei face partea ta. Miracolele vor urma.

Al doilea tip de pozitivitate se referă la modul în care privim posibilitățile. Într-o zi, un bărbat, pe nume Jonathon, a venit la mine destul de deprimat datorită problemelor financiare. Din câte spunea, se părea că mereu intra în încurcături şi nici nu făcea în viață ceea ce îşi dorea cu adevărat. Lucrase ca tâmplar, dar jinduia să fie muzician. Mereu avusese încurcături financiare – de fapt, acum avea de plătit o taxă pe care nu şi-o permitea – şi se părea că nu se descurcase niciodată ca muzician.

În timpul discuției noastre, mi-a spus de nenumărate ori: „Am o problemă cu ideea de a se avea grijă de mine. Niciodată nu am crezut că pot exista destui bani." De obicei, când aud astfel de explicații, ochii îmi sticlesc – mai întâi, pentru că ele sunt profeții care se autoîmplinesc, iar în al doilea rând, pentru că miracolul nu e niciodată în trecut, ci în prezent. În universul lui Dumnezeu, se găseşte întotdeauna destul.

Cu cât mă informam mai mult cu privire la situația

în care se afla Jonathon, cu atât descopeream mai mult că el nu era un simplu dulgher, ci fusese considerat unul excelent; şi totuşi, refuzase majoritatea angajamentelor care i se oferiseră. Îmi spunea că făcuse acest lucru pentru că îşi dorea cu adevărat să fie muzician şi nu voia să-i transmită un mesaj greşit universului. Îşi închipuise că, dacă muncea prea mult ca dulgher, posibilitatea de a face o carieră muzicală ar fi dispărut.

I-am semnalat faptul că, din ceea ce îmi spunea, nu *existau* oportunităţi în domeniul muzicii la momentul acela, dar că *exista* o taxă de plătit! Din punct de vedere metafizic, nu avea sens să-i demonstrez că, dacă ar fi muncit pentru a câştiga banii de care avea nevoie pentru a-şi plăti facturile, universul nu l-ar fi răsplătit cu uşi închise. Lucrurile stăteau exact invers: ori de câte ori ne mişcăm în viaţă cu integritate şi impecabilitate, uşile ni se deschid.

Din această poveste, partea care mi-a atras cel mai mult atenţia a fost faptul că, în timp ce se ruga pentru a face rost de bani, refuza ofertele de a munci! Semăna cu povestea aceea veche a cuiva care, găsindu-se în mijlocul unei furtuni, cu apa năvălind în jurul său, se ruga să fie salvat, dar când i s-a oferit să fie luat cu maşina, cu barca şi în final chiar cu elicopterul, a refuzat, susţinând: „Dumnezeu va avea grijă de mine." Curând s-a înecat şi a ajuns în rai. Întâlnindu-se cu Dumnezeu, L-a dojenit, plângându-se că în momentul în care a avut nevoie de El, Dumnezeu nu a fost acolo. Iar Dumnezeu i-a răspuns: „Ce vrei să spui prin faptul că nu am fost acolo când

ai avut nevoie?! Ți-am trimis o mașină; ți-am trimis o barcă; ți-am trimis un elicopter!..."

Mi s-a părut că Jonathon avea un concept ciudat despre „a se avea grijă de cineva". Se *are* grijă de noi, dar, așa cum se spune, „Dumnezeu îi ajută pe aceia care se ajută pe ei înșiși". Pentru că expresia aceasta e folosită atât de des, a devenit un clișeu, dar e folosită tocmai pentru că este adevărată.

Amerindienii au ajuns la concluzia că, oriunde se află vreo otravă în pădure, un antidot la otravă poate fi găsit la câțiva pași. De obicei, ceea ce căutăm se găsește chiar în fața noastră. Universul este construit să ne ofere ceea ce ne este necesar, dar trebuie să pășim în experiența vieții cu o atitudine pozitivă, pentru a ne putea bucura de darurile sale. Am cunoscut oameni care păreau să creadă că ar trebui să fie suficient faptul că se trezesc dimineața, merg la serviciu și se așează la birou. Ei bine, nu este. Atitudinea noastră – disponibilitatea de a aduce la serviciu toate resursele noastre emoționale, psihologice, materiale și intelectuale – face toată diferența. Nu contează doar ceea ce ne aduce nouă un serviciu, ci și ceea ce îi ducem noi serviciului. „Voi face tot ceea ce îmi stă în putință" – și, da, uneori chiar „Sunt dispus să șterg geamurile" – este atitudinea unui învingător, și nu a unui învins.

Jonathon vedea meseria de dulgher ca pe ceva aflat cumva sub potențialul lui, refuzând să recunoască ceea ce mie mi se părea un dar evident ce fusese așezat drept în fața lui. Faptul că a reușit ca dulgher nu i-a limitat posibilitățile de a reuși ca muzician; dulgheria era o cale

de a câştiga bani, de a-şi plăti facturile şi de a avea ceva bani pentru a se putea susţine, în vreme ce-şi urma orice visuri avea în inima sa. Subapreciindu-şi propria muncă, îşi limita posibilităţile ce se aflau în faţa sa. Doar această schimbare în percepţie ar fi făcut toată diferenţa.

Nu contează dacă ne aducem contribuţia la univers ca dulgher sau ca muzician, ca profesor sau ca artist, ca portar sau ca îngrijitor, ca părinte sau ca agent de vânzări. Ceea ce contează este conştiinţa noastră în timp ce facem asta: dorinţa de a ne pune în slujba celorlalţi în orice fel s-ar prefigura şi capacitatea de a nu privi nimic ca aflându-se deasupra sau sub potenţialul nostru, ci ca pe ceva important, pentru că se află în faţa noastră.

Nu ar trebui să spunem niciodată *da* sau *nu*, fără a reflecta şi a medita înainte, deoarece menirea supremă a unei situaţii nu este întotdeauna evidentă, iar din fiecare situaţie e ceva de învăţat, căci altfel nu s-ar mai întâmpla.

Într-un univers în care scrisul de mână al lui Dumnezeu se vede pretutindeni, nu trebuie să ne îngrijorăm niciodată că viaţa ne va îndepărta de binele nostru cel mai înalt. Ne va purta întotdeauna spre binele nostru suprem, în măsura în care aducem în ea, în mod proactiv şi pozitiv, plenitudinea a ceea ce suntem.

Al treilea tip de pozitivitate se referă la modul în care ne privim pe noi înşine. *Un Curs în Miracole* ne spune că toţi copiii lui Dumnezeu sunt speciali şi niciunul dintre ei nu este special. Cu toţii suntem impregnaţi cu aceeaşi strălucire potenţială, pentru că suntem toţi impregnaţi de spiritul lui Dumnezeu.

Credinţa că talentul *tău* sau abilităţile *tale* te fac *pe tine* să fii special va produce frică, pentru că un asemenea mod de a gândi presupune o separare între tine şi ceilalţi. Separarea dintre tine şi ceilalţi înseamnă separarea dintre tine şi Dumnezeu, iar separarea de Dumnezeu nu produce putere, ci, mai degrabă, o isterie ascunsă. „Sunt cel mai tare" nu este, de fapt, o formă-gând orientată spre succes; „Personal, nu sunt mare lucru, dar sunt aici, prin urmare cred că sunt cel prin care se presupune că va curge geniul lui Dumnezeu în această situaţie particulară" este mult mai bine. Este o dovadă de smerenie – şi nu de aroganţă – să realizezi că geniul lui Dumnezeu se află în interiorul tău. Aminteşte-ţi doar că geniul însuşi nu se află în tine mai mult decât în oricine altcineva.

Treaba noastră nu este să ne creăm geniul – nici *nu am putea,* oricum – ci să ne punem la dispoziţia geniului lui Dumnezeu. Da, trebuie să depunem eforturi în ceea ce facem, să depunem eforturi pentru a ne îmbunătăţi aptitudinile, pentru că spiritul poate fi transmis numai printr-un vas pregătit. Dar, odată ce am făcut pregătirile la care am fost invitaţi, îi putem preda îndeplinirea finală a unei sarcini şi-i putem permite Spiritului Sfânt să curgă prin noi.

Puterea noastră ca făcători de miracole la locul de muncă este să ne rugăm să fim folosiţi – ca mâinile, picioarele, minţile şi comportamentele noastre să se afle în slujba unui bine mai înalt; să ne rugăm să fim vase goale, prin care Dumnezeu va produce minunile Sale extraordinare. Pur şi simplu, suntem aici pentru a servi

unui plan mai înalt, al cărui scop este iluminarea lumii, şi în aceasta stă fericirea şi succesul nostru.

Am o prietenă care este o strălucită scenaristă de televiziune. I-am citit scenariile şi sunt copleşită de fiecare dată. Dar când vorbeşte despre faptul că trebuie să prezinte unul dintre acele scenarii în faţa conducerii reţelei de televiziune, ai crede că urmează să-şi plombeze douăzeci de carii fără anestezie. Una este să lucrezi ca un profesionist desăvârşit, aşa cum este ea, la activitatea de a scrie în sine – acest lucru eu îl admir foarte mult. Dar angoasa şi nervozitatea dinaintea fiecărei întâlniri de prezentare, eu le pun sub semnul întrebării. Pentru că Cel care a fost sursa scrierii va conduce şi întâlnirea, dacă Îl va lăsa! *Un Curs în Miracole* afirmă că ar trebui să fim mai puţin interesaţi de cât de pregătiţi suntem şi mult mai conştienţi de faptul că Dumnezeu este pregătit.

În *Evanghelia lui Toma,* există o povestire în care Iisus le spune discipolilor săi să meargă şi să „propovăduiască evanghelia" (prin acest lucru El voia să spună, pur şi simplu, „demonstraţi iubirea"). Dorind îndrumări mai precise, ei Îl întreabă ce ar trebui să spună, întrebare la care El răspunde: „Vă voi spune când veţi ajunge acolo."

Gândiţi-vă la povestea aceasta în lumina prietenei mele scriitoare de scenarii! Pregătirea ei cea mai importantă pentru o întâlnire cu conducerea unei televiziuni ar fi, desigur, să scrie scenariul cel mai bun posibil. Iar după aceasta? Să se abandoneze în mâinile Domnului, în vederea întâlnirii. Să se roage pentru oricine

va fi acolo. Să ceară ca tot ceea ce se va întâmpla la întâlnire să le servească posibilităţilor creative superioare ale tuturor celor implicaţi. Să ştie că nu trebuie să decidă în avans asupra fiecărui cuvânt pe care îl va rosti la întâlnire, pentru că Cel ce se află în interiorul ei va revela toate lucrurile cu o excelenţă miraculoasă, pe care ea nu ar putea-o formula cu mintea ei raţională.

Puterea ei cea mai mare este să-şi golească mintea de toate gândurile – aspirând către „mintea începătorului" Zen – şi să se roage ca gândurile ei să fie înlocuite de gândurile Lui. Odată ce şi-a făcut treaba şi a acumulat toate informaţiile necesare în mintea ei conştientă, de acolo subconştientul ei poate prelua situaţia. Mintea ei poate formula o prezentare, dar doar spiritul ei poate fi inspirat şi îi poate inspira pe alţii.

În concluzie, există patru reguli pentru a avea o activitate creativă miraculoasă: Fii pozitiv! Trimite iubire! Distrează-te! Dă lovitura!

Amin.

CAPITOLUL 11

Meserie versus vocație

Una dintre cele mai benefice transformări pe care le poţi face este să nu-ţi mai priveşti serviciul ca pe un loc de muncă, ci ca pe o vocaţie. Un serviciu este un schimb de energie în cadrul căruia tu realizezi o sarcină materială şi, în schimbul ei, cineva te plăteşte. Totuşi, o vocaţie este un câmp organic de energie, care iese la suprafaţă din cele mai profunde expresii ale identităţii tale. Este împlinirea raţiunii pentru care Dumnezeu te-a creat. Diferenţa între a locui sau nu în universul miraculos este dată de modul în care îţi abordezi serviciul: ca pe o vocaţie /versus/ ca pe un loc de muncă.

Ai o vocaţie pentru că, pur şi simplu, eşti în viaţă. Ai o vocaţie pentru că eşti un copil al lui Dumnezeu. Ai o vocaţie pentru că te afli pe acest pământ cu un scop divin: de a te ridica la nivelul celei mai înalte posibilităţi creatoare, exprimând tot ceea ce eşti din punct de vedere

intelectual, emoţional, psihologic şi fizic, cu scopul de a face din univers un loc mai frumos.

Cea mai bună cale de a-ţi găsi adevărata ta vocaţie este să te pui în serviciul lui Dumnezeu.

Când faci asta, întreaga ta viaţă devine slujirea ta.

Dacă priveşti banii doar ca pe ceva ce primeşti în schimbul exercitării unei meserii, atunci nu te vei elibera niciodată de formele-gând limitate cu privire la bani. Suntem tributari legilor care conduc lumea, cu care ne identificăm. Dacă te identifici doar cu planul material, te pui pe tine în mijlocul efectelor realităţii economice destul de severe, exprimate prin sărăcie şi lipsuri. Dacă te identifici cu planul spiritual, nu te guvernează alte legi decât cele ale lui Dumnezeu.

„Caut un loc de muncă", „Încerc să-mi dau seama ce ar trebui să fac" şi „Nu ştiu cum o voi scoate la capăt" sunt exprimări care-i produc confuzie universului. Un copil al Domnului nu are nevoie să „caute un loc de muncă"; un copil al Domnului nu trebuie „să-şi dea seama ce să facă"; un copil al Domnului nu trebuie să se îngrijoreze despre „cum o va scoate la capăt". Un copil al Domnului este, pur şi simplu, un magnet pentru toate lucrurile bune. *Tu*, cel care priveşti viaţa ca pe o luptă

sau ca pe un loc unde eşti pe cont propriu, nu eşti tu, cel real. Tu, cel real, ai deja o menire dată de Dumnezeu, iar universul este programat să o susţină.

Cea mai bună cale de a-ţi găsi adevărata vocaţie este să te pui în serviciul lui Dumnezeu. *Un Curs în Miracole* ne oferă următoarea rugăciune zilnică: *„Unde ai vrea să mă vezi mergând? Ce ai vrea să mă vezi făcând? Ce ai vrea să mă auzi spunând, şi cui?"*

Dacă un loc de muncă este separat de restul vieţii noastre, o vocaţie este o împlinire a restului vieţii noastre. Străduindu-ne *să fim* cei mai buni posibil, noi creăm planul interior prin care *facem* tot ceea ce putem mai bine. La nivelul sufletului *vrem* să muncim, să creăm, să fim productivi, să fim în slujba celorlalţi şi să ne împărtăşim darurile lumii întregi.

De multe ori, nu obstacolele exterioare sunt cele care ne trag înapoi, ci mai curând cele interioare. Şi nimic nu ne eliberează interior mai mult decât dorinţa şi disponibilitatea de a servi.

Societatea îţi poate da un loc de muncă, iar acesta poate să-ţi fie luat. Dar o vocaţie adevărată te situează într-o zonă a carierei care nu îţi poate fi luată. Ea îţi reflectă bunăvoinţa de a face ceea ce simţi lăuntric că trebuie să faci, în scopul de a ajuta la vindecarea lumii. În acest caz, universul înregistrează esenţa ta adevărată, seriozitatea ta reală şi scopul tău veridic.

Unele lucruri pe care le faci vor aduce bunăstare lumească; altele nu vor aduce deloc bunăstare directă, dar, fiind lucrurile corecte ce trebuie făcute, vor mobiliza

în mod miraculos bunăstare din alte surse.

Pierderea unei slujbe nu înseamnă pierderea vocației, pentru că, în calitate de ambasador personal al lui Dumnezeu, ți s-a dat o însărcinare permanentă. Te afli aici ca să-L reprezinți pe Cel ce te-a trimis, iar El nu se răzgândește în ceea ce te privește. În ceea ce privește misiunea ta față de Dumnezeu, nu rămâi niciodată șomer. Și acest lucru nu este adevărat doar în ceea ce te privește pe tine – ci ni se aplică tuturor.

Orice apare pentru a ne separa unii de ceilalți nu reprezintă nivelul cel mai profund al identității noastre. Cu toții avem meserii diferite, dar avem aceeași slujire. Unii dintre noi sunt tehnicieni, alții matematicieni, unii sunt scriitori și artiști, alții oameni de vânzări, unii dintre noi nici măcar nu lucrăm în felul în care este definită munca de societate – dar valoarea noastră, în mod individual, este determinată nu de ceea ce facem, ci de conștiința cu care facem ceea ce facem.

Ne aflăm aici pentru a fi vase disponibile pentru iubirea care vindecă toate lucrurile. Un loc de muncă are o *formă*, dar slujirea noastră este *conținut*. Chiar dacă îți pierzi locul de muncă, îți păstrezi in continuare slujirea, pentru că ea este parte din cine ești. Viața ta nu are mai puțină valoare dacă nu ești angajat, în sensul în care definește societatea acest termen. Dacă arăți bunătate față de oameni, dacă ești plin de compasiune, dacă pui excelență în ceea ce faci – indiferent ce faci –, atunci îți faci serviciul pe care Dumnezeu te-a trimis să-l faci. Din aceasta, va apărea următoarea formă care va avea nevoie

să găzduiască energiile pe care tu le aduci cu tine.

Oare asta înseamnă că nu este necesar să „cauţi un loc de muncă", aşa cum îl defineşte societatea aceasta? Desigur că este necesar să cauţi! Dar o vei face cu o conştiinţă diferită. Nu te vei prezenta la un interviu pentru un loc de muncă, gândindu-te: „Cum să fac să-i impresionez? Chiar am nevoie de jobul ăsta." Mai degrabă, procesul tău se va desfăşura cam aşa:

1. ***Pui în mâinile lui Dumnezeu nevoia ta de a avea un loc de muncă.***

A lăsa o situaţie în mâinile lui Dumnezeu înseamnă a-I lăsa în grijă *gândurile* tale despre acea situaţie. Îţi programezi mintea să producă gânduri dintre cele mai creative, pozitive, intuitive şi benefice. Nu renunţi la responsabilitate şi nici nu-ţi întorci puterea spre ceva aflat în afara ta; îţi asumi *cea mai înaltă* responsabilitate pentru împrejurările în care te afli, rugându-L pe Dumnezeu să-ţi transforme mintea, la propriu, într-un mijloc de verificare a succeselor miraculoase. Mergi mai departe cu încrederea că Dumnezeu îţi oferă ceea ce cauţi.

2. ***În timp ce eşti atent la orice oportunitate ce poate apărea, îţi investeşti energia plină de entuziasm în căutarea de idei şi în crearea de noi posibilităţi.***

Îţi aminteşti că universul este de o abundenţă infinită, ca o livadă plină de fructe, care sunt doar pentru tine. Dar dacă ţi-e foame, nu poţi doar să te uiţi la livadă, de pe marginea drumului! Universul ţi-a dăruit livada; tu singur trebuie să culegi fructele. Ești deschis oportunităţilor cu pozitivitate şi încredere.

3. *Te rogi şi meditezi, cerând ghidare interioară în legătură cu persoana pe care s-o contactezi, lucrurile pe care să le faci şi aşa mai departe.*

Când meditezi şi te rogi, emiţi, literalmente, unde cerebrale diferite. Primeşti impulsuri intuitive şi creative, care nu curg uşor printr-o minte anxioasă. Pătrunzi în templul interior, în camera motoarelor, de unde generezi probabilităţile pentru succes. „Sunt prea îngrijorat ca să meditez”, este unul dintre cele mai subversive lucruri pe care le putem spune. Când medităm, încetăm să mai fim anxioşi...

4. *Realizezi că nu poţi şti care sau unde va fi următorul tău loc de muncă.*

Ai încredere în faptul că există un plan perfect pentru manifestarea binelui tău cel mai înalt, pe care mintea ta raţională nu îl poate formula. Planul lui Dumnezeu funcţionează, al tău nu. Tu nu poţi şti cum te potriveşti cel mai bine în planul mai mare conceput pentru vindecarea lumii, dar Dumnezeu ştie. Sarcina ta

este, pur şi simplu, aceea de a-ţi deschide mintea şi inima, pentru ca o conştiinţă superioară să poată curge prin tine.

5. *Înainte să mergi la un interviu, la o audiţie sau la o întâlnire, trimite asupra fiecărei persoane cu care vei fi – şi asupra situaţiei însăşi – un puternic suflu de lumină şi iubire.*

Scopul tău devine simplul fapt de a dărui şi a primi iubire – ceea ce este un alt fel de a spune „Facă-se voia Domnului!" Priveşti fiecare interacţiune ca pe o întâlnire între Dumnezeu şi Dumnezeu. Tu intenţionezi ca această situaţie şi toate situaţiile de acum încolo să fie una în care să-ţi exprimi sinele cel mai adevărat, cel mai strălucitor şi cel mai iubitor – şi laşi în mâna Inteligenţei universului ceea ce se va petrece după aceea. Nu te duci la interviu încercând să *obţii* un loc de muncă; te duci acolo ca să-ţi *faci* treaba!

Aceşti cinci paşi pot părea mărunţi – cu greu pot părea principii de funcţionare ce pun universul în mişcare. Şi totuşi, exact asta sunt.

Aminteşte-ţi că în planul spiritual nu ai concurenţi. Nu există nicio competiţie pentru poziţia ta. Tu, la fel ca oricine altcineva, eşti o expresie unică a Minţii lui Dumnezeu. Nu numai că ai un loc în univers: ai o *funcţie* esenţială în univers. Numai tu poţi face munca de a fi tu, iar universul însuşi este incomplet fără tine. Să realizezi

acest lucru nu presupune să fii arogant, ci smerit, pentru că te pui pe tine în slujba celei mai mari piese de teatru care există: actualizarea propriului tău potențial.

Funcția ta cea mai înaltă este pur și simplu aceea de a fi persoana care ești capabil să fii și, din acest efort – de dezvoltare a bunătății și pozitivității tale, a vulnerabilității și disponibilității pentru viață – va *răsări* vocația ta.

Pe măsură ce devii cine ești menit să fii, ceea ce ești menit să faci se va așterne la picioarele tale, ca un covor de petale de trandafiri. Poate că te gândești: „Nu știu care este vocația mea", dar Dumnezeu știe. El știe cum talentele și abilitățile tale se potrivesc cel mai bine în planul Său de iluminare și vindecare a tot și toate. El va preamări talentele pe care le ai, așa cum tu le vei folosi pentru a-L preamări pe El. Și, pe măsură ce te abandonezi mai adânc iubirii, vor răsări talente pe care nici măcar nu știi că le ai, care sunt latente în interiorul tău.

Vocația ta este ceea ce ți-ar plăcea să faci, indiferent dacă ești plătit sau nu. Vocația ta este ceea ce *trebuie* să faci, pentru a fi fericit. Vocația ta este ceea ce te conectează la sinele tău cel mai profund și la restul vieții din jurul tău. Dacă nu ai nicio idee despre care ar fi vocația ta, roagă-te pur și simplu: „Doamne, te rog, folosește-mă!" și conștiența vocației tale va apărea în mod miraculos.

De când era mică, fata mea era hipnotizată de poveștile istorice despre regi și regine. Mereu îmi spunea: „Mami, spune-mi o poveste despre o regină". Chiar și atunci când era foarte mică, citea cărți despre

Henric al VIII-lea şi soţiile sale, urmărindu-mă prin casă şi povestindu-mi despre cum una dintre regine a făcut cutare sau cutare lucru, cum s-a întâmplat cutare sau cutare lucru. Acum este absolventă a facultăţii de istorie. În timp ce unii îmi sugerau că s-ar putea să nu-i fie uşor să-şi găsească un job ca profesor de istorie, nu mi-am făcut niciodată griji că nu va putea să trăiască din meseria de istoric, pentru că, pentru ea, istoria nu este doar un loc de muncă. Istoria este vocaţia ei. Fie că îşi va urma dragostea pentru istorie ca profesor sau ca scriitor, fie că îşi va împărtăşi cunoştinţele prin alte mijloace, pasiunea ei o va face, fără îndoială, utilă lumii. Nu am niciun dubiu că în universul miraculos, ea va fi compensată pentru munca pe care o face.

Sunt întotdeauna tristă când aud părinţi care îi spun copilului: „Dar cum vei trăi tu din *asta*?", când copilul este în mod evident pasionat de ceva. Citind biografia lui Steve Jobs, oricine îşi poate da seama că acest copil îndrăgostit de calculatoare, lucrând în garajul părinţilor săi, nu se gândea doar la cum va obţine un loc de muncă. El îi răspundea unei vocaţii mai înalte – o vocaţie a veacului, după cum s-a dovedit – şi nimeni nu se îndoieşte de abundenţa pe care a creat-o. Nu toţi avem talentul unui geniu în computere, dar, oricum, cu toţii avem o chemare către măreţie.

Adevăratul tu, sinele tău divin, se află dincolo de orice limite ale lumii muritoare. Astfel sunt şi talentele, şi strălucirea dinăuntrul tău. Când trăieşti în această cunoaştere, pur şi simplu recunoscând şi apreciind

spiritul divin ce se află în noi toţi, primeşti carisma unei persoane încrezătoare în sine.

Cineva care crede în Dumnezeu apare ca încrezător pentru lumea din jurul său; cineva care se gândeşte la el sau ea însăşi ca fiind un adept al Domnului, apare ca un lider pentru lumea din jurul său. Vei dezvolta un fel de lumină invizibilă, un sentiment de certitudine umil, o măreţie care vine de dincolo de tine. Abilităţile tale, inteligenţa ta, talentele, personalitatea, împrejurările, visurile tale se vor reuni într-un tipar frumos. Şi vei vedea toate acestea ca pe vocaţia ta – o chemare înapoi şi înainte, într-un cântec continuu, dinspre inima ta către univers şi dinspre univers spre tine.

CAPITOLUL 12

Îmbrățișarea abundenței

În calitate de copil al Domnului, eşti abundent interior. Abundenţa exterioară este doar o reflexie a cine şi ce eşti. O economie spirituală este una în care abundenţa este un rezultat natural al oamenilor ce îşi actualizează darurile primite de la Dumnezeu. Adevărata prosperitate înseamnă prosperarea sufletelor noastre, în serviciul iubirii.

Eşti o idee în Mintea lui Dumnezeu, iar o idee nu îşi părăseşte sursa. Dumnezeu este infinit şi Dumnezeu este iubire, prin urmare, împărtăşeşti această infinitate şi această iubire. Pur şi simplu, acesta este adevărul despre cine eşti.

Universul din care faci parte este un câmp atot-iubitor al posibilităţilor miraculoase, de fiecare clipă şi de viitor. În limbajul fizicii, nu eşti o particulă, ci o undă. Nu eşti un lucru static, ci, mai degrabă, o emanaţie în

continuă evoluție, a Minții lui Dumnezeu. Spiritul are planuri mari pentru tine, pentru că Mintea lui Dumnezeu este un izvor nesecat și etern al iubirii infinite. Acest izvor nesecat literalmente nu rămâne niciodată fără idei.

Ni se pare că ar fi arogant să ne gândim la noi înșine ca fiind „Darul lui Dumnezeu oferit lumii", și totuși, în realitate, exact asta suntem fiecare dintre noi.

Faptul că tu conștientizezi aceste lucruri, ajută ca universul să se îndrepte spre tine, ridicându-te peste efectele sistemului de gândire bazat pe frică, ce domină această planetă. Sursa ta de putere cea mai importantă, în această lume, este cunoașterea faptului că tu nu ești *din* această lume. Niciunul dintre noi nu este cu adevărat acasă în această dimensiune și – deși e contrar aparențelor – ne simțim mai confortabil în această lume, atunci când știm acest lucru. Căminul nostru adevărat se află dincolo de vălul iluziei, iar noi suntem aici pentru a răspândi lumina casei noastre adevărate în toate colțurile întunecate ale lumii. Cu această înțelegere, ne eliberăm potențialul nelimitat care se află în interiorul fiecăruia dintre noi, pentru a crea binele, autenticul și frumosul.

Acestea sunt darurile primite de la Tatăl, pe care le

purtăm cu noi. Suntem programaţi *pentru* abundenţă, pentru că *suntem* abundenţi. Prosperitatea financiară este una dintre numeroasele căi prin care primim darurile lumii, în timp ce îi oferim lumii darurile pe care le aducem de dincolo de ea.

Gândeşte-te cât de diferită este această percepţie despre tine însuţi, faţă de evaluarea meschină făcută de ego.

Pentru mintea bazată pe frică a ego-ului, tu eşti o grămadă de lut care trebuie să concureze în orice fel posibil, pentru a face rost de mijloacele materiale necesare supravieţuirii. Cu toate acestea, pentru inima iubitoare, tu eşti o undă imaterială de energie, aflată pe pământ cu o misiune spirituală. Misiunea acţionează ca un magnet, determinând forţele lumii să se auto-aranjeze, într-un fel care să susţină îndeplinirea misiunii tale. Indiferent dacă eşti avocat, artist, om de ştiinţă, profesor, doctor, om de afaceri sau orice altceva, abundenţa ta se află în dedicarea muncii tale scopului de înălţare a energiei lumii. Aceasta este funcţia noastră spirituală comună şi doar prin îndeplinirea ei putem fi fericiţi.

Nu suntem deprimaţi pentru că economia este în jos; economia este în jos pentru că *noi suntem* deprimaţi. Iar noi suntem deprimaţi pentru că am pierdut contactul conştient cu înţelegerea motivului pentru care suntem aici. Ni se pare că ar fi arogant să ne gândim la noi înşine ca fiind „Darul lui Dumnezeu oferit lumii" şi totuşi, în realitate, exact asta suntem fiecare dintre noi. Ţine de smerenie, şi nu de aroganţă, să realizăm acest adevăr; nu ne însuşim la modul personal puterea divină

care se află în interiorul nostru. Pentru buna funcționare a minții și a inimii noastre, este esențial să ne amintim că acea putere divină este acolo – în noi, dar nefiind a noastră. Orice gând sau acțiune care ne separă de iubire ne separă de sentimentul menirii noastre, de creativitatea și de bucuria noastră.

Ai fost creat să trăiești o viață de abundență, având suportul universului în ducerea la bun sfârșit a eforturilor tale materiale. Natura însăși dă dovadă de economie, dar nu de austeritate. Și totuși, mulți dintre noi am fost învățați – și asta de către unele religii – să nu credem în abundență, o astfel de abordare conducându-ne la evitarea abundenței în mod subconștient sau, cel puțin, la eșuarea dezvoltării unor *obiceiuri* mentale și emoționale ce țin de o viață abundentă. Este necesar să facem mai mult decât să eliminăm gândurile legate de sărăcie; este necesar să ne permitem să îmbrățișăm proactiv energiile abundenței, până la punctul identificării cu ele. Universului îi este la fel de ușor să materializeze șase zerouri, cum îi este să materializeze două. În calitate de copil al lui Dumnezeu, toată abundența universului îți aparține, pentru că abundența *ești* tu.

Ideea că trebuie să te lupți pentru a experimenta abundența – fie sub forma relațiilor de dragoste, a banilor sau a orice altceva – obstrucționează magnetismul natural care, altfel, aduce abundența. Este o diferență între necesitatea de a *munci* și necesitatea de a te *lupta*. Munca este un efort creativ, o extensie corectă a energiei pozitive care atrage abundență; lupta este o distorsiune a energiei creative,

bazată pe înţelegerea greşită a relaţiei de bază a omului cu universul. Anxietatea şi lupta nu atrag binele în viaţa ta.

Dacă tu crezi că ai nevoie să te lupţi, uiţi de relaţia ta cu universul; în consecinţă, universul va părea că uită de relaţia lui cu tine! Sarcina ta este pur şi simplu să *fii, exprimând cu bucurie propria ta valoare interioară* – şi universul va găsi o cale să aibă grijă de tine. Dar dacă te gândeşti: „Trebuie să mă lupt, pentru că altfel nimeni nu va avea grijă de mine", atunci convingerea ta intimă este că nu se va avea grijă de tine – şi chiar aşa va fi!

Universul este programat să-ţi susţină fericirea, şi una dintre căile prin care face asta este de a aranja evenimentele în aşa fel încât să nu fie nevoie să-ţi faci griji în privinţa banilor. De ce? Pentru că ai lucruri mai importante de făcut! Aceasta este motivaţia corectă pentru a face bani, aşa că, pur şi simplu, tu nu ai nevoie să te gândeşti la ei, decât ca la un instrument pentru îmbunătăţirea tuturor lucrurilor.

Este dificil să te deschizi unei astfel de mentalităţi, dacă nu eşti deschis la ideea propriei tale măreţii lăuntrice.. Recunoaşterea propriei tale măreţii interioare nu înseamnă ego; înseamnă recunoaşterea spiritului din interiorul tău, ceea ce te face nici mai mult, nici mai puţin valoros decât oricine altcineva.

Mulţi dintre noi am fost învăţaţi, de mici copii, că nu ar trebui să ne exprimăm prea mult. Că ar trebui să tăcem din gură. Copiii învăţaţi astfel devin, deseori, adulţi care au obiceiul de a se face mici de frică, de parcă le-ar fi teamă să nu ocupe prea mult

spaţiu. Astfel, mintea ajunge să fie în conflict cu ceea ce cunoaşte sufletul: deoarece fiecare dintre noi este centrul universului, suntem aici *ca să ne exprimăm pe noi înşine* – şi la un anumit nivel ştim asta.

Nu este nevoie să crezi că nu ar trebui să ocupi prea mult spaţiu într-un univers care este, de fapt, în întregime al tău. Te afli aici ca să zbori cu aripile larg deschise, pentru gloria Celui care te-a trimis. Când zbori liber şi deplin, oferi cele mai mari daruri pe care le ai. De fapt, atunci când n-o faci, nu îi oferi universului darurile tale.

Dacă mama sau tatăl tău, ori un profesor, un prieten sau oricine altcineva pe care l-ai întâlnit de-a lungul vieţii, te-a învăţat, din indiferent ce motiv, că treaba ta este să ţii capul în jos, binecuvântează-l, dar ia aminte că ai fost informat greşit. *Un Curs în Miracole* afirmă că cei care au reuşit cel mai mult în viaţă au realizat doar o fracţiune din ceea ce fiecare dintre noi este capabil să realizeze. Aceasta înseamnă că tu ai un potenţial de împlinire la fel ca orice mare artist, om de ştiinţă, sau ca oricine altcineva care a trăit vreodată. Potenţialul nelimitat se află în interiorul tău, aşteptând doar să fie activat, prin răspunsul tău afirmativ la această idee.

Odată ce ştii acest lucru, devii un magnet pentru succes în această lume. Munceşti cu bucurie, iar universul răspunde. Îţi deschizi inima către iubire, iar calea ţi se deschide.

Iubirea, sub orice formă ne-ar servi, vine spre noi întotdeauna. Treaba noastră nu este să ieşim şi s-o găsim, ci să-i permitem să ne găsească. Banii nu sunt doar ceva

ce „mergem şi îi facem"; ei sunt ceva pentru care trebuie să fim în stare şi să „stăm liniştiţi şi să-i primim". Ego-ul nu vrea ca noi să credem asta, dar tot ceea ce avem de făcut este să ne deschidem inimile şi toată abundenţa de care avem nevoie îşi va găsi calea către uşa noastră.

Într-o dimineaţă, m-am urcat în maşina pe care o chemasem ca să mă ducă la aeroport. L-am întrebat pe tânărul care conducea dacă era nou în companie, pentru că nu-l mai văzusem.

„Da" mi-a răspuns. „Tocmai m-am mutat de la New York, la Los Angeles.

„Lasă-mă să ghicesc" am spus zâmbind. „Actor?"

„Ei bine..." a spus. „Scriitor, pictor – nu prea ştiu. Fac o mulţime de lucruri."

L-am întrebat ce fel de pictor şi ce fel de scriitor este.

„Scriu piese de teatru. Dar nu ştiu... cred că ar trebui să scriu altceva ca să pot vinde." Părea că se luptă cu dilema aceasta.

„La ce te referi când spui că ar trebui să scrii altceva?" l-am întrebat. „La filme de groază sau aşa ceva?"

El a încuviinţat din cap şi şi-a rotit ochii. Mă întrebam cum va face ca să-şi vândă opera, scriind ceva ce nici măcar nu-i place să scrie.

„Ceea ce îmi trebuie este o reţea", mi-a spus. „Înainte, când trăiam acolo, cunoşteam o mulţime de oameni". A înşirat apoi numele câtorva producători şi regizori de succes, într-un fel care, parcă, ar fi exprimat că, dacă ar fi reuşit atunci să-i impresioneze, acum ar fi trăit în Bel Air. „Deci am avut relaţiile, doar că nu

am ştiut cum să..." Şi-a mişcat braţele în jurul lui de parcă ar fi vrut să spună că nu ştiuse cum să se prezinte, cum să facă mişcarea. Părea să vadă asta ca pe motivul principal al eşecului său.

„Dar problema mea reală", a continuat el, „este că nu ştiu cum să scriu un moment impresionant." Nu sunt sigură cum am ajuns la acel punct. „Am încredere în tehnica mea, dar nu am încredere în arta pe care o creez cu această tehnică. Ştiu cum să scriu din punct de vedere tehnic, dar nu ştiu cum să scriu acel moment foarte impresionant. Trebuie să-mi dau seama cum să fac asta."

„Ei bine", i-am spus, „nu sunt sigură că poţi să-ţi «dai seama» cum să scrii un moment foarte impresionant, pentru că, prin definiţie, un astfel de mare moment nu vine din partea minţii care poate să-şi dea seama de diverse lucruri. De aceea se numeşte „artă dramatică". Are mai puţin de-a face cu o formulă raţională şi mai mult cu o izbucnire spontană a unui adevăr emoţional."

„Da" a zis el. „Probabil..."

„Şi deci, pentru asta", am continuat, „ai nevoie să înveţi să-ţi accesezi propria ta autenticitate şi sensibilitate. Altfel cum o poţi transmite celorlalţi? Nu ştiu cum îţi poţi accesa autenticitatea, când pari să gândeşti că ar trebui să fii altcineva decât eşti, dorind altceva decât îţi doreşti de fapt şi făcând altceva decât vrei să faci?"

„Da, aveţi dreptate" a spus, oftând. „Trebuie doar să-mi dau seama cum să fac toate astea."

Uf. „Ei bine, se pare că repeţi cumva acelaşi lucru.

Poate că nu e chiar nimic de care trebuie să-ţi dai seama. Poate că e vorba doar de acea revelaţie pe care ai putea s-o laşi să pătrundă în interiorul tău. Mintea ta subconştientă va face restul. Subconştientul este un organizator mai bun decât va fi vreodată mintea ta conştientă."

În momentul acela mă gândeam că, probabil, se întreba cine este doamna ţicnită care stă în spate. Cappuccino-ul pe care îl băusem îşi făcea efectul.

„Universul se poate organiza singur. Embrionul nu are nevoie să-şi dea seama cum să devină bebeluş. Mugurii nu au nevoie să-şi dea seama cum să înflorească. Natura îşi are planul deja aranjat."

„Sau te poţi gândi şi altfel" am continuat eu.

La un moment dat, i-am spus această analogie. „Gândeşte-te la un morman de pilitură de fier. Care ar fi cel mai bun mod prin care ai putea să-i dai piliturii de fier o anumită formă, folosindu-ţi degetele sau folosind un magnet?

Sinele tău interior este ca un magnet. Numeşte-l Hristos, Lumina Interioară sau oricum vrei; în interiorul tău se află un spirit care atrage în mod natural toate tiparele şi detaliile care ar putea forma cea mai frumoasă viaţă a ta. Uite ce ţi-a pregătit pentru dimineaţa aceasta!"

Am râs, în timp ce ne-am oprit la aeroportul din Los Angeles şi căutam cu privirea indicatoarele pentru Liniile Aeriene Southwest.

„Da, mă gândeam la asta..." a spus el. „Dar cu ce aţi spus că vă ocupaţi?"

„Oh, eu doar vorbesc mult despre lucrurile astea"

am zâmbit, în timp ce coboram din maşină.

Într-adevăr, universul se auto-organizase în acea dimineaţă. Tânărul primise informaţiile care l-ar fi putut ajuta în munca lui, dacă era deschis către ele; iar eu am primit o demonstraţie despre cum se trag oamenii pe ei înşişi înapoi, prin faptul că nu-şi amintesc cine sunt – mi s-a sugerat că ar trebui să includ acest subiect în cartea de faţă, adăugându-l astfel, muncii *mele*!

Totuşi, niciunul dintre noi nu ar fi fost atât de ajutat, dacă nu am fi fost suficient de deschişi la inimă şi la minte pentru a ne angaja în dialoguri prietenoase cu persoana din faţa noastră. El mi s-a prezentat; eu l-am întrebat despre el. Aceste două lucruri – în aparenţă, momente lipsite de importanţă din cadrul unei conexiuni umane – au deschis uşa prin care universul ne-a putut oferi daruri amândurora.

Totuşi, niciunul dintre noi nu poate *obţine* darul, decât dacă se face pe sine *disponibil* pentru a-l primi. El ar fi putut fi preocupat de altceva şi deloc interesat să interacţioneze cu clientul aflat pe scaunul din spate, iar eu aş fi putut fi preocupată şi deloc interesată să interacţionez cu el. Acestea sunt felurile prin care respingem mereu miracolele. Nu reuşim să realizăm că lucrurile de care avem nevoie se află la dispoziţia noastră, în fiecare moment. În cea mai mare parte a timpului, ne blocăm receptarea unui miracol, crezând că nu ar putea fi atât de uşor. Dar florile nu cresc uşor? Credem că ştim ce avem nevoie şi ce trebuie să facem ca să determinăm lucrurile să se întâmple. Dar chiar ştim? Încercaţi numai să concepeţi o strategie pentru un miracol!

Oamenii nici nu au idee despre ce pierd în viaţă, prin atitudinea de a nu lua în seamă alţi oameni şi darurile pe care ei le aduc. Într-un univers în care totul este planificat pentru a ne furniza în fiecare moment lecţiile perfecte, sunt lecţii care ne aşteaptă în locurile cele mai neaşteptate. Poate că ai făcut greşeala să gândeşti despre cineva că „nu este important", discreditând în vreun fel acea persoană, doar ca să afli mai târziu că ea era exact persoana care te-ar fi putut ajuta. Uneori suntem atât de frământaţi de a „deveni de succes", că uităm importanţa faptului de a fi fiinţe umane de succes, de a-i asculta cu atenţie pe oameni, de a participa spontan la orice are viaţa de oferit. Cei care au făcut această greşeală au descoperit că, în final, nu a fost bine pentru activitatea lor. Tatăl meu obişnuia să spună frecvent: „Zilele mândriei trec repede."

Nu există o cale prin care să putem formula raţional sau prevedea de unde îşi va face apariţia următorul nostru miracol. Aproape în fiecare moment ne aflăm în locul potrivit, la timpul potrivit, *dacă păşim cu totul în momentul aflat la dispoziţie.*

Un mod obişnuit prin care oamenii resping curgerea miracolelor este să respingă iubirea, pe principiul că „Sunt prea ocupat cu cariera". Nu există o carieră mai importantă decât a fi în întregime viu, a fi cu totul prezent şi a fi o fiinţă umană complet iubitoare. Cineva de care te îndepărtezi pentru că relaţia va „consuma prea mult timp" poate fi persoana cu care poţi trăi experienţele care aştern calea acelor miracole pe care ţi le doreşti.

Universul nu desparte categoriile „iubire" și „muncă", pentru că, în realitate, totul este **iubire** și **totul** este muncă!

Să nu crezi vreodată că **a** te **îndepărta** de iubire poate fi un lucru isteț sau cine **știe** ce **mișcare** inteligentă pentru cariera ta. Când oprești revărsarea **iubirii** din propria ta inimă, oprești revărsarea ei la ușa ta. Acest lucru este tot atât de valabil în privința curgerii banilor, cât și în privința curgerii a orice altceva. Lasă-i să curgă *de la* tine, și vor curge *spre* tine.

CAPITOLUL 13

Meditația

Iluminarea începe ca o idee abstractă şi apoi face o călătorie fără distanţă, de la cap la inimă. Aşa cum ştim majoritatea dintre noi, simpla înţelegere intelectuală nu este suficientă pentru a ne schimba vieţile.

Albert Einstein a spus că problemele lumii nu pot fi rezolvate la acelaşi nivel de gândire pe care ne aflam atunci când le-am creat. Un nivel diferit de gândire necesită o perspectivă diferită asupra lumii şi unde cerebrale diferite.

Pe parcursul stării noastre normale de conştiinţă, creierul uman emite aşa numitele unde *beta*. Când intrăm în meditaţie, creierul modifică emisia şi începe să emită unde *alpha* şi, uneori, chiar undele mai profunde, *delta*. Undele *delta* ne ajută să accesăm subconştientul, reduc nivelul hormonului denumit cortizol (cunoscut că provoacă stresul şi îmbătrânirea) şi produc o stare de relaxare similară somnului adânc.

Aşa cum ne îngrijim de hrană, pentru a ne alimenta sinele fizic, tot aşa ar trebui să ne îngrijim şi de meditaţie şi rugăciune, pentru a ne alimenta sinele spiritual.

Adevărata practică a meditaţiei înseamnă mai mult decât să aţinteşti privirea într-o lumânare şi să respiri profund, să stai nemişcat, liniştindu-ţi mintea şi aşa mai departe. Relaxarea profundă este importantă, dar nu înseamnă meditaţie. Orice meditaţie este relaxare, dar nu orice relaxare este meditaţie.

O practică adevărată a meditaţiei – precum parcurgerea exerciţiilor din *Culegerea de exerciţii pentru studenţi a Unui Curs în Miracole* sau efectuarea *Meditaţiei Transcedentale*, a meditaţiei budiste sau a altei forme de meditaţie spirituală, religioasă sau chiar laică – include o tehnică prin care cuvintele sau sunetele instruiesc mintea să ajungă în zone profunde. Aceste zone deţin cheia nu doar în privinţa reducerii stresului, ci în privinţa a mult, mult mai mult. O mai mare pătrundere în esenţa lucrurilor, o înţelegere mai profundă, o perspectivă mai largă, un sistem de cunoaştere mai complet, o pace mai adâncă, iertare şi iubire – toate acestea apar mai uşor dintr-o minte meditativă. Singură, mintea raţională nu

poate produce toate acestea.

Pentru a experimenta în mod real şi nu doar pentru a conceptualiza pătrunderea în aceste zone, vrem să integrăm principiile spirituale pe care le îmbrăţişăm. Vrem ca şi spiritul nostru să fie reaprins - şi nu doar mintea raţională. Vrem ca psihicul nostru să fie reconectat. Vrem să experimentăm schimbări miraculoase.

Asemenea schimbări duc la evoluţia sinelui nostru adevărat. Aşa cum ne îngrijim de hrană, pentru a ne alimenta sinele fizic, tot aşa ar trebui să ne îngrijim şi de meditaţie şi rugăciune, pentru a ne alimenta sinele spiritual.

Meditaţia este ca un exerciţiu spiritual, dezvoltând „muşchii atitudinii" şi făcându-i puternici. Consideră meditaţia ca pe un antrenament zilnic. După un anumit punct în viaţa noastră, indiferent dacă este vorba despre muşchii fizici *sau* despre „muşchii atitudinii", gravitaţia trage în jos ceea ce noi nu antrenăm. Exemple de „muşchi spirituali" neantrenaţi sunt: cinismul, negativitatea, victimizarea, mânia, emiterea de judecăţi şi frica. Aşa cum facem bine antrenându-ne corpurile cu exerciţii fizice regulate, facem bine să ne antrenăm şi mintea. Aşa cum afirmă *Un Curs în Miracole*, suntem „mult prea toleranţi cu rătăcirile minţii".

Din nou, la fel ca şi în cazul exerciţiilor fizice, nu ne putem permite să ne oprim din a medita. Atunci când ne privim în oglindă, nu ne spunem niciodată: „Îmi place cum arăt acum, aşa că pot să termin cu exerciţiile." Şi nu putem spune nici că: „Mă simt liniştit acum, aşa că pot să

termin cu meditaţia". Forţa de gravitaţie, atât cea fizică, dar şi cea emoţională, lucrează zilnic. La fel trebuie să facem şi noi, pentru a-i contracara efectele.

Aşa cum ne spălăm pentru a înlătura de pe corp murdăria adunată în ziua precedentă, medităm pentru a înlătura stresul adunat ieri în mintea noastră. Practicarea meditaţiei este unul dintre cele mai puternice suporturi pentru starea noastră fizică de bine, precum şi pentru sănătatea noastră mentală şi emoţională. Ne ajută chiar şi din punct de vedere financiar! Potrivit unui articol publicat de *Asociaţia Americană de Sănătate Publică*, studenţii care practică *Meditaţia Transcedentală* cheltuiesc anual pentru sănătate cu 11 procente mai puţin decât restul populaţiei.

Haideţi să privim mai atent la felul în care meditaţia ne influenţează munca şi capacitatea de a câştiga bani. Mediul de muncă actual este de obicei stresant. Între bombardamentul de douăzeci şi patru de ore pe zi cu ştiri, adesea deprimante, şi agitaţia economică de nestăpânit de pretutindeni, mulţi simt că abia reuşesc să facă faţă. Reacţiile disfuncţionale precum mâncatul în exces, consumul exagerat de băutură şi droguri, automedicaţia cu pastile recreaţionale sau de origine farmaceutică au devenit răspunsuri uzuale la stres.

Lucrurile se mişcă prea repede, iar noi pur şi simplu nu am fost creaţi pentru asta. Timp de milioane de ani, strămoşii noştri au trudit cu trupurile lor, au muncit pământul şi au stat seara în jurul focului spunând

povești. Nu au pierdut vremea toată ziua la computer. Provocarea noastră este de a compensa stricăciunile produse de asaltul modernismului asupra sistemului nostru nervos. O viteză mare aduce după sine o şansă mai mare de a greşi. Nu ne gândim adecvat la un subiect, de la un capăt la celălalt; lăsăm frica să ia o decizie, săpându-ne singuri o groapă şi mai mare decât cea în care ne aflăm deja; nu reuşim să ne conectăm profund cu oamenii şi situaţiile din jurul nostru.

Dar cu noi se petrece o revoluţie în conştiinţă, iar meditaţia se află în linia întâi. Din ce în ce mai multă lume este interesată de nutriţie, yoga, mişcare, spiritualitate şi aşa mai departe, pentru a contracara disfuncţiile şi stresul timpurilor pe care le trăim.

Cu ani în urmă, am făcut o cratiţă de chili. Când am gustat, mâncarea era prea iute; era clar că adăugasem prea mult ardei roşu. Când am sunat-o pe mama, rugând-o să mă ajute, mi-a spus să adaug un cartof crud care să absoarbă iuţeala. A avut dreptate: a funcţionat! Nu am uitat niciodată imaginea aceea, pentru că îmi aminteşte de cum mă simt când meditez. Meditaţia îmi absoarbe gândurile nebune, aşa cum cartoful crud a absorbit iuţeala ardeiului roşu.

Ca studentă a *Unui Curs în Miracole*, citeam în fiecare zi câte o lecţie din *Culegerea de exerciţii pentru studenţi* – „Astăzi Îi dau viaţa mea lui Dumnezeu, pentru a mi-o ghida", „În prezenţa Lui intru acum", „Sunt acasă. Frica este străină aici" şi alte lucruri aflate

acolo – şi, deşi nu pot spune că practicarea meditaţiei garantează că voi fi cea mai bună versiune a mea pentru întreaga zi, cu siguranţă mă reţine de la a fi cea mai *rea* versiune a mea. Pot *avea* gânduri sau emoţii negative, dar şansele de a acţiona în conformitate cu ele sunt drastic reduse. Şi dacă toţi am fi oneşti cu noi înşine, am şti cât de important este acest lucru.

E de ajuns o singură secundă pentru ca lipsa de control asupra unui impuls să ne distrugă puterea de înţelegere. Spunem ceva ce mai târziu ne dorim să nu fi spus; scriem un e-mail pe care mai târziu ne dorim să nu-l fi trimis; răspundem la un mesaj pe telefonul mobil pe care mai târziu ne dorim să-l fi ignorat, pur şi simplu,. Acestea sunt momentele care, uneori, ne distrug până şi cele mai bune planuri de afaceri şi drumul spre succes, atât în relaţiile noastre personale, cât şi în cele profesionale.

Beneficiile meditaţiei merg dincolo de de-stresarea minţii; în fapt, meditaţia *extinde* mintea. Ne oferă pătrunderea în esenţa lucrurilor şi iluminare. Ne clădeşte înţelepciunea şi compasiunea. Ne ajută foarte mult să devenim persoanele care ne dorim să fim.

Redau mai jos o rugăciune, urmată de mai multe afirmaţii, care furnizează o abordare meditativă a banilor şi carierei. Citeşte rar fiecare afirmaţie, vizualizând imaginile pe care le evocă, explorând ideea sau scena, şi cere interior iluminare. S-ar putea să reuşeşti să realizezi toate acestea cu ajutorul unui singur paragraf, ceea ce este în regulă. Ceea ce contează este să facem

zilnic tot ceea ce putem pentru a ne realinia gândurile cu Mintea lui Dumnezeu.

Fă următoarea meditaţie cu blândeţe şi fără stres. Aşază-te într-o poziţie confortabilă, închide ochii şi simte-te în prezenţa lui Dumnezeu. Începe cu o rugăciune, cum ar fi:

Doamne,
Îţi dăruiesc Ţie acest timp de linişte.
Te rog, dizolvă-mi gândurile de stres şi frică.
Şi condu-mă în acel loc interior
Unde totul este pace şi iubire.
Amin.

Apoi, ţinând în continuare ochii închişi, permite-i minţii să comute uşor. Când simţi că eşti pregătit, priveşte cu onestitate la cum arată viaţa ta materială. Cu puterea imaginaţiei, revarsă o lumină sfântă peste tot ceea ce vezi. Cere să ţi se arate tot ceea ce trebuie să ştii şi să conştientizezi, iar Spiritul Sfânt te va ghida.

Când te uiţi la serviciu şi la bani, fă-o din perspectiva spiritului tău. Recunoaşte faptul că munca ta este modul tău de a servi şi caută căi prin care ai putea să serveşti mai mult.

Uită-te la ceea ce ai permis să treacă neobservat, neapreciat sau subevaluat.

Salută-i în spirit pe cei împreună cu care lucrezi acum, pe cei cu care ai lucrat înainte sau pe cei cu care ai putea lucra în viitor.

Dedică-ţi munca scopurilor sfinte. Priveşte cum se schimbă imaginile când faci asta.

Mărturiseşte cu smerenie şi ispăşeşte orice greşeli financiare din trecut. Cere iertare pentru orice mod greşit de a gândi şi roagă-te pentru un miracol.

Observă orice ungher în care atitudinea este aceea de a te feri de bogăţie – în care simţi că este greşit să ai bogăţii sau în care îi judeci pe cei care sunt bogaţi – şi dă-i voie acestui zid de greşeli să se năruie.

Acum vizualizează-te ca fiind o persoană bogată, care păşeşte în energia abundenţei şi care îşi asumă responsabilităţile ce decurg din a fi bogat.

Fă un angajament interior că vei folosi bunăstarea, sub orice formă va veni ea în viaţa ta – aşa cum hotărăşte Dumnezeu – ca pe un mijloc de binecuvântare şi niciodată pentru a face rău.

Vizualizează-te gestionând sume mari de bani, dacă aceasta este ceea ce îţi doreşti cu adevărat. Priveşte aceşti bani ca pe un schimb de energie în cadrul căruia darurile lui Dumnezeu sunt exprimate prin tine, pentru a binecuvânta lumea.

Vizualizează-te pe tine însuţi ca pe o persoană care are parte de bunăstare şi prosperitate. *Fii conştient de faptul că orice poţi fi, poţi obţine.*

Priveşte cum Dumnezeu te transformă într-o persoană a cărei abundenţă interioară se aliniază cu abundenţa exterioară pe care El o doreşte pentru tine. Dă-ţi voie să locuieşti, din punct de vedere energetic, în

acest spaţiu şi menţine viziunea timp de cel puţin cinci minute pe zi. Dă-ţi voie să simţi modificările subtile în gândire, energie, emoţii, comportament şi în dorinţă, care decurg firesc din toate acestea.

Mulţumeşte-i lui Dumnezeu şi slăveşte-L.

Amin.

CAPITOLUL 14

Rugăciunea

Citez din *Cursul în Miracole*: „Rugăciunea este mijlocitoarea miracolelor. Este un mijloc de comunicare al celui creat cu Creatorul."

Rugăciunea este o cerere conştientă ca gândurile noastre să fie schimbate de către o putere mai mare decât a noastră. Această schimbare de la gândirea egotică, la gândirea spiritului, *este* miracolul.

O viaţă de rugăciune este o orientare mentală – o acordare la Dumnezeu, pe toată durata unei zile. Rugăciunea ghidează mintea să audă vocea lui Dumnezeu peste vocea ego-ului, să observe gândurile iluminate şi ideile ce decurg natural din zonele mai adânci ale conştiinţei noastre.

Prin rugăciune, cerem ceea ce putem învăţa, ce revelaţie vrea Dumnezeu să primim, ce iluminare ar plasa El în interiorul nostru. Universul este ca o casă dotată cu instalaţie electrică, însă noi, de prea multe ori,

suntem ca nişte lămpi neconectate la priză. Rugăciunea este calea prin care ne conectăm la Divinitate, aliniindu-ne gândirea cu iubirea care impregnează toate lucrurile.

Universul este ca o casă dotată cu instalaţie electrică, însă noi, de prea multe ori, suntem ca nişte lămpi neconectate la priză. Rugăciunea este calea prin care ne conectăm la Divinitate, aliniindu-ne gândirea cu iubirea care impregnează toate lucrurile.

Rugăciunea ne extinde conştiinţa, extinzând astfel gama de posibilităţi pe care le experimentăm. Aşa cum am văzut într-un capitol anterior, atunci când atitudinea noastră este negativă, apar puţine oportunităţi. Aceasta nu se întâmplă datorită faptului că oportunităţile nu există, ci pentru că atitudinea şi energia noastră negativă ne fac să fim orbi şi să nu le vedem. Poţi lua masa de prânz într-o zi, lângă o femeie care îţi poate oferi o oportunitate de lucru minunată, dar pentru că atitudinea ta este de a repeta continuu cât de dure sunt lucrurile şi cât de dură este situaţia prin care treci, nu se întâmplă ca ea să te angajeze într-o conversaţie despre cum să mergi mai departe în mod creativ. Motivul este că i-ai arătat cât de eficient eşti – sau nu eşti – în a gestiona problemele din viaţa ta profesională. Energia ta respinge orice miracol care ar fi putut apărea.

Dacă te-ai fi trezit în acea dimineață afirmând: „Aceasta este ziua pe care Domnul a făcut-o" – o zi a posibilităților infinite, pentru că El este un Dumnezeu al posibilităților infinite, o zi în care universul își întinde brațele pentru a-ți dărui fiecare oportunitate de a experimenta bucuria – te-ai fi conectat în mod diferit în timpul mesei de prânz.

Energia ta, atitudinea, pozitivitatea, cuvintele tale, abilitatea de a-i asculta pe ceilalți și de a fi cu adevărat conectat la prezent – toate aceste lucruri fac din tine o persoană cu care ceilalți vor să fie, să lucreze, să împărtășească idei. Această energie este baza spirituală a creării bunăstării.

Am cunoscut odată, o actriță care își căuta de lucru. Era invitată în mod constant la petreceri, dar refuza cu consecvență, spunând: „Nu găsești de lucru mergând la petreceri". Doamne, cât de mult greșea!

Nu poți ști niciodată pe cine urmează să întâlnești și unde – sau sub ce formă se poate arăta o oportunitate. Făcătorul de miracole nu se înfățișează doar pentru interviuri, ci se înfățișează pentru *viață.*

Rugăciunea aranjează universul din jurul tău pentru că îți aranjează mintea:

Doamne, îți predau Ție munca mea și dorința mea de a munci. Îți predau Ție frica mea, îți predau Ție banii mei și îți predau Ție datoriile mele. Îți predau Ție visurile mele, viziunile și rușinea mea. Îți predau Ție teama mea de eșec și speranțele mele. Amin.

Ceea ce punem în mâinile lui Dumnezeu este preschimbat într-o gândire corectă. Altarul lui Dumnezeu se află în mintea noastră, iar ceea ce este aşezat pe altar este apoi transformat.

Nu există o formulă magică pentru cum să te rogi; nimeni nu monitorizează dacă „o faci corect" sau nu. Roagă-te pur şi simplu din inimă, având simţăminte de genul: „Doamne, ridică aceste lucruri." A cere ca ceva să fie „ridicat la ordinea corectă divină" înseamnă a cere să fie ridicat la nivelul celor mai înalte forme-gând posibile. O formă-gând de vibraţie joasă este ceva de genul: „Sunt un ratat; nu sunt bun de nimic; nu voi reuşi niciodată." O formă de gând de vibraţie înaltă este de genul: „Sunt un copil al lui Dumnezeu. Ştiu că am făcut greşeli, dar le voi îndrepta. Sunt dispus, în toate modurile posibile, să fiu persoana care ar vrea Dumnezeu să fiu. Sunt dispus să mi se arate aspectele pe care trebuie să le îmbunătăţesc şi ştiu că Dumnezeu are un plan pentru mine. Mă pun în serviciul omenirii şi Îl rog pe Dumnezeu să mă folosească pentru a ajuta la vindecarea lumii."

Când medităm şi ne rugăm, ne aliniem mintea cu puterea lui Dumnezeu. Sistemul nostru nervos primeşte mantia de pace a lui Dumnezeu; gândurile noastre anxioase sunt înlocuite cu gânduri de pace. Gândurile noastre întunecate devin luminoase şi strălucitoare. Şi această corecţie nu se aplică doar în cazul banilor sau al serviciului; ea se aplică în toate cazurile.

În absolut fiecare moment, în absolut fiecare clipă

sfântă, universul este gata să o ia din nou, de la început. Singurul moment în care timpul lui Dumnezeu se intersectează cu timpul liniar este momentul prezent; miracolele se întâmplă *acum*, nu în trecut sau în viitor. În absolut fiecare moment, Dumnezeu își revarsă iubirea Lui pentru tine, cu nesfârșite oportunități de reînnoire și renaștere. În absolut fiecare moment, Dumnezeu spune: „Întreaga lume este aici. O vrei? Pășește în ea, pentru că este a ta."

Astfel că ne adresăm întregii eternități, clipă, de clipă, de clipă:

Tatăl nostru Care ești în Ceruri
Sfințească-se Numele Tău.

Doamne, Cel ce locuiești în tărâmul Adevărului, fie Cuvântul Tău atotputernic în mintea mea.

Vie Împărăția Ta,
Facă-se voia Ta,
Precum în Cer, așa și pe pământ.

Fie ca lumea în care trăiesc aici, pe pământ, să reflecte realitatea divină a iubirii.

Pâinea noastră cea de toate zilele
Dă-ne-o nouă astăzi
Și ne iartă nouă greșelile noastre
Precum și noi iertăm greșiților noștri.

Fie ca astăzi să primesc ceea ce am nevoie. Fie-mi drumul deschis, aşa cum îmi deschid inima spre ceilalţi.

Şi nu ne duce pe noi în ispită
Şi ne izbăveşte de cel viclean
Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava
Acum, şi pururea, şi în vecii vecilor!
Amin.

Şi atunci când sunt tentat să gândesc fără iubire, fie ca Spiritul Sfânt să mă ghideze înapoi spre gânduri iubitoare, pentru ca iubirea să fie experienţa mea, iubirea să fie puterea mea, iubirea să fie fericirea şi pacea mea, clipă, de clipă, de clipă.

Amin.
Şi aşa şi este.

CAPITOLUL 15

Crearea bunăstării prin puritatea inimii

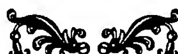
Am auzit odată o poveste despre un învăţător spiritual indian, care le-a spus discipolilor lui că *ashram*-ul lor avea nevoie de o anumită sumă de bani. Când discipolii l-au întrebat de unde vor veni banii, el le-a răspuns: „De oriunde se află acum!"

Bunăstarea nu vine din „altă parte". Nu vine din afara ta, ci, mai degrabă, se manifestă în concordanţă cu gândurile tale. Banii creaţi în mod cinstit nu vin *de la* alţi oameni; ei vin *prin* ei.

A-i privi pe alţi oameni ca pe sursa banilor noştri este o idolatrizare, pentru că presupune să le vedem pe alte persoane ca pe sursa bunăstării noastre. Acest mod de a privi ne poate duce, inclusiv, la gânduri sau comportamente exploatatoare sau manipulatoare. Când realizăm că universul însuşi este sursa binelui nostru,

pur şi simplu îi permitem să ne împlinească nevoile în orice fel alege el. Şi universul nu va exploata pe nimeni, niciodată. Facem orice este de făcut şi simţim că trebuie să facem, iar universul ne plăteşte în felul pe care îl consideră corect.

Pentru făcătorul de miracole puritatea inimii este, aşadar, motorul cel mai măreţ care creează bunăstarea.

Vom face unele lucruri fără a fi plătiţi, pentru că simţim că aşa este corect. Pentru alte lucruri vom cere bani, deoarece – în împrejurări diferite – este corect să cerem un schimb echitabil în bani. Dar banii în sine nu ar trebui să constituie motivul pentru care facem ceva. Universul ştie ce avem nevoie şi este inerent programat să ne scoată în cale acele lucruri. Ştie cum să transforme orice în tot ceea ce este necesar.

Pe vremea când îi citeam *Cenuşăreasa* fiicei mele, mă izbea mereu adânca înţelepciune din spatele poveştii. Cenuşăreasa avea nevoie de o rochie pentru bal şi universul a avut grijă de asta. Zâna Bună nu i-a comandat o rochie nouă dintr-un catalog; a transformat zdrenţele cu care era ea îmbrăcată într-o rochie de bal. Cenuşăreasa avea nevoie să ajungă la bal, iar universul a avut grijă de asta. Zâna Bună nu a comandat o limuzină;

a transformat un dovleac într-o trăsură și șoarecii într-un vizitiu. Puritatea inimii Cenușăresei a chemat Zâna bună – iar Zâna Bună a chemat tot ce îi trebuia Cenușăresei.

Bagheta fermecată a Zânei Bune? Gânduri adevărate de iubire. Lumina pe care bagheta ei o arunca asupra lucrurilor? Adevărata înțelegere. Magia pe care o folosea? Miracolul care rezultă.

Zâna Bună nu a avut nevoie să cheme o mașină, pentru că universul a transformat materialul existent în miracole. Astfel acționează universul: orice există deja, reprezintă platforma a ceea ce va fi. În ciuda condiției sale de servitoare, Cenușăreasa avea o minte orientată spre miraculos. Și astfel, ea a atras miracolele.

Într-una din ecranizările poveștii, Cenușăreasa se necăjește că mama și surorile ei vitrege tocmai au plecat la bal fără ea. Ea iese afară, pe drum, și plânge, când Zâna Bună apare în sfârșit. Cenușăreasa exclamă: „Oh, Zână Bună, am crezut că nu vei ajunge niciodată!", iar Zâna Bună îi răspunde: „Oh, asta nu-i adevărat, altfel n-aș fi putut ajunge". Câtă metafizică în *această frază*!

Sufletele noastre sunt Cenușăreasa, ego-ul este haina mamă vitregă, iar Spiritul Sfânt este Zâna noastră Bună. Poveștile chiar spun totul!

Conform *Cursului în Miracole*: „Miracolele sunt dreptul fiecăruia, dar mai întâi este necesară purificarea". Există numai o singură categorie de impurități care țin miracolele departe: lipsa de iubire. Zâna Bună nu i s-a arătat mamei vitrege sau urâtelor surori vitrege ale Cenușăresei, pentru că gândurile

lor erau rele. Ele aveau resurse materiale din belşug, dar nu aveau iubire în inimă. Astfel că toate planurile lor n-au dus la nimic.

Pentru făcătorul de miracole, puritatea inimii este, aşadar, motorul cel mai măreţ care creează bunăstarea.

Există trei paşi spirituali ce privesc transformarea metafizică a lipsei abundenţei:

(1) fii recunoscător pentru ceea ce ai deja,

(2) curăţă tot ceea ce e nevoie să cureţi,

(3) îngăduie-ţi să vrei ceea ce vrei.

Împreună, cei trei paşi reprezintă un amestec puternic.

1. *Fii recunoscător pentru ceea ce ai deja!*

Poate părea o banalitate să spui „fii recunoscător pentru ceea ce ai deja" şi totuşi, aceasta este înţelepciune pură. Este una dintre acele afirmaţii căreia îi dăm crezare, dar numai ocazional. Cei mai mulţi dintre noi suntem recunoscători pentru multe lucruri, dar într-un mod superficial. Iar gândurile superficiale au doar o putere superficială.

Având în vedere că un miliard de oameni de pe această planetă trăiesc cu mai puţin de 1,25 dolari pe zi, prin comparaţie, majoritatea dintre noi trăim într-o abundenţă fabuloasă. Şi totuşi, când a fost ultima dată când am mulţumit pentru faptul că avem o casă în care locuim? Când a fost ultima dată când ne-am concentrat pe ceva ce avem în vieţile noastre şi pentru care am

mulțumit, cu adevărat și în mod real? Când a fost ultima dată când am făcut, mental, o listă cu binecuvântările de care avem parte, în loc să trecem în revistă toate motivele de nemulțumire?

A mulțumi nu înseamnă doar „a face un lucru bun": este o putere metafizică sau „bagheta fermecată". Prin revărsarea luminii recunoștinței peste ceea ce avem acum, literalmente îi sporim valoarea în mintea noastră. Apoi universul reflectă asta, transformându-ne simplele zdrențe într-o rochie de seară și ducându-ne la bal.

Dacă gândul tău este: „Tot ce am sunt fleacuri", atunci te vei simți conform acestui gând. Dacă ești recunoscător pentru ceea ce ai, gândind: „Am atât de mult", atunci vei simți abundența care te înconjoară.

Lipsa atrage lipsă și abundența atrage abundență. În cazul în care convingerea ta interioară este: „Nu am suficient", atunci nu vei avea niciodată. În cazul în care convingerea ta interioară este: „Am atât de mult", atunci ți se va da mai mult.

Ar putea fi mai simplu de atât? Da. Pentru că aceasta este puterea fiecărui gând pe care îl avem.

2. *Curăță tot ceea ce e nevoie să cureți!*

Majoritatea dintre noi am avut cel puțin o experiență neplăcută sau chiar dureroasă legată de bani. Poate că cineva te-a furat sau te-a exploatat financiar. Poate că ai ratat o oportunitate financiară

care ţi-a ieşit în cale. Poate că ai facturi pe care nu le poţi plăti. Poate că nu ai de lucru, şi poate nici măcar vreo perspectivă a unui job.

Deci, ce am învăţat până acum? Am învăţat că banii nu vin din lumea materială; ei reprezintă un lucru material care vine dintr-o sursă imaterială. Prin urmare, atunci când avem o problemă legată de bani, înseamnă că avem o problemă materială cu o soluţie imaterială, iar soluţia imaterială se află în minte.

Îţi sugerez să-ţi faci o listă cu toate zonele în care banii reprezintă o problemă pentru tine. Scrie problema sau problemele în partea stângă a paginii, lăsând destule spaţii goale sub fiecare.

Acum urmează o introspecţie serioasă. Pentru fiecare problemă legată de bani pe care ai notat-o, scrie în spaţiile rămase goale o evaluare onestă a situaţiei. Abordează această sarcină cu o atitudine de sinceritate brutală şi angajament pentru adevărul spiritual. Asumarea responsabilităţii pentru propria noastră parte de vină din dezastrele noastre este crucială pentru a le putea transforma.

- *Care a fost partea ta de vină în crearea problemei?*
- *Pe cine ai nevoie să ierţi?*
- *Ce rămâne de curăţat?*

Am găsit acest proces ca fiind revelator în propria mea viaţă. În timp ce, de-a lungul anilor, alţii au greşit faţă de mine în privinţa banilor, o privire mai profundă asupra situaţiilor m-a făcut conştientă de felul în care eu i-am ajutat să facă asta. Da, ei au fost făptaşii, dar eu

am fost atât o victimă, cât un participant inconştient la tragedii urâte şi întunecate.

Un agent mi-a furat banii din drepturile de autor; însă, pe de altă parte, eu nu mi-am citit propriile formulare referitoare la drepturile de autor. Un avocat care trebuia să mă apere a eşuat; dar, pe de altă parte, eu nu am ascultat ceea ce îmi spunea instinctul. Am învăţat cum propria mea iresponsabilitate şi inconştienţă mi-au creat dezastrele financiare, făcând ca oamenii care mi-au greşit să nu fie altceva decât nişte pioni într-un plan pe care eu însămi l-am creat inconştient.

Totul a fost o lecţie pentru a deveni un adult matur şi responsabil şi pentru a ajunge să înţeleg aceste lucruri. Mi-a fost greu să-i iert pe cei care s-au purtat urât faţă de mine, fără a fi capabilă de a mă ierta pe mine însămi. *Un Curs în Miracole* ne spune că plătim un preţ mare, dacă nu ne asumăm sută la sută responsabilitatea pentru propria experienţă; preţul este acela că vom crede că nu o putem schimba.

Ca ajutor în procesul de asumare a responsabilităţii şi de iertare de sine, gândeşte-te să-I scrii o scrisoare lui Dumnezeu, în care să-I vorbeşti despre fiecare dintre problemele pe care le-ai scris în lista de mai sus. Mărturiseşte toate situaţiile în care tu însuţi (însăţi) ai făcut o greşeală, în care nu ai acţionat cu integritate, în care ai atras reacţii bazate pe frică prin acţiunile tale bazate pe frică – şi aşa mai departe. Permite-i mâinii tale să continue să scrie, pe măsură ce El răspunde.

Fii dispus(ă) să-L auzi şi fă lucrurile corect, în

conformitate cu ghidarea ta interioară, ori de câte ori poţi.

Dacă ai o factură de plătit, concepe un plan de achitare a ei. Chiar dacă fiecare rată lunară este de doar 5 dolari, aminteşte-ţi că universul răspunde pe deplin acestui concept demodat denumit „a face ceea ce e corect".

Odată ce recunoşti Legea Cauzei şi a Efectului ca fiind piatra de temelie a universului, începi să acţionezi cu corectitudine spre binele tău. Realizezi că a fi integru este în interesul tău. Cauţi să trăieşti o viaţă mai curată nu doar pentru că simţi că aşa *ar trebui*, ci pentru că *vrei* asta. Realizezi că întunericul din viaţa ta a fost adus de frica ta şi îţi doreşti să te eliberezi de frică. În momentul în care pătrunzi în lumina realităţii tale spirituale, te ridici peste ego şi întunericul dispare.

3. *Dă-ţi voie să vrei ceea ce vrei!*

Mulţi oameni au o mare problemă cu a-şi da voie să vrea ceea ce vor cu adevărat. Ei cred, cel puţin inconştient, că ar fi prea mult să ceară o fericire totală. Prin urmare, nici măcar nu se deranjează să-şi asculte dorinţa inimii.

Dar când mintea ta este acordată prin rugăciune, meditaţie şi iertare, când corpul tău este acordat printr-o nutriţie sănătoasă şi exerciţii fizice şi când comportamentul tău este acordat, printr-un efort sincer, la un angajament sănătos, atunci ai câştigat dreptul de a avea încredere în tine. Pentru că, atunci când eşti aliniat cu adevărul, dorinţele tale sunt onorabile. Când te rogi şi meditezi, *nu vrei* să judeci şi să agresezi; când te hrăneşti

sănătos şi faci exerciţii fizice, nu vrei să stai în faţa televizorului şi să mănânci îngheţată în fiecare seară; iar când cauţi să trăieşti cu integritate, nu vrei să câştigi bani pe seama altora.

Dorinţa este corectă, atunci când curge printr-un vas curat. Materializarea corectă a banilor înseamnă materializare rezultată din utilizarea corectă a minţii. Banii câştigaţi în mod onest sunt o reflectare a abundenţei pe care ai generat-o prin faptul că îi oferi universului darurile cu care eşti înzestrat. Nu este vorba sub nicio formă de devalizare a resurselor lumii sau a buzunarului altcuiva. Este o expresie a Infinitului, introdusă în lumea finită.

Privind natura, îi observăm clar abundenţa. De la înfăţişarea extraordinară a unei flori, la culorile uimitoare ale penelor unei păsări, de la grandoarea unui şir de munţi, la lumina scânteietoare a stelelor pe cerul nopţii, universul funcţionează simplu, deşi felul prezentării nu este simplist. În acest fel ar trebui să ne trăim viaţa: funcţionând simplu – servind scopurilor iubirii – dar exprimându-ne pe noi înşine cu acea sensibilitate estetică sau artistică ce ne produce bucurie. Ideea că numai îmbrăcămintea simplă, sărăcăcioasă exprimă sfinţenia nu se potriveşte cu expresia naturală a unui univers viu şi iubitor. Condiţia noastră exterioară nu determină sfinţenia gândurilor noastre. Niciun grup socio-economic nu are monopol asupra iubirii.

Mulţi oameni pun semnul egal între dragostea pentru bani şi lăcomie. Dar dragostea pentru bani nu este lăcomie prin ea însăşi - nu mai mult decât este lăcomie

dragostea de orice altceva. Lăcomia se manifestă atunci când ai o dorinţă care te face orb la nevoile sau dorinţele celorlalţi. Dragostea mea pentru artă nu mă face lacomă; nu mă determină să plănuiesc să fur artă de pe pereţii casei altcuiva. Dragostea mea de literatură nu mă face lacomă; dacă citesc o carte de Thomas Hardy, nu rămâne mai puţin Thomas Hardy pentru tine. În mod similar, dragostea mea de bani nu mă face lacomă decât dacă privesc banii mei ca pe ceva ce iau de la tine, în loc să-i privesc ca pe ceva ce am creat împreună cu tine.

Dacă echivalez dragostea de bani cu lăcomia, îmi limitez inconştient abilitatea de a atrage bani. Pentru că, dacă îi atrag, înseamnă că sunt lacom - prin urmare, sunt rău; prin urmare, trebuie să mă simt vinovat; prin urmare, trebuie să mă ţin departe de bani pentru a evita să mă simt vinovat.

Şi apoi ne mai mirăm de ce nu avem bani!

Acum, să ne imaginăm un scenariu cu totul diferit.

Tu depui un efort corect şi primeşti, în schimbul lui, o recompensă financiară. Ţinând minte că toată abundenţa vine de la Dumnezeu, realizezi că eşti doar administratorul banilor tăi. Realizezi că acolo de unde vin banii, există prosperitate mai mult decât suficientă, pentru că Dumnezeu este un tărâm al abundenţei infinite. Primeşti orice este menit să ajungă la tine, cu receptivitate binevoitoare şi cu recunoştinţă, şi totodată cu un simţ serios al responsabilităţii, în vederea bunei gestionări şi utilizări a banilor pe care îi ai.

La fel ca orice altceva, banii sunt o reflectare a iubirii.

Ei sunt spre a fi folosiţi sub îndrumarea lui Dumnezeu, ca un mijloc de a avea grijă de toate fiinţele vii. Suntem meniţi să utilizăm banii care vin în calea noastră, pentru a avea grijă de noi şi de cei apropiaţi nouă, precum şi pentru activităţi caritabile şi nonprofit, dar şi în cadrul unor afaceri care aduc profit în mod cinstit. Atunci când sunt făcute cu iubire, toate aceste lucruri încurajează lucrarea lui Dumnezeu în această lume.

Banii sunt meniţi să ofere creştere, nu doar ţie, ci şi celorlalţi. Investeşti într-un mod care aduce binele; munceşti într-un mod care aduce binele; trăieşti într-un fel care te face să te simţi bine. Şi datorită acestor lucruri, oameni pe care nici măcar nu-i cunoşti vor experimenta o creştere în vieţile *lor*, creştere pe care, altminteri, nu ar fi experimentat-o. Magazinul cuiva are mai multe şanse de a prospera pentru că tu cumperi de acolo; restaurantul cuiva are mai multe şanse de a se extinde pentru că tu şi prietenii tăi mâncaţi acolo; cererea validă a cuiva pentru asistenţă financiară are mai multe şanse să fie îndeplinită, pentru că tu ai bani cu care îţi permiţi să fii generos.

Ai putere nu pentru că ai bani, ci deoarece *cu* acei bani poţi ajuta ca ceilalţi să dobândească putere. Nu vii cu mentalitatea lui „a câştiga"; pur şi simplu, îi permiţi fluxului energiei universale să curgă prin tine şi să te folosească, într-un fel care îi serveşte unui bine mai înalt.

CAPITOLUL 16

Înfăptuind miracole

Unul dintre exemplele mele favorite în ceea ce priveşte Legea Compensaţiei Divine, este viaţa lui Henri Matisse, pictor care a trăit în secolul XX. La bătrâneţe, a avut o artrită atât de severă, încât nu mai putea să ţină o pensulă în mână. Ce tragedie ar fi putut fi aceasta pentru unul dintre cei mai mari pictori care au trăit vreodată. El a descoperit însă că putea să ţină în mână o pereche de foarfece de copii, cu care tăiase o construcţie de hârtie cu care se jucau nepoţii lui. Aceasta a dus la ceea ce istoricii de artă consideră a fi una dintre cele mai însemnate faze ale muncii sale: lucrările din hârtie decupată Matisse.

Această poveste ilustrează diferenţa dintre formă şi conţinut. Faptul că în planul material – tărâmul formei – mâinile lui Matisse nu mai puteau lucra la fel cum o făcuseră înainte, nu a însemnat că el avea mai

puţin talent. În tărâmul conţinutului, nimic nu fusese diminuat. Spiritul a creat o cale în tărâmul formei, pentru a compensa diminuarea şi lipsa.

Dumnezeu face ce are El de făcut, atunci când noi facem ce avem noi de făcut.

Aşadar, atunci când privim viaţa dintr-o perspectivă spirituală, realizăm că pierderea locului de muncă nu înseamnă că ne-am pierdut vocaţia, iar pierderea banilor nu înseamnă că ne-am pierdut bunăstarea. Vocaţia şi bunăstarea noastră nu aparţin, la nivelul cel mai profund, planului material, prin urmare ele nu ne pot fi luate. Nu lăsa aparenţa pierderii să te împiedice să realizezi că ceea ce este dat de Dumnezeu, este dat pentru totdeauna.

Dumnezeu ţi-a dat identitatea, iar aceasta nu poate fi luată.

Dumnezeu te-a înzestrat cu potenţial infinit, iar acesta nu poate fi luat.

Dumnezeu ţi-a dăruit oportunitatea de a-ţi schimba gândirea în orice clipă, iar aceasta nu-ţi poate fi luată.

Dumnezeu ţi-a dat capacitatea de a iubi, iar aceasta nu îţi poate fi luată.

Dumnezeu ţi-a încredinţat puterea de a trăi în lumina abundenţei Lui în fiecare moment, iar aceasta nu poate fi luată.

Chiar dacă mai avem doar 50 de cenţi, Îl putem slăvi pe Dumnezeu şi ne putem simţi binecuvântaţi că avem acei 50 de cenţi. Chiar şi atunci când avem de achitat un morman de facturi, iar datoriile strânse ne privesc insistent, putem face munca dificilă; putem să ne amintim că întru Dumnezeu totul este posibil şi că nu există o ierarhie a dificultăţilor în materie de miracole.

Putem face munca de a fi brutal de sinceri cu noi înşine şi de a ne identifica propria noastră parte de vină, dacă există una, în crearea situaţiei existente. Şi putem îndrepta greşeala, invocând astfel puterea universului pentru a o corecta.

O persoană puternică refuză să se lamenteze, se ridică din pat chiar dacă nu-i vine s-o facă, păşeşte înainte cu cât mai multă încredere şi se prezintă la încă un interviu, după ce a fost respinsă de ultimii cinci potenţiali angajatori. Doar o persoană de o adevărată nobleţe nu-şi blamează partenerul, nu cade în satisfacţia lui „Ţi-am spus eu că aşa va fi" şi nu stă, nefăcând altceva decât să arunce vina pe ceilalţi pentru situaţia dificilă în care se află.

Dumnezeu face ce are El de făcut, atunci când noi facem ce avem noi de făcut. Chiar şi atunci când avem numai o pălărie ponosită, tot o putem pune pe cap şi putem păşi în viaţă. Ne putem ruga pentru un miracol şi ne putem gândi cum să atragem miracolele. Atunci când facem aceste lucruri, abundenţa şi prosperitatea vor apărea.

Realitatea de azi este pur şi simplu oglinda modului în care am gândit ieri. Acum, în acest moment, aflându-te pe câmpul posibilităţilor miraculoase, te poţi elibera de

limitările trecutului tău. Nimic nu te leagă de ele, în afara gândurilor tale; nimic nu te limitează în afară de frica ta; şi nimic nu te controlează, cu excepţia convingerilor tale. Gândeşte-te la Dumnezeu, la Iisus, la Lumină, la Iubire, gândeşte-te la orice formă a divinităţii pe care o preferi. Şi tot restul va dispărea.

Doamne,

Pun în mâinile Tale, greutăţile mele financiare.
Îţi predau Ţie datoriile mele şi tendinţa mea de eşec.
Îţi predau Ţie frica şi nevoia mea de ajutor.
Îţi predau Ţie viziunile şi speranţele mele.
Îmi deschid mintea şi inima către plenitudinea dragostei Tale.
Mă rog să-mi corectezi mintea, să-mi refaci spiritul, să-mi înnobilezi inima şi să faci toate lucrurile perfecte.
Îţi predau Ţie munca pe care o fac, talentul şi resursele mele. Foloseşte-le în Numele Tău, Doamne Dumnezeule, pentru vindecarea lumii.
Fie ca toate eşecurile
Şi toate succesele mele
Să mă ducă mai aproape de Lumina Iubirii.
Amin.

Mulțumiri

Cărțile publicate rezultă în urma unui proces de colaborare, în cadrul căruia autorul este înconjurat și susținut de o echipă de „moașe" literare. Rolul pe care această echipă de suport îl are în nașterea unei cărți nu poate fi niciodată apreciat îndeajuns.

Îi mulțumesc lui Mickey Maudlin, de la *Harper Collins*, pentru reacția lui pozitivă la ideea *Compensației Divine*. Modul în care a organizat el transcrierea înregistrărilor video ale conferințelor mele, în scopul de a avea o bază de pornire pentru carte, a fost un dar fără de care nu aș fi fost capabilă s-o scriu. Sper ca asocierea noastră să continue să fie atât productivă, cât și distractivă.

Îi mulțumesc lui Ellis Levine pentru consilierea sa înțeleaptă și pentru excelența sa evidentă ca avocat.

După atâția ani petrecuți ca scriitoare, faptul că pot beneficia de expertiza lui juridică și de înțelepciunea lui matură îmi oferă un real confort. Îi sunt foarte recunoscătoare.

Mă plec, cu adânc respect și cu recunoștință, în

fața sclipitoarei, adorabilei, tinerei-ca-vârstă-dar-maturei-ca-experiență, Liana Gergely, care a petrecut multe ore sprjinindu-mi, din punct de vedere editorial, procesul de scriere al acestei cărți. Ca stagiar pe timpul verii, care a a părut pur și simplu „de nicăieri", s-a dovedit a fi un miracol trimis de „un sistem de gândire de dincolo de al nostru". I-am spus asta de multe ori și sunt bucuroasă că acum am prilejul de a o spune lumii întregi. Ea este unul dintre acei tineri care îți dau încredere în cum poate arăta viitorul.

Îi adresez profundele mele mulțumiri întregii echipe editoriale de la *Harper Collins*: lui Terri Leonard și Lisa Zuniga, editori de producție, lui Kathy Reigstad, redactor, lui Kathryn Renz și fiecăruia dintre toți cei care au ajutat la a face din această carte ceea ce este, sper, un dar către cititorul ei.

Le mulțumesc prietenilor mei Richard Cooper, David Kessler, Frances Fisher, Roger Wolfson și Victoria Pearman, pentru suportul emoțional pe care numai prietenii adevărați îl pot oferi.

Mulțumiri lui Wendy Zahler, Drea Dauer și Jill Angelo, a căror asistență m-a ajutat să rămân cu picioarele pe pământ, în timp ce capul de scriitor îmi era în nori.

Fiicei mele, India: nu există cuvinte care să descrie iubirea și recunoștința pe care le am pentru cine ești și pentru ceea ce reprezinți tu pentru mine. Așa cum îți spuneam încă de când erai mică, este cu adevărat o onoare să fiu mama ta.

Le mulțumesc cititorilor și publicului meu, în mod

special participanţilor la conferinţele mele din Los Angeles, pentru faptul că m-aţi menţinut pe linia de plutire. Profunzimea căutărilor voastre şi bunătatea pe care mi-aţi arătat-o au reprezentat inspiraţia din spatele acestei cărţi.

Mai sunt şi alţii care au adus multă lumină în viaţa mea, iar ei se ştiu care sunt.

Dragostea şi mulţumirile mele tuturor...

Cuprins

Prefață 5
Capitolul 1 – Legea Compensației Divine 10
Capitolul 2 – Puterea credinței 18
Capitolul 3 – Să faci din iubire piatra de temelie 28
Capitolul 4 – Cum dezactivăm Legea: Imaginea negativă despre sine 34
Capitolul 5 – Cum dezactivăm Legea: Mânia 44
Capitolul 6 – Cum dezactivăm Legea: Vinovăția 53
Capitolul 7 – Confruntarea cu prejudecățile noastre 62
Capitolul 8 – Capitularea spirituală 76
Capitolul 9 – Transcenderea fricii 83
Capitolul 10 – Pozitivitatea 91
Capitolul 11 – Meserie versus vocație 108
Capitolul 12 – Îmbrățișarea abundenței 118
Capitolul 13 – Meditația 130
Capitolul 14 – Rugăciunea 139
Capitolul 15 – Crearea bunăstării prin puritatea inimii 145
Capitolul 16 – Înfăptuind miracole 156
Mulțumiri 160

CĂRŢI PUBLICATE DE EDITURA FOR YOU

Monica Vişan

Metodă rapidă de învăţare a gramaticii limbii engleze
Exerciţii de gramatică engleză vol I
Exerciţii de gramatică engleză vol. II
VERBUL .... toate trei costă 35,00 lei

Neale Donald Walsch

Conversaţii cu Dumnezeu,
volumul I, II, III .... 41,00 lei
Dumnezeu şi minunile din viaţa noastră .... 15,00 lei
Acasă cu Dumnezeu .... 20,00 lei
Ce vrea Dumnezeu .... 18,00 lei
Când totul se schimbă, schimbă totul .... 25,00 lei
Mai fericit decât Dumnezeu .... 18,00 lei

Paul Ferrini

Iubire fără condiţii,
Reflecţii ale Minţii Christice .... 15,00 lei
Liniştea inimii,
Reflecţii ale Minţii Christice, partea a II-a ...... 12,00 lei
Miracolul iubirii,
Reflecţii ale Minţii Christice, partea a IV-a .... 10,00 lei

Cuvinte de înțelepciune pentru fiecare zi .... 15,00 lei
Amour sans conditions (lb. franceză) .... 15,00 lei
Legile Dragostei .... 12,00 lei
Iubirea este Evanghelia mea .... 8,00 lei
Cum să creăm o relație spirituală .... 10,00 lei
Christul cel viu .... 15,00 lei
Vindecă-ți viața .... 23,00 lei

Debbie Ford

Partea întunecată a căutătorilor de Lumină ..... 12,00 lei
Secretul umbrei .... 12,00 lei
De ce oamenii buni fac lucruri rele .... 20,00 lei
Curaj .... 18 lei

John J. Falone

Frecvența Geniu,
instrucțiuni de accesare a Minții Cosmice ...... 30,00 lei

***

ET 101. Manual cosmic cu instrucțiuni pentru
evoluție planetară .... 5,00 lei

Suzanne Ward

Matei, vorbește-mi despre Rai .... 12,00 lei

Jasmuheen

Biocâmpuri și extaz .... 18,00 lei
Radianța Divină .... 18,00 lei
Programul pranic .... 20,00 lei
Regina Matricei .... 18,00 lei
Calea celui care se hrănește cu Lumină .... 18,00 lei

Căile păcii şi să fim esenţa .... 20 lei

Ken Keyes şi Penny Keyes

Reţete pentru fericire .... 5,00 lei

Russ Michael

Sufletul pereche te cheamă .... 15,00 lei

Deepak Chopra

Întinereşte şi trăieşte mai mult .... 20,00 lei
Viaţă după moarte .... 18,00 lei
Cartea secretelor .... 25,00 lei
Putere, libertate şi graţie Divină .... 15,00 lei

Shirley MacLaine

Camino .... 15,00 lei

Lee Carroll şi Jan Tober

Drumul spre Acasă .... 25,00 lei
Copiii Indigo după zece ani .... 25.00 lei
Kyron,
cele douăsprezece straturi ale ADN-ului .... 30.00 lei

James F. Twyman

Emisarii luminii .... 9,00 lei
Emisarii iubirii .... 7,00 lei

Bruce Davis

Mânăstire fără ziduri .... 7,50 lei

Dr. Doreen Virtue

Copiii de cristal.. 10,00 lei
Magia Divină .... 10,00 lei

Îngerii lui Solomon .... 18, 00 lei
Miracolele Arhanghelului Mihail .... 20,00 lei
Îngerii sunt cu noi .... 25,00 lei

Sri Vasudeva

Voi sunteţi lumina .... 10,00 lei
Divinitatea lăuntrică .... 10,00 lei

Sotirios Crotos

Ucenicul lui Iisus Hristos .... 10,00 lei

Anthony de Mello

Conştienţa .... 15,00 lei

Tobias

Seria Înălţării .... 22,00 lei
Seria Clarităţii .... 30,00 lei

Stuart Wilde

Forţa .... 10,00 lei
Certitudini. Imboldul .... 18,00 lei
Arta mântuirii .... 15,00 lei

Carlos Warter

Reîntoarcerea la sacru .... 10,00 lei

Gregg Braden

Codul lui Dumnezeu .... 18,00 lei
Matricea Divină .... 23,00 lei
Vindecarea spontană a credinţei .... 27,00 lei
Timpul fractal .... 26,00 lei
Adevăr profund .... 28,00 lei

Punctul de cotitură .... 28.00 lei

Brian Tracy

Succesul în viaţă .... 35,00 lei

Lisette Larkins

De vorbă cu extratereştrii .... 18,00 lei

Dr. Max Gerson

O terapie naturală eficientă pentru tratarea cancerului
şi a altor boli grave (cu DVD inclus) .... 31,00 lei

Sorin Telimbeci

Călătoriile tânărului înţelept .... 15.00 lei

Drunvalo Melchizedek

Spaţiul sacru al inimii .... 15,00 lei
Uroborosul mayaş .... 25,00 lei

Joan Borysenko

Vina ne învaţă, iubirea ne vindecă .... 18,00 lei
Nu e sfârşitul lumii .... 10, 00 lei
Busola sufletului .... 25,00 lei
Epuizare totală .... 18,00 lei

Robert Rabbin

Pune suflet în ceea ce faci .... 12,00 lei

Tristan

Clepsidra cu paşi .... 19,00 lei

Steve Rother

Bun venit acasă. Noua planetă Pământ .... 18,00 lei

Erik Pearl

Reconectarea .... 25,00 lei
Solomon vorbeşte .... 20,00 lei

Gloria Wendroff

Scrisori din cer .... 13,00 lei

Maureen Moss

BLISS .... 12,00 lei

John Perkins

Schimbarea de forme .... 12,00 lei

Dawn Baumann Brunke

Vocile animalelor .... 28,00 lei

Evelyn Fuqua

De la Sirius, la Pământ .... 18,00 lei

Augusto Cury

Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi .... 18,00 lei
Copii străluciţi, elevi fascinanţi .... 18,00 lei
Minti sclipitoare, minţi antrenate .... 15,00 lei
Maria,
cea mai strălucită educatoare din istorie .... 25,00 lei
Codul inteligenţei .... 20,00 lei
Femei inteligente, relaţii sănătoase .... 18,00 lei
Eliberează-te din temniţa emoţională .... 18,00 lei
Fascinanta construcție a eu-lui .... 15.00 lei

Daniel Meurois-Givaudan

Când nimeni nu te vrea .... 12,00 lei

Fraţii noştri necuvântători .... 18,00 lei

Michael Dawson

Iertarea .... 23,00 lei

Brian Weiss

Acelaşi suflet, multe trupuri .... 18,00 lei
Multe vieţi, mulţi maeştri .... 15,00 lei
Se întâmplă miracole .... 30.00 lei
Prin timp, spre vindecare .... 25.00 lei
Dacă dragoste nu e, nimic nu e .... 15,00 lei

Eugen Herrigel

ZEN în arta de a trage cu arcul .... 7,00 lei

Ron Baker

O lume în curs de vindecare .... 15,00 lei

Carrie Hart

Quado ne vorbeşte .... 28,00 lei

Caroline Myss

De ce nu ne vindecăm
şi cum putem să o facem? .... 24,00 lei
Sfidează gravitaţia .... 20,00 lei
Arhetipuri .... 28.00 lei
Acțiuni imperceptibile,dătătoare de putere ..... 24.00 lei

P.M.H. Atwater, LH.D.

Copiii cei noi
şi experienţele din preajma morţii .... 28,00 lei

Wolfgang Wallner F

Elihu .... 15,00 lei

Jim Tucker

Viaţa înainte de viaţă .... 15,00 lei

Paul Elder

Ochii unui înger .... 18,00 lei

Gay Hendricks, Debbie DeVoe

Puterea unui singur gând .... 8,00 lei

Bruce D. Schneider

Relaxează-te, ești deja perfect .... 18, 00 lei

Jon Whale

Dezvăluirea spiritului. Odiseea
supranaturală .... 25, 00 lei

Robert Monroe

Călătorii în afara corpului .... 27,00 lei
Călătorii îndepărtate .... 25,00 lei
Călătoria supremă .... 25.00 lei

Michio Kushi / Stephen Blauer

Calea macrobiotică .... 23,00 lei

James Van Praagh

Rai şi Pământ .... 18,00 lei

Timothy Willie

Delfini, ET şi îngeri .... 12.00 lei

Alberto Villoldo

Cele patru introspecţii .... 18,00 lei
Vise curajoase .... 25,00 lei
Iniţiere şi Iluminare .... 22,00 lei

Kenny Werner

Măiestrie fără efort .... 17,00 lei

Robert Schwartz

Suflete curajoase .... 22,00 lei

William Gammill

Reuniunea .... 15,00 lei

LEO ANGART

Să ne îmbunătăţim vederea, în mod natural .... 20,00 lei

C. J. Calleman

Calendarul Mayas .... 30,00 lei

Gay Hendricks

Cele cinci dorinţe .... 10,00 lei

Bruce Lipton

Biologia credinţei .... 30,00 lei

Don Piper şi Cecil Murphey

Slava de fiecare zi .... 18,00 lei

Richard Weisman

Quirkologia - Ştiinţa bizarului .... 20,00 lei

Gabriel Cousens şi David Wagner

Energia tahionică .... 15,00 lei

Victor Sanchez

Toltecii noului mileniu .... 18,00 lei

Meg Blackburn Losey

Copiii de Acum .... 20,00 lei

Mary Lynch Barbera

Terapia axată pe comportamentele verbale...... 20,00 lei

Evelyn Elsaesser Valarino

De vorbă cu Angel .... 15,00 lei

Robert M. Williams

PSYCH-K
Partea/Pacea ce lipseşte din viaţa ta! .... 12,00 lei

Sonia Choquette

Lecţiile şi scopul sufletului .... 25,00 lei

Barbara Hand Clow

Codul înţelepciunii mayaşe .... 30,00 lei
Alchimia celor nouă dimensiuni .... 32,00 lei

Marco Pogacnic

Spiritele naturii şi fiinţele elementale .... 15,00 lei

Frances Fox

Secretele matricei .... 15,00 lei

Stuart Wilson & Joanna Prentis

Esenienii, Copiii Luminii .... 28,00 lei

Darren Weissman

Puterea iubirii şi recunoştinţei infinite .... 25,00 lei
Activarea codului secret al minţii noastre .... 25,00 lei

Sandra Ingerman

Leac pentru Pământ .... 28,00 lei

Ervin Laszlo

CosMos - ghidul unui
co-creator al întregii lumi .... 20,00 lei

Elena Anghel

Psihologia educaţiei pe tot parcursul vieţii ..... 40,00 lei

Byron Katie

Cine ai fi tu, fără povestea ta .... 25,00 lei
Pune-ți gândirea sub semnul întrebării .... 15,00 lei

Barbara Wren

Trezirea celulară .... 20,00 lei

Letiția Cosma

Ghid practic pentru
schimbarea stilului de viaţă .... 10,00 lei

Liviu Predescu

Cu autismul la psiholog .... 25,00 lei

Elizabeth Burton Scott

Miracolul vindecării copilului meu .... 25,00 lei

Ceryl Canfield

Vindecare profundă .... 25,00 lei

John Michell

Dimensiunile Paradisului .... 25,00 lei

Richard Heath

Matricea creației .... 15,00 lei

Sandra Anne Taylor

Puterea tainică a viețiilor tale trecute .... 20,00 lei
Adevăr, triumf și transformare .... 25,00 lei

Miroslav Radman

Dincolo de limitele noastre biologice .... 15,00 lei

Sylvia Browne

Călătorul mistic .... 20,00 lei

H. Ronald Hulnick și Mary Hulnick

Prin ochii sufletului tău .... 20,00 lei

Leonard Laskow

Iubire tămăduitoare .... 23,00 lei

Frank Kinslow

Secretul vindecării spontane .... 15,00 lei
Secretul trăirii cuantice .... 22,00 lei

Robert Leahy

Învinge depresia, înainte ca ea să te învingă ... 28,00 lei

Elena Cociș și Erik Berglund

Templul schimbării .... 25,00 lei

Iudit Pelea

El CAMINO, pelerinaj către sine .... 20,00 lei

Cătălin Manea

Totul din Întreg .... 18,00 lei

Victor

Viaţa îi dăunează grav sănătăţii........................20,00 lei

Alan Cohen

O porţie zilnică de înţelepciune .... 45,00 lei

Bjorn Aris

Calea japoneză a sabiei...................................12,00 lei

David Perlmutter şi Alberto Villoldo

Neuroştiinţa iluminării .... 25,00 lei

Ken Page şi Nancy Nester

Stai! Priveşte! Ascultă!.................................... 18,00 lei

Terry şi Linda Jamison

Inteligenţa extrasezorială .... 25,00 lei

Gabrielle Bernstein

Dependent de spirit .... 20,00 lei

Eldon Taylor

Programarea mentală .... 32,00 lei

Ce-ar fi dacă...? .... 25,00 lei

Alegeri şi iluzii .... 25,00 lei

Mona Lisa Schulz

Sfetnicul tainic .... 30,00 lei

Reiner şi Regina Franke

Scapă de griji în câteva minute .... 20,00 lei

Daniel J. Siegel și Tina Payne Bryson

Creierul copilului meu .... 18,00 lei

David R. Hawkins

Dizolvarea egoului .... 15,00 lei

Irina Binder

Fluturi vol. I + vol. II .... 45,00 lei

Daniel Mitel

Acum, aici este tot ceea ce avem .... 15,00 lei

Kosta Danaos

Nei Kung.. 20,00 lei

David Thomas

Să intrăm pe frecvența Universului ....15,00 lei

Jorge Luis Delgado cu MaryAnn Male

Trezirea andină..20,00 lei

Doina Postolachi

Scrisul, între vindecare și destin ....20,00 lei

Karin Tag

Secretul bibliotecii de cristal atlante..................25,00 lei

Kate Mackinnon

Din inima și mâinile mele .... 20,00 lei

CĂRŢI ÎN PREGĂTIRE

Frank Kinslow
Eusentimentul
Sistemul Kinslow
Dincolo de fericire

Eldon Taylor
Cred
Ce înseamnă asta?
Autohipnoză şi tehnologii subliminale

Gerry Gavin
Mesaje de la Margareta

Seka Nicolik
Te poţi vindeca singur
Ştii mai multe decât crezi

Marianne Williamson
Legea compensării divine

Ed Bacon
Opt obiceiuri ale iubirii

Bruce Lipton
Efectul de lună de miere

Darren Weissman
Miezul lucrurilor

Alan Cohen

Ne e suficient

Maja Storch

Dorința femeii puternice de a avea un bărbat puternic

Gabrielle Bernstein

Se pot produce miracole

Miracole acum

Atasha Fyfe

Magia viețilot trecute

Andrew Harvey

Speranța

Pam Grout

E2

Jack Canfield, Pamela Bruner

Tehnica de vindecare prin EFT, pentru atingerea succesului suprem

Florence Scovel Shinn

Calea magică a intuiției

John F. Demartini

Cele șapte comori lăuntrice

Amit Goswami

Creativitate cuantică

Cătălin Manea

Întoarcerea la liniște

Denise Linn

Descoperă mesajele secrete ale corpului tău

Mira Kelly

Dincolo de viețile trecute

EDITURA FOR YOU

BUCUREŞTI, str. Hagi Ghiţă nr. 58, sector 1

Tel/fax: 021/6656223; 0314286724

telefon mobil 0724212695

E-mail: foryou@editura-foryou.ro,

monica.visan@editura-foryou.ro;

editura_foryou@yahoo.com.

site http://www.editura-foryou.ro

http://www.copiii-indigo.ro